

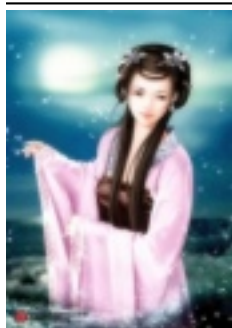
12 Chòm Sao Xuyên Không

Contents

12 Chòm Sao Xuyên Không	2
1. Chương 1: Buổi Gặp Mặt	2
2. Chương 2: Xuyên Qua	4
3. Chương 3: Vùng Đất Lạ	6
4. Chương 4: Tử Y	7
5. Chương 5: Tử Đạt	9
6. Chương 6: Bị Tổ Tình	10
7. Chương 7: Sự Thật	12
8. Chương 8: Từ Biệt	13
9. Chương 9: Bị Bắt	14
10. Chương 10: Đại Náo	16
11. Chương 11: Đèn Khổng Minh Se Duyên	22
12. Chương 12: Con Trai Thừa Tướng	23
13. Chương 13: Mỹ Nhân Kế	25
14. Chương 14: Sơn Tặc Núi Hắc Phong	30
15. Chương 15: Bữa Tiệc Phong Ba	35
16. Chương 16: Tình Được – Tơ Hồng Se Duyên	40
17. Chương 17: Số Phận Của Du Thiên	43
18. Chương 18: Tứ Đại Tài Nữ	44
19. Chương 19: Xử Nữ Vs Lâm Nguyệt	45
20. Chương 20: Bảo Bình Vs Ngọc Diệp	46
21. Chương 21: Cự Giải Vs Quế Chi	48
22. Chương 22: Song Ngư Vs Lệ Nguyệt	49
23. Chương 23: Chu Tước	54
24. Chương 24: Thanh Long	63
25. Chương 25: Ta Là Hoàng Thượng	67
26. Chương 26: Bạch Hổ - Huyền Vũ	69
27. Chương 27: Tiểu Quan Và Kị Nữ	73
28. Chương 28: Vào Hang Cọp	75
29. Chương 29: Mối Bất Hòa	78
30. Chương 30: Tiếp Khách	82
31. Chương 31: Chuẩn Bị	90
32. Chương 32: Triệu Lam	93
33. Chương 33: Tập Kích Trong Đêm	95
34. Chương 34: Chúng Ta Vào Cung	99
35. Chương 35: Đồng Hương	102
36. Chương 36: Thập Đại Mĩ Nữ Của Mười Sáu Năm Trước Read More: Http://santruyen.com/12-chom-sao-xuyen-khong-chuong-36-thap-dai-mi-nu-cua-muoi-sau-nam-truoc-ymmmgf.html#ixzz36wgjqndg106	
37. Chương 37: Nỗi Lòng Của Mẹ	108
38. Chương 38: Mẹ Thật Tuyệt Vời	110
39. Chương 39: Đại Bá ??? Cậu ???	112
40. Chương 40: Có Thai ???	114

41. Chương 41: Cuộc Gặp Gỡ Của Các Mĩ Nhân	115
42. Chương 42: Sinh Tử Được	117
43. Chương 43: Tên Chết Tiệt Nào Nói Lão Tử Có Thai ???	120
44. Chương 44: Không Đánh Không Thành Bằng Hữu	123
45. Chương 45: Quý Phi Đến Thăm	126
46. Chương 46: Bí Mật Quân Cơ	131
47. Chương 47: Minh Âm Chi Quân	135
48. Chương 48: Hoàng Phủ Lâm Uyên	138
49. Chương 49: Phiên Ngoại : Chuyện Cũ	145

12 Chòm Sao Xuyên Không

Giới thiệu

Truyện xoay quanh 12 cung hoàng đạo, 12 ngôi sao luôn ẩn chứa những điều bí ẩn, những tình nghịch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/12-chom-sao-xuyen-khong>

1. Chương 1: Buổi Gặp Mặt

Một buổi sáng đẹp trời, trong một quán cà phê vắng ngắt (bị SƯ TỬ bao trọn rồi) có hai cô gái...không phải, hai chàng trai đang ngồi đợi ai đó. Người đang đọc sách mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần tây. Nếu không phải anh đang mặc áo sơ mi nam chắc chắn không ai nhận ra anh là nam. Người còn lại đang nhâm nhi cà phê có khuôn mặt giống người kia như tạc, chỉ khác đôi mắt nâu, anh mặc áo sơ mi xanh biển, lâu lâu lại nhìn người kia cười một mình.

- THIÊN YẾT, sáng nay bị đập đầu à, cười mãi thế.
- Em đang nghĩ nếu anh là con gái thì thế nào.
- Em chán sống rồi à.
- Chưa, em còn yêu đời lắm. Anh đợi tí, em đi WC đây.

THIÊN YẾT vừa đi, cửa quán mở ra, một anh chàng tóc 2 lai bước vào, nhìn thấy một người dáng nhỏ nhắn đang đọc sách, SONG TỬ nghĩ ngay đến một cô bé đáng yêu mà bỏ qua cái sự thật rằng quán hôm nay đã được SƯ TỬ bao trọn. Anh tiến đến gần, chạm vào vai “cô bé” nói bằng giọng “ngọt ngào”

- Hello beautifull girl, can...
- Can I have your phone number ? SONG TỬ cậu nói câu này với tôi hai lần rồi đó. – MA KẾT lên tiếng, trong lòng bực bội nhớ về lần đầu gặp SONG TỬ lúc 5 tuổi (What? 5 tuổi đã của gái)
- Oái, MA...MA KẾT đây à. Sorry, sorry tớ không để ý.

MA KẾT ngẩng đầu lên nhìn SONG TỬ, 2 phút sau, cậu phán một câu làm SONG TỬ chết đứng :

- Đừng nói với tôi, nói với người phía sau cậu ấy.

SONG TỬ chợt cảm thấy rợn người, run run cầu nguyện : “Không phải hần, không phải hần”, nhưng cậu lập tức cảm thấy lạnh sống lưng : “Sát khí này...không phải linh thể chứ”, TIỂU SONG quay người lại, cố nở một nụ cười cầu hòa :

- YẾT đại ca, hahaha...hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà

SONG TỬ thừa biết, THIÊN YẾT sẽ bám vằm thằng nào đụng tới MA KẾT (nghĩa đen đấy), 10 năm trước cậu đã từng lĩnh giáo một lần rồi, nhớ lại vẫn cảm thấy sợ.

- Cậu đã biết hậu quả mà vẫn làm à, có vẻ 10 năm trước cậu không học được gì nhỉ - YẾT cười (WHAT ?)

“Mẹ ơi, nụ cười của thần chết đầy ư, mình tàn đời rồi”

- SONG TỬ, cậu muốn chết cách nào đây

TIỂU YẾT bẻ tay răng rắc khiến SONG TỬ càng ớn lạnh.

- KẾT KẾT ơi, cứu tớ với, chúng ta là bạn nhiều năm, cậu sẽ không để tớ chết lãng xẹt vậy phải không ?

Nếu là bình thường, KẾT chắc sẽ cứu TIỂU SONG. Nhưng rất tiếc, hiện tại cậu vẫn đang ghi hận vụ 10 năm trước (t.g: thù dai thế. MK: có tin ta chém người không. T.g: hixhix, sao lúc nào cũng bị ăn hiếp a). MA KẾT nói một cách bình thản :

- Đừng để lại dấu vết nhé YẾT.

THIÊN YẾT mỉm cười, cậu biết rõ anh cậu sẽ chẳng dễ dàng tha thứ cho SONG TỬ. Còn bạn SONG đang chuẩn bị bỏ chạy thì nghe tiếng BẠCH DƯƠNG :

- Chuyện gì mà căng thẳng thế ?

- THIÊN YẾT, cậu làm gì mà sát khí ghê thế, SONG SONG cậu chọc MA KẾT à ? – SƯ TỬ (sao đoán đúng thế)

- BẠCH DƯƠNG, SƯ TỬ, hai cậu đến sớm thế, đổi tính rồi à ? – NHÂN MÃ vừa đến đã chọc bạn BẠCH và bạn SƯ

- MÃ MÃ, cậu muốn chết kiểu gì đây. – SƯ TỬ nhe răng gầm gừ với MÃ (đúng là SƯ)

- Đây, tới đây để cãi nhau đây à – XỬ NỮ vào thấy tình hình trước mặt lên tiếng

- XỬ NỮ ơi, cứu – NHÂN MÃ và SONG TỬ nãy giờ bị lãng quên cùng lên tiếng

- Hello, mọi người, tớ có bỏ lỡ gì không ? Á, XỬ NỮ cậu đến rồi hả – KIM NGƯU nhìn thấy XỬ NỮ thì sợ run (sợ nghe bài ca của nàng vì tới trễ đấy)

- NGƯU NGƯU, bây giờ mới đến à – XỬ NỮ cười nhẹ khiến cho KIM NGƯU càng sợ hơn

- Oa mọi người tới cả rồi à – THIÊN BÌNH đi cùng CỰ GIẢI , SONG NGƯ và BẢO BÌNH vừa bước vào đã thấy không khí căng thẳng thì lên tiếng.

- Giờ mới đến à – bạn XỬ đang nổi cơn giận một đám đi trễ càng tức, định ca ột bài thì

- Chị XỬ yêu quý của em oiiiiiiiiii, sáng này có một chút xíu chuyện nên bọn em mới đi trễ, chị XỬ đừng giận nha nha nhaaaa...

SONG NGƯ gỡ tuyệt chiêu ra khiến XỬ NỮ không nở la nữa, bạn XỬ dịu giọng nói :

- Uhm, vậy thôi, lần này chị cho qua bé NGƯ dễ thương lắm cơ. (t.g: kinh. XN: sao đây, muốn nghe chị hát hả em * cười mỉm *. T.g: dạ, em không muốn à * chạy *)

- Được rồi, mọi người đông đủ thì bắt đầu buổi tiệc đi – KIM NGƯU

(Mình cho qua phần tả 12 chòm sao nhé, mình ngán tả lắm)

- Mà các cậu có nhớ mang theo vật quý nhất không đấy ? – XỬ NỮ

2. Chương 2: Xuyên Qua

- Các cậu có mang theo vật mình quý nhất không ? – XỬ NỮ hỏi.

- Dạ có thưa “mama” tổng quản – NHÂN MÃ chọc XỬ NỮ (t.g: tên này đánh chết vẫn không chừa. NM: người nói gì. T.g: người đánh ta ta không viết nữa. NM: hừ, hãy đợi đấy. t.g: yeah, đại thắng :sot:).

- MÃ MÃ này, em muốn nghe “Bản tình ca không tên” hả ? – XỬ NỮ mỉm cười nói.

- Dạ không, không đâu chị XỬ, em biết tội rồi ạ.

NHÂN MÃ nói nhỏ, cô biết XỬ NỮ mà ca “Bản tình ca không tên” thì 10 người còn lại sẽ cho cô như tử nên tốt nhất là xoa dịu bà “mama” khó tính này cái đã.

- Được rồi, hai người tính cái tới mai đấy à. – BẠCH DƯƠNG lên tiếng.

- Thôi mà, hôm nay là kỉ niệm quen nhau, nhường nhịn tí đi – CỰ GIẢI mỉm cười nói.

- Aaa, tớ đói quá rồi, nhập tiệc đi – KIM NGƯU la lên.

- Trong đầu cậu ngoài ăn ra không có gì khác sao. – SƯ TỬ.

- Sao cậu ý kiến gì, có tin tôi bỏ độc vào đồ ăn của cậu không ?

- Cậu bỏ độc nó là tôi giết cậu đây – BẠCH DƯƠNG liếc KIM NGƯU gầm gừ. (t.g: hai anh em này thích gầm gừ người ta nhỉ. BD + ST: người còn muốn sống không hả ? * gầm gừ *. T.g: Dạ còn ạ, em còn yêu đời lắm * chạy *)

- Được rồi mọi người, chúng ta lấy vật mình quý nhất ra nào – THIÊN BÌNH lái sang chủ đề khác.

Mỗi người lần lượt lôi những vật báu của mình ra. Chỉ trừ 3 người vẫn ngồi im.

- Ủa, XỬ NỮ, cây đàn này cậu vẫn giữ à ? – THIÊN BÌNH hỏi.

- Ừ, kho báu của tớ đấy, còn cậu vẫn giữ bộ đồ hóa trang đó à? – XỬ NỮ nói

- Tất nhiên, tớ chỉ có mỗi bộ này thôi, phải giữ kĩ chứ. Mẹ tớ không thích mấy thứ này nên không cho tớ mua.

- A, MÃ MÃ, của cậu là cung tên thật đấy à, cả mấy cây phi tiêu này nữa ? – SƯ TỬ hỏi

- Ừ, tớ tự làm đấy, còn cây côn của cậu ở đâu ra thế ? – MÃ MÃ nhìn cây nhị khúc côn quý giá hỏi.

- Tớ và anh BẠCH DƯƠNG mỗi người một cái, của papa bọn tớ đặt làm riêng đấy. – SƯ TỬ tự hào nói.

- Oái, KIM NGƯU sao lại có dao phay ở đây vậy, cậu giết người đấy à. – CỰ GIẢI hỏi

- What, no no, tớ không bao giờ giết người, cái này của bố tớ tặng, là cây dao làm bếp đầu tiên của tớ đó.
- KIM NGƯU nói, mắt mơ màng nhớ lại thời xa xưa.

- GIẢI NGƯ, sao hai cậu không đem theo gì hết ? – THIÊN BÌNH hỏi

- Của tớ là bức tranh tớ vẽ chúng ta, hôm trước tớ đã lộn khung treo ở nhà rồi – GIẢI đáp nhẹ nhàng.

- Còn tớ là những bài thơ tớ đã làm, các cậu có muốn nghe không ? – NGƯ đáp

- KHÔNG – 11 người đồng thanh, NGƯ mà đọc thơ thì không biết đâu là điểm dừng, đọc tới mai luôn.

- BẢO BẢO, cái gì thế ? – XỬ NỮ nhìn cái hộp của BẢO BÌNH.

- Đây là đồ dùng chế tạo của mình – BẢO BẢO mở hộp ra – Đây là búa, dao, kéo, vít,...
- Các sao còn lại nhìn BẢO BẢO như người ngoài hành tinh, tự hỏi : “Cô ấy là con gái ư ?”
- Này SONG TỬ, MA KẾT, THIÊN YẾT, sao ngồi im thế ? – KIM NGUU nhìn 3 người này giờ im re hỏi
- Cái của mình, lấy ra thì được nhưng XỬ NỮ, cấm cậu cần nhẫn đấy. – SONG TỬ nhìn TIỂU XỬ dò hỏi
- Cậu mang đồ phạm pháp à, uh...được mình hứa sẽ không cần nhẫn đâu – XỬ NỮ nói
- OK
- Rồi SONG TỬ lôi một...khẩu súng đặt lên bàn.
- 1s...
- 2s...
- 3s...
- SONG TỬ, cậu không muốn sống à, sao lại mang cái đó đi, cậu có biết nó là... - XỬ NỮ chưa nói xong liền bị SONG TỬ chặn họng
- XỬ NỮ, cậu hứa rồi mà
- Mà sao cậu lại quý nó thế ? – NHÂN MÃ tò mò
- Chuyện dài lắm, có dịp tớ sẽ kể.
- Này KẾT, YẾT, đừng nói 2 cậu cũng mang thứ gì phạm pháp đấy nhá. – BẠCH DƯƠNG
- MA KẾT nghe vậy nhìn tất cả một lúc rồi thở dài, sau đó, cậu lôi hai thanh kiếm màu bạc đặt lên bàn. THIÊN YẾT làm theo anh, lấy hai thanh đao màu đen đặt lên bàn.
- 1s...
- 2s...
- 3s...
- 4s...
- MA KẾT, THIÊN YẾT, hai cậu chê mình sống lâu quá rồi hả, có biết mang hung khí là phạm pháp, phạm pháp sẽ bị bỏ tù, bỏ tù sẽ dẫn đến...blah...blah...blah...
- XỬ NỮ tuân một hơi dài đến 10 phút. 10 phút sau, KẾT YẾT cùng tháo bông gòn bịt lỗ tai ra. Mọi người đơ ra mà nhìn, cả XỬ NỮ cũng đứng hình
- Anh KẾT đã biết trước thế nào cũng phải nghe giảng đạo nên đã thủ sẵn rồi. XỬ NỮ, cậu im được rồi đó
- THIÊN YẾT nói mà mặt lạnh như băng, giọng nói phảng phất cả sát khí làm ai cũng im re.
- Được rồi, YẾT, em cần gì phải phát ra sát khí ghê thế, bình tĩnh đi – MA KẾT nói.
- Hai cậu sao lại quý mấy cái này chứ ? - NHÂN MÃ tò mò hỏi
- Cậu không cần quan tâm – hai người đồng thanh.
- Được rồi mọi người, hôm nay là kỉ niệm 10 năm quen nhau, chúng ta cùng nâng cốc nào – SONG TỬ lên tiếng xoa dịu không khí.
- Mọi người cất đồ của mình vào, rồi cùng nâng ly lên. Đột nhiên một tia chớp lóe lên, đánh thẳng vào quán cà phê của 12 chòm sao (t.g: Thiên Lô đánh chuẩn lắm, good. TL : Thanks). “ẦM” , quán cà phê sụp đổ, người dân xung quanh xúm lại, chỉ trỏ, bàn tán. Trong lúc đó 12 bạn sao của chúng ta :
- Á, sao tự nhiên cúp điện vậy ? – KIM NGUU
- Oái, tớ nhớ là lúc này có sét rồi.....aaaaaaaaa – giọng nói của XỬ NỮ bị ngắt quãng

- XỬ.....aaaaaaaaaaaaa – 11 bạn sao còn lại cùng hét lên.

3. Chương 3: Vùng Đất Lạ

Tại một khu rừng nhỏ ở đất nước Caidoz, một tia sét đánh vào làm chấn động cả khu rừng. Chim chóc bay loạn xạ, gió thổi ào ào, sông suối dậy sóng, mặt đất rung chuyển (éc, hình như lạc đề rồi). Nói chung quang cảnh rất là hỗn loạn. Lúc này, 12 bạn sao của chúng ta đang nằm trên mặt đất. KIM NGUU rên rỉ :

- Mỗi quá, tớ có cảm giác như chúng ta vừa lọt xuống hố vậy.

- Chính xác là chúng ta đã lọt xuống nhưng không phải hố - BẢO BÌNH

- Mà đây là đâu vậy, mình nhớ đang ở trong quán mà – CỰ GIẢI nhìn xung quanh, lo sợ nói

- Mình nhớ lúc đó có sấm sét rồi cúp điện tối thui, sau đó là rớt xuống đây – KIM NGUU

- Ủ, hình như lúc đó có tiếng la của XỬ NỮ nữa – BẠCH DƯƠNG

- Phải rồi, XỬ NỮ cậu có sao không ? – SONG TỬ

- Mình đây, không sao, mà đây là chỗ nào vậy ? – XỬ NỮ

12 bạn sao của chúng ta đã ngồi dậy, nhìn quanh và kết luận: “Đây chắc chắn không phải chỗ nào đó trong thành phố (rừng mà thành phố gì) và càng không phải là cái quán hồi này (giờ mới biết sao)”

- Huhu đây là đâu đây, mình muốn về nhà, mẹ ơi, hixhix... - CỰ GIẢI bắt đầu thút thít, SONG NGU thì khóc từ lâu rồi (chị em nhà này thật là...)

“Thịch”, tim của một ai đó lỡ nhịp khi thấy CỰ GIẢI mắt rưng rưng ngấn lệ.

- GIẢI GIẢI, đừng khóc chúng ta sẽ tìm được đường về mà – THIÊN YẾT đưa cho GIẢI một miếng khăn giấy an ủi

“Bùm” một tiếng nổ vang trong đầu các sao còn lại: “What, tên này uống lộn thuốc à ?”

MA KẾT nhìn THIÊN YẾT bằng ánh mắt kinh dị sau đó, anh nở một nụ cười hết sức “đểu” .

- Nay mọi người vẫn ổn chưa, có ai bị thương tích gì không ? – XỬ NỮ hỏi

- “Chị” XỬ ơi, “em” bị xước đầu gối chảy máu rồi, huhuhu – NHÂN MÃ nhõng nhẽo (t.g: đánh chết cái nét không chữa. NM: im ngay cho ta * tròng mắt * . T.g: vâng, em im ạ)

- Được rồi không sao đâu, “em” mà khóc là “chị” hát cho nghe đây – XỬ NỮ biết thừa NHÂN MÃ đang chọc mình nhưng vẫn lo cho con bạn.

- Ê tớ thấy hơi lạ, aaaaaaaaaa....trời ơi, tóc của tui – SONG TỬ hét lên

Lúc này các bạn sao mới để ý tóc của mỗi người đã dài ra cả mấy tấc, NHÂN MÃ vốn chỉ để tóc ngang vang giờ cũng dài tận đầu gối.

- Không mái tóc đẹp tuyệt vời của tui, mái tóc style của tui, tại sao lại vậy chứ - SU TỬ ca thán, cả BẠCH DƯƠNG cũng nhăn mặt khó chịu

- Ai mà hét lên dữ vậy ? – tiếng người không biết từ đâu vọng tới

- Ê, ai đang nói vậy – THIÊN BÌNH hỏi

- Giọng này nghe lạ lắm, không phải bọn mình – KIM NGUU

- Ở đây là giữa rừng biết đâu là aaaaaaaaaa – THIÊN YẾT giả giọng hù dọa mọi người.

- THIÊN YẾT, cậu...cậu đừng hù mình...mình...mình sợ...sợ ma lắm, huhu – SONG NGU
 - Ma hả, ma đâu ma đâu, mình muốn gặp ma – BẢO BÌNH hai mắt sáng lên nhìn qua nhìn lại tìm “ma”
 - Ô các anh chị là ai thế - giọng nói kì lạ vang lên sau lưng SONG NGU
 - Aaaaaaaaaaaaa..... maaaaaa..cứu mình với – SONG NGU bay lại ôm KIM NGUU (lộ rồi nhé NGU)
- 11 người còn lại quay lại và họ thấy...

4. Chương 4: Tử Y

- Aaaaaaaaaaaaa..... maaaaaa... cứu mình với – SONG NGU bay lại ôm KIM NGUU
- 11 người còn lại cùng quay lại và họ thấy ...một cô gái.
- Đó là một người bình thường có thấy đủ các giác quan và tay chân, nhưng có điều cô ấy đang mặc một bộ đồ hết sức “kì dị”.
- XỬ này, chúng ta lọt vào phim trường rồi à – THIÊN BÌNH tiến lại XỬ NỮ thì thầm
 - Hình...hình như là vậy – XỬ NỮ trả lời, đầu cô đang quay vòng vòng vì tình huống bất ngờ này.
 - Này cô bé, em đang đóng phim à, xin lỗi đã làm gián đoạn nhé, em làm ơn cho chúng tôi gặp đạo diễn được không – SONG TỬ lại gần cô gái nở một nụ cười hết sức “lừa tình”. Cô bé ngơ ngác nhìn anh đắm đuối rồi nói :
 - Anh là quái vật à. (chuẩn, em nói rất hay)
- “Bịch” bạn SONG của chúng ta sau khi nghe xong câu đó thì bất tỉnh nhân sự, bạn XỬ vừa đỡ bạn SONG vừa kìm chế để không cười, các bạn khác cũng phải cố gắng lắm mới không bò ra cười. BẠCH DƯƠNG lại chỗ cô bé nói :
- Em đừng đùa nữa, cho bọn anh gặp đạo diễn đi, hay người quản lý cũng được.
- Em ấy lại nhìn bạn BẠCH đắm đuối rồi phán :
- Anh là ma ạ.
- “Rầm”, có thêm một người nữa xỉu, lần này bạn SỬ đỡ bạn BẠCH rồi nhìn cô gái nói :
- Cô đùa vừa phải nhá, chán sống rồi hả.
 - Á, bố người ta quái thú.
 - HAHHAHA..... – tất cả những người còn lại (bao gồm cả SONG TỬ đã hồi tỉnh sau cú shok vừa rồi) đều nằm lăn ra cười.
- Cô bé nhìn cả bọn thầm nghĩ : “Mấy người này nói toàn những lời kì lạ, tóc thì đủ màu. Không lẽ mình gặp quái vật thật sao”
- Này em, không đùa nữa đâu cho chị hỏi đây là đâu thế ? – XỬ NỮ nói bonus thêm một nụ cười tươi như hoa.
- “Thịch, thịch, thịch...”, nụ cười của bạn NỮ đã khiến ai đó bị đau tim rồi.
- MA KẾT anh sao thế, khó thở à – THIÊN YẾT thấy anh hô hấp không bình thường quan tâm hỏi
 - Không có gì, anh ổn. (t.g: thế mà là ổn á. MK: người có ý kiến à * cầm kiếm lên * . T.g: dạ em không dám ạ)

- Đây là khu rừng ở phía tây núi Hải Thạch (cái tên này mình nghĩ ra, các bạn đừng tìm hiểu ắt công), các anh chị sao lại ở đây, mà sao lại mặc những bộ y phục kì lạ như vậy, còn nữa, sao tóc của mọi người lại có nhiều màu thế ?

Đột nhiên, THIÊN YẾT hỏi :

- Hôm nay là ngày mấy, tháng mấy, năm nào vậy ?

- Hôm nay là ngày xx tháng yy năm zzz (mình không giỏi lịch sử, thông cảm)

Câu nói có sức tác động mãnh liệt đến dây thần kinh của 12 chòm sao, ai cũng đứng đơ ra trong đầu hiện lên một cụm từ : “XUYỀN KHÔNG”

- WHAT’S THE HELL ? Chúng ta sao tự nhiên lại xuyên về đây chứ ? – SONG TỬ nói như muốn khóc. (tội nghiệp)

- Tia sét chết tiệt, dám đem ta về đây, ta sẽ trừng trị ngươi – SƯ TỬ (tên này giận quá hóa khủng rồi)

- Ôi mình đã xuyên không, tuyệt quá, yahooooo.... – BẢO BÌNH hét lên, nhảy loi choi tại chỗ như con điên.

- Ba ơi, mẹ ơi, mình không được gặp ba mẹ nữa ư, không chịu đâu – Cua và Cá ôm nhau khóc như mưa (mít ướt quá)

- Hai cậu bình tĩnh đi, rồi lên chẳng làm được gì đâu – THIÊN BÌNH an ủi GIẢI và NGƯ nhưng chính bạn cũng đang rối cả lên

- Bây giờ thế này đi, chúng ta xin cô be đó cho ở nhờ vài hôm, để tìm hiểu thêm về chỗ này cái đã. Trời sắp tối rồi, không thể ngủ ngoài trời được. – MA KẾT im lặng giờ mới lên tiếng.

- KẾT nói đúng đó, mình đói rồi, kiếm gì ăn hãy tính sau – KIM NGƯU ôm bụng than thở

- WHAT ? SƯ TỬ ta mà phải xin một con bé cho ở nhờ ư, never – SƯ TỬ phản đối và ngay lập tức bị 11 cụ u trên đầu vì cái tội “phát ngôn bừa bãi”.

- Này bé em tên gì ? – XỬ NỮ nhẹ nhàng hỏi

- Em tên Tử Y – Cô bé đáp

- Uhm, chuyện là vậy, anh chị đến từ một nơi rất xa, hiện tại bọn chị không có cách để về, em có thể cho bọn chị ở nhờ được không ? – XỬ NỮ nói và nở một nụ cười tươi nhất có thể => có người lại đau tim.

- Dạ cũng được, ca ca của em dạy phải biết giúp đỡ người khác, các anh chị cứ đến nhà em, ở ngay dưới chân núi thôi.

- Uhm, tiện thể em cho bọn chị mượn đồ thay được không ? – THIÊN BÌNH

- Dạ được, để em đến nhà Thiết tỉ tỉ mượn, tỉ ấy là thợ may, có nhiều đồ lắm.

- Cảm ơn Tử Y nhé.

Thế là 13 người cùng nhau đến nhà Tử Y. Lúc đi, các bạn sao phát hiện những “vật quý” của mình đã cùng xuyên đến đây, ai nấy đều thấy vui hơn một chút.

Nhà Tử Y là một ngôi nhà nhỏ, nằm phía sau núi. Tử Y cho các bạn sao mượn đồ, còn giúp các bạn cột lại tóc. Tuy nhiên, đối với cặp song sinh của chúng ta thì có một tí rắc rối. Sau khi mọi người đã thay đồ xong, KẾT YẾT 2 người mang bộ đồ ra đưa cho Tử Y nói :

- Tử Y em đưa nhầm đồ rồi.

- Đâu có, đúng mà.

- Nhưng đây là đồ con gái – THIÊN YẾT

- Thế hai “chị” không phải con gái à ? – Tử Y ngây thơ trả lời.

2 bạn YẾT KẾT đơ ra tại chỗ còn 10 bạn còn lại ôm bụng cười như điên, THIÊN YẾT trừng mắt làm tắt cả nín ngay, anh nhẹ nhàng nói :

- Tử Y, bọn anh là con trai.

- Hả, thật sao. Nhưng mà hiện giờ Thiết tỉ tỉ ngủ rồi, hai anh cứ mặc tạm đi, em bảo đảm nhìn đẹp lắm a.

THIÊN YẾT cố gắng kìm chế để không một nhát chém cô bé ra làm hai và xé nát bộ đồ đang cầm trên tay. CỰ GIẢI lại gần YẾT nói:

- Thôi thì cứ mặc tạm đi, một ngày thôi mà. Chúng ta đã ở nhờ thì đừng làm phiền người ta quá.

- Ủ hai cậu chịu khó đi, chỉ hôm nay thôi, mai tớ sẽ tìm đồ khác cho – XỬ NỮ.

Hai bạn KẾT YẾT đành ngậm ngùi thay đồ. Sau khi thay đồ và được Tử Y bới tóc xong, hai bạn bước ra làm ọi người đồng loạt “đứng hình”

- KẾT YẾT, hai cậu có thất là con trai không vậy – NHÂN MÃ

- NHÂN MÃ cậu muốn bị chặt làm mấy khúc – MA KẾT

- A ha ha tớ lỡ miệng, sorry – NHÂN MÃ vừa nói vừa lùi ra sau lưng XỬ NỮ.

Ngay lúc đó, cánh cửa mở ra và...

5. Chương 5: Tử Đạt

Ngay lúc đó, cánh cửa mở ra :

- Tử Y ca ca về rồi ơ...

Một nam nhân đứng trước cửa, nhìn chằm chằm vào 12 bạn sao, 5 phút sau nam nhân cười nói :

- Xin lỗi, tại hạ nhầm nhà, mong các vị thứ lỗi.

12 bạn sao không biết phải nói gì thì Tử Y lên tiếng :

- Ca ca, huynh không nhầm đâu, đây là mấy người bạn muội gặp trên núi, họ xin ở nhờ vài hôm. Mọi người, đây là ca ca của muội Tử Đạt.

- A ra là vậy, lúc nãy huynh cứ tưởng nhầm nhà rồi chứ. Chào các vị, tại hạ là Tử Đạt, không biết tôn danh của các vị là gì ?

- Chào, tôi là XỬ NỮ, đây là CỰ GIẢI, NHÂN MÃ, BẠCH DƯƠNG, THIÊN BÌNH,...

XỬ NỮ giới thiệu xong phát hiện Tử Đạt đang nhìn TIỂU KẾT chằm chằm thì tự nhiên cảm thấy bực bội, bạn KẾT thấy hắn nhìn mình thì hết sức khó chịu, kìm chế để không xả tên trước mặt ra làm vài khúc. Bạn YẾT cảm nhận được ánh mắt của tên họ Tử liền tặng cho hắn một cái liếc mắt + sát khí. Bạn Đạt thấy lạnh người không dám nhìn nữa, quay sang bạn XỬ hỏi :

- Này sao tóc của các vị màu lạ thế, cả mắt nữa.

- À cái này khó nói lắm, đại khái là ở chỗ chúng tôi mỗi người có ngoại hình khác nhau. Thế thôi.

- À tại hạ hiểu rồi. Hai vị “cô nương” đây là “tỉ muội” song sinh sao, giống nhau thật đó.

Từ “cô nương”, “tỉ muội” làm áu nóng của KẾT YẾT bốc lên, bạn KẾT nắm chuôi kiếm chuẩn bị rút ra thì bên ngoài có tiếng gọi :

- Đạt nhi, Y nhi, ra đây Tam phẩm cho bánh này.

- Dạ. Các huynh các tử đệ tí nhé, muội cùng ca ca sẽ trở vào ngay.

Anh em họ Tử cùng nhau ra ngoài, để lại 10 bạn sao cười nghiêng ngả và 2 bạn đang diện máu. THIÊN YẾT nhìn đám ngồi cười rút đao ra lạnh giọng nói:

- Các cậu không muốn sống nữa hả ?

Theo “định luật bảo toàn tính mạng”, tất cả im lặng cùng suy nghĩ : “Mạng quan trọng hơn, sau này còn nhiều cơ hội để cười”

Anh em họ Tử bước vào thấy THIÊN YẾT cầm đao thì hoảng hồn, làm rơi cả giỏ bánh, may mà bạn NGƯU của chúng ta chụp lại được (gì chứ đồ ăn là bạn ấy rất nhanh nhẹn). THIÊN YẾT thấy hai anh em mặt không còn giọt máu thì hơi cảm thấy hơi có lỗi nhưng nghĩ về tên Tử Đạt vừa gọi mình là “cô nương” thì chỉ muốn sẵn tay chém chết hẳn cho xong. MA KẾT nhận thấy YẾT YẾT đang nổi ý muốn giết người liền giữ tay YẾT lại thì thắm vài câu. Chẳng biết bạn KẾT nói gì nhưng sau đó bạn YẾT đã cất đao đi, mọi người thở phào cùng nghĩ : “Đau tim chết mất”.

- THIÊN YẾT “cô nương” không biết là chuyện gì mà phải động tới đao kiếm vậy ? – Tử Đạt sau khi được tha lập tức “châm dầu vào lửa”

“Tên Tử Đạt đầu heo kia, người chọc ai không chọc lại chọc ngay tên hung thần ấy là sao, người muốn chết cũng không nên kéo bọn ta chết chung chứ” – suy nghĩ của 10 bạn sao kia.

- Anh còn muốn sống thì câm mồm nói nữa tôi ột đao châu tổ tiên đấy – THIÊN YẾT cố gắng kìm chế, sát khí tỏa ra ngùn ngụt.

- THIÊN YẾT bình tĩnh có gì từ từ nói – CỰ GIẢI thấy tình hình nguy hiểm liền giải vây cho Tử Đạt.

- Ợt ợt ợt...

Mọi người quay lại tìm nguồn phát ra tiếng động thì thấy KIM NGƯU đỏ mặt nói :

- Mình ăn cơm đi, tớ đói lắm rồi.

Bây giờ các bạn sao mới cảm thấy đói. Tử Y nhanh chóng dọn cơm lên. Bữa cơm diễn ra hết sức vui vẻ chỉ trừ 2 người hết sức khó chịu vì cứ bị nhầm là nữ. Ăn cơm xong, mọi người bắt đầu buồn ngủ, các sao nữ ngủ trong phòng của Tử Y, các sao nam ngủ cùng với Tử Đạt, riêng MA KẾT và THIÊN YẾT ngủ ngoài phòng khách (cái này mình không biết dùng từ gì để tả nên nói phòng khách cho xong, các bạn thông cảm).

Nửa đêm, tự nhiên MA KẾT ngồi dậy đi ra ngoài và...

6. Chương 6: Bị Tổ Tình

Nửa đêm, MA KẾT ngồi dậy đi ra ngoài, THIÊN YẾT thấy lạ liền lén theo sau thì thấy MA KẾT đang nói chuyện với Tử Đạt :

- Gọi tôi có chuyện gì ? – MA KẾT hỏi Tử Đạt

Quay lại lúc ăn cơm xong...

Mọi người kéo nhau đi ngủ thì Tử Đạt dúm một tờ giấy vào tay KẾT bảo :

- Đừng cho ai xem.

Bạn KẾT thấy lạ, chờ lúc THIÊN YẾT ngủ thì lôi tờ giấy ra đọc : “Đêm nay canh ba, huynh chờ “muội” ở ngoài”

KẾT KẾT hận không thể chặt chém tên Đạt nên vò nát tờ giấy rồi suy nghĩ : “Tên biến thái ấy gọi mình ra làm gì nhỉ, mình gây thù chuốc oán gì với hắn sao, chết tiệt, được lắm để xem ngươi làm được gì. Đồ biến thái, bệnh hoạn, có mắt không trông,...” (t.g: chữ người ta ghê thế. MK: ta đang bực, đừng có chọc a. T.g: ta cứ chọc đấy. MK: * rút kiếm * nói gì. T.g: dạ không có gì * đồ đáng ghét đợi đấy ta đâm chết ngươi*)

Trở lại hiện tại...

- Gọi tôi có chuyện gì ? – MA KẾT

- MA KẾT “cô nương” thật ra, tại hạ...

- Ngươi không nói, ta đi ngủ

- Thật ra, thật ra...

- Bây giờ ngươi có nói không ? – MA KẾT đang rất bực mình, bị gọi dậy lúc nửa đêm đã đủ mệt, lại còn gặp tên cà lăm chết bầm này, hắn còn áp úng cậu sẽ không ngần ngại cho hắn một nhát.

- Tên Tử Đạt này đáng nghi quá – SONG TỬ từ lúc nào đã ở sau lưng THIÊN YẾT nói

- Đúng tên này không bình thường – SỰ TỬ

- Mà hình như KẾT đang nổi nóng thì phải – XỬ NỮ

- Đâu, đâu, NHÂN MÃ, cậu tránh ra coi – THIÊN BÌNH

- Nhỏ tiếng thôi, anh KẾT nghe đấy. – THIÊN YẾT

- THIÊN YẾT, cậu mang đao ra làm gì thế - BẠCH DƯƠNG

- Cậu định chém anh ta à – KIM NGUU

- Hay đấy, chém xong inh cái xác nhè, mình muốn thử nghiệm một tí – BẢO BÌNH (BẢO BẢO thật là...)

- Cậu nói ghê quá BẢO à – SONG NGƯ

- Suyt, nghe họ nói kìa – CỰ GIẢI (WHAT ? Có bé của nữa á)

Hiện tại sau cánh cửa có đầy đủ 11 bạn sao đang hóng chuyện. Tình hình là SONG TỬ không ngủ được định dạo mát thì gặp THIÊN YẾT, SỰ TỬ đi uống nước thấy hai người đang chụm đầu lại cũng nhảy vô xem, BẠCH DƯƠNG thấy em trai đi đâu mất thì lo nên kéo KIM NGUU dậy đi tìm. Hai tên này đang đi thì đụng đầu NHÂN MÃ đang định sang phòng nam dọa ma (t.g: bạn còn là nữ không thể MÃ. NM: im đi, chị cho ăn phi tiêu bây giờ. T.g: oaoaoa, không chịu đâu cứ bắt nạt t.g thui, hix). Ba bạn ra tới phòng ngoài gặp ba tên đang hóng chuyện, NHÂN MÃ thấy hay nên về phòng kéo XỬ NỮ, THIÊN BÌNH, BẢO BÌNH, CỰ GIẢI, SONG NGƯ cùng ra coi.

Đột nhiên Tử Đạt cầm tay MA KẾT nói :

- MA KẾT muội, huynh đối với muội “nhất kiến chung tình” không biết muội có thể đáp lại tình cảm này của huynh hay không ?

1s...

2s...

3s...

12 bạn sao của chúng ta cùng đơ như tượng đá, THIÊN YẾT siết chặt thanh đao, chuẩn bị bay ra xả cho tên kia vài nhát, CỰ GIẢI thấy nguy hiểm giữ bạn YẾT lại. Còn nhân vật chính là bạn KẾT sau khi đơ 3s liền nhìn Tử Đạt nói :

- Ngươi bị thần kinh à, đập đầu hay té giếng vậy, ngươi không thấy ta là con trai sao ?

Lần này tới lượt bạn Đạt đơ tại chỗ, nhưng sau đó, bạn nắm vai bạn KẾT nói :

- Huynh không tin, nhất định là muội không thích nên mới nói vậy đúng không.

Theo tình tiết của các bộ phim Hàn, khi nhân vật nam chính tỏ tình xong sẽ làm một hành động thể hiện tình yêu đó là “kiss”, và hiện tại, bạn Đạt đang thực hành tới bước thứ hai thì

7. Chương 7: Sự Thật

Tử Đạt nắm vai MA KẾT, nhìn vào mắt “nàng”, từ từ ghé sát vào gương mặt của “nàng”. Đang tới khúc cao trào thì : “Bụp” “Á”

Bạn KẾT đã nhìn quá giới hạn liền tức khí tung cước đập thẳng vào bụng Đạt ca, Tử Đạt bay xa cỡ chục mét thì đập đầu vào cái gì đấy mềm mềm, ngẩng mặt lên thì thấy bạn YẾT đang nhìn mình “đắm đuối” (đứng đó từ bao giờ vậy ?). THIÊN YẾT mặt đầy sát khí, ngó Tử Đạt không tới 2s thì : “Bụp” “Phụt”. YẾT đại ca dùng 10 thành công lực đập cho bạn Đạt một cú học máu. Tiếp theo là xách hai cây đao rượt Đạt Đạt khí thế. Vì y phục nữ quá phiền nên YẾT YẾT xé đôi cái váy ra cho...dễ chạy. Trong khi đó, 10 bạn sao còn lại đang ngồi vừa xem xi-nê vừa ăn popcorn (NGƯU làm đấy). Lúc MA KẾT đập Tử Đạt, SONG TỬ nhận xét :

- Haizzz..., tên Đạt này nhanh tí nữa là có tường hay coi rồi (muốn bị KẾT đập hả ?)

- Cú đập của KẾT chưa dốc hết lực thì phải, tên đó chưa học máu – BẠCH DƯƠNG

- Woa, YẾT có khác, không hề nhân nhượng – NHÂN MÃ

- Ấy, THIÊN YẾT thật là, cái váy đẹp thế mà nỡ - THIÊN BÌNH nhìn THIÊN YẾT xé đôi cái váy nói.

- Mà sao tên Tử Đạt này ngu thế nhỉ, chạy hướng đó là về chỗ MA KẾT còn đâu – SƯ TỬ

- Ôi, KẾT YẾT bảo đảm sẽ băm nát hấn ra mất (nghĩa đen nhé), vậy là không có vật thí nghiệm rồi – BẢO BÌNH làm ra vẻ tiếc rẻ nói.

- BẢO tí đừng buồn, sau này còn nhiều cơ hội mà – SONG NGƯ (What ? Ai dạy hư bé NGƯ của tui)

Tử Đạt trong lúc hoảng sợ đã chạy “lầm” về chỗ MA KẾT (có lầm thật không) và đón chào bạn là MA KẾT với hai thanh kiếm màu bạc sáng lấp lánh. Trước sau đều là chỗ chết, trong tình huống “thập tử nhất sinh” đột nhiên có người lớn tiếng :

- Sao mà ồn ào thế ?

- Sao nghe giống Tử Y nhỉ ? – CỰ GIẢI

- Em đây, các anh chị nhìn gì đấy – Tử Y đang ngủ nhưng nghe tiếng ồn liền chạy ra coi, tới nơi thì thấy một đám người đang ăn cái gì đó, ngồi nhìn chăm chăm ra cửa. Chợt có tiếng người la lên :

- Y nhi, cứu huynh với.

- Á THIÊN YẾT ca ca, MA KẾTca sao hai huynh lại cầm đao hành hung đại ca của muội vậy ?

- Y nhi, muội vừa gọi hai người đó là gì ?

- Thì là ca ca – Tử Y nhìn đại ca tự hỏi : “Kì lạ, sao đại ca lại hỏi mình như vậy chứ ?”

- Nhưng đó không phải hai “cô nương” sao ?

“A”, bóng đèn trong đầu Tử Y bỗng rực sáng đúng chất “đẹp rạng ngời mà không chói lóa”.

- Đại ca, muội xin lỗi, muội quên nói với huynh, thực ra hai vị ca ca đây là nam, nhưng do lúc đầu, muội nhầm hai huynh ấy là nữ nên đã lấy nhầm đồ nữ, lúc phát hiện ra thì Thiết tỉ tỉ đã ngủ mất rồi nên hai huynh ấy đành mặc tạm. Ca ca, huynh đừng trách họ, là do tiểu muội nhầm lẫn trước.

Tử Y ngược đôi mắt “cún con” nhìn đại ca của mình, nói hết sức nhỏ nhẹ và chậm rãi. Tử Đạt mất 5 phút để tiêu hóa những thông tin vừa rồi, mất thêm 5 phút nữa để ngấm THIÊN YẾT và MA KẾT thật kĩ. Sau 10 phút suy tư, anh nói :

- Đúng là không tìm ra chỗ nào giống nam nhân.
- Người chán sống rồi hả, muốn bị băm nát ra đúng không ? – hai người đồng thanh.
- Khô...không, tại hạ thật xin lỗi, xin nhị vị “cô nương”, à không là nhị vị “huynh đài” thứ lỗi. Á...

8. Chương 8: Tử Biệt

- Á...

XỬ NỮ vừa đi tới, chân lại “vô tình” đá ngay vào giữa lưng bạn Đạt. Bạn quay lại nhìn Tử Đạt cười nói :

- Ô, xin lỗi nhé, tôi không thấy anh. (t.g: người ta lù lù thế mà không thấy á. XN: cảm mềm)

XỬ NỮ không hiểu vì sao từ lúc Tử Đạt nhìn MA KẾT, cô đã cảm thấy tên này hết sức đáng ghét, lúc này nhìn hấn tỏ tình với KẾT, cô càng điên máu hơn, chỉ muốn bay ra cho hấn một cước. Tuy nhiên, hình tượng thực nữ không cho phép cô hành động. Lúc này chớp được cơ hội, cô giả vờ đi tới, dồn toàn lực vào chân cho hấn một cước vào giữa lưng. Tử Đạt đang xoa lưng thì chợt thấy bàn tay đau nhói “Á...”

- Ôi, tôi thật là vô ý, anh có sao không – CỰ GIẢI vừa dùng sức dậm mạnh vào tay Đạt Đạt, vừa làm ra vẻ lo lắng hỏi.

Về phần GIẢI GIẢI, cô cũng không hiểu vì sao mình ghét tên này, cô chỉ biết lúc hấn chọc THIÊN YẾT nổi giận, cô cũng “tự nhiên” giận theo, nên nhân lúc đi ngang qua đã “vô tình” đạp cho hấn một cú.

Bạn Đạt nhìn hai cô gái run rẩy, lùi ra sau Tử Y. BẠCH DƯƠNG đột nhiên nói :

- Chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi, chúng ta cùng cho qua nhé.

KẾT YẾT không nói gì, hai bạn còn đang bận ngấm XỬ NỮ và CỰ GIẢI. DƯƠNG thấy hai tên hung thần không nói gì thì mừng thầm, cậu đang lo họ tức lên chém luôn cả cậu thì toi. XỬ NỮ bỗng đề nghị :

- Đây, hay ngày mai chúng ta vào kinh thành đi, ở đây mãi cũng không tốt.

- Uhm, được đó, mình không nên làm phiền Tử Y quá. – MA KẾT hưởng ứng theo XỬ NỮ. Bạn NỮ thấy KẾT hưởng ứng thì đỏ mặt cười. SONG TỬ đề ý hỏi :

- XỬ NHI, bị gì mà đỏ mặt thế.

Ngay sau đó, chân bạn SONG bị một cú đạp đau thấu xương. TIỂU XỬ cười nói :

- Không sao, cảm ơn cậu đã “quan tâm”

XỬ NỮ nhấn mạnh từ “quan tâm” như muốn nói “Câm, ai mượn người để ý hả tên nhiều chuyện”. SONG TỬ đau nhưng vẫn ráng nở một nụ cười ngụ ý : “Dạ, em hiểu rồi thưa chị XỬ”.

- Vậy mai chúng ta lên đường nhé – SỰ TỬ

- Nhưng kinh thành xa lắm, hay các anh chị cứ ở đây vài hôm nữa rồi hãy tính – Tử Y lo lắng.

- Không, không nên ở, à ý tôi là kinh thành khá xa nên mọi người nên tận dụng thời gian đi cho sớm, ở đây lâu cũng chẳng được gì – Tử Đạt nghe nói bạn họ đi, trong lòng mừng như mở hội vội nói.

12 người ai cũng biết rõ suy nghĩ của Tử Đạt nhưng chỉ tặng cho hắn vài ánh mắt đầy “sát khí” rồi cho qua. (vậy cũng đủ chết rồi)

Sau một hồi, người nín kéo, kẻ xúi giục, rốt cuộc 12 bạn sao của chúng ta quyết định lên đường.

Sáng hôm sau, ai nấy đều đã chuẩn bị sẵn sàng, THIÊN YẾT và MA KẾT cũng đã thay lại bộ đồ nam.

- Trông hai cậu như “nữ giả nam” ấy, tớ thấy đồ nữ vẫn đẹp hơn – NHÂN MÃ (cô này chán sống thật rồi)

Hai người liếc NHÂN MÃ đang định mở miệng thì :

- Tớ thấy KẾT mặc đồ nam cũng đẹp trai đấy chứ, mắt cậu bị sao thế NHÂN MÃ – XỬ NỮ

- Đúng đấy, THIÊN YẾT nhìn phong độ, anh tuấn hơn cả mấy người kia cơ – CỰ GIẢI đang nhìn YẾT chăm chăm nói.

- Hai người hôm nay trúng tà à, hay là... - SU TỬ bỏ lửng câu nói, mặt cười hết sức “đểu”.

- SU à, lâu quá tớ chưa “luyện giọng”, hay cậu nghe xem giọng tớ còn như trước không nhé – XỬ NỮ lại gần bạn SU hỏi

- Không, không, tớ...tớ không có nói gì cả...hahaha – SU TỬ vừa nói vừa đưa tay lên miệng làm điệu bộ kéo khóa lại.

Tử Y nhìn mọi người, mắt rưng rưng nói :

- Các huynh các tỷ lên đường nhớ bảo trọng nhé.

- Y Y dừng khóc, tỉ khóc muội cũng muốn khóc theo đấy – NGƯ NGƯ mắt cũng đỏ hoe nói.

- Được rồi, Y nhi, muội đừng buồn, họ đi rồi sẽ quay lại mà, phải không ? – Tử Đạt an ủi muội muội nhưng trong lòng đang cầu khẩn “Làm ơn đừng bao giờ quay lại, làm ơn đừng quay lại, làm ơn...”

- Y nhi dễ thương thế này, tất nhiên các tỉ sẽ quay lại – BẢO BÌNH nhìn Tử Đạt cười nói.

Tử Đạt như rớt xuống từ chín tầng mây, nét mặt hết sức đau khổ. KIM NGƯU thấy lâu nên giục :

- Đây xong chưa, lâu quá.

- Ừ, chúng ta cũng nên đi thôi, tạm biệt Y nhi nhé – THIÊN BÌNH nói rồi cả bọn cùng tạm biệt anh em họ Tử (chính xác là có mỗi Tử Y thôi, tên Đạt kia thì chẳng ai thèm nhìn đến). Cả nhóm kéo nhau ra khỏi ngôi làng nhỏ, tiến về phía hoàng thành.

- Các huynh các tỉ bảo trọng, nhớ phải về thăm Y nhi đó – Tử Y vẫy tay gọi theo.

9. Chương 9: Bị Bắt

Ra tới thị trấn mọi người mới biết, dân ở đây ai cũng là tóc đen, mắt đen. Thảo nào lúc mới gặp, Tử Y cứ nói họ là quái vật. Trên đường đi, các bạn sao mua đồ rất nhiều mà không tốn tiền. Vì sao ? Số là các bạn đến đâu, người ta né tới đó, đặc biệt là hai tên DƯƠNG, SU. Một tóc bạc, một tóc vàng tới đâu là dân chúng lập tức “giải tán”. Còn lúc mua đồ thì do người bán sợ quá mà không dám thu tiền. Nói chung trên đường đi, ngoài trừ bị người ta coi là quái vật ra thì không có chuyện gì hết. Cho đến một ngày :

- Đó, là bọn chúng đó, lũ quái vật đi khắp nơi cướp phá người ta (ủa có hả ?) – một ông chú mặc áo xanh chỉ vào 12 bạn sao la lên. Lập tức, có một đám mặc áo xanh nữa đuổi tới. Theo quán tính, các bạn sao lập tức bỏ chạy, NHÂN MÃ vừa chạy vừa nói :

- Ê, quần áo mấy tên áo xanh đó nhìn quen quá .

- Ủ tui cũng thấy vậy – BẢO BÌNH đáp

- A, đó là đồng phục của mấy tên sai nha trên TV á – SONG TỬ

- Hả, nha sai, khoan tất cả dừng lại. ĐỨNG LẠI, ĐỨNG – XỬ NỮ hét lên.

“KẾT” 12 bạn sao cùng thẳng lại, nhìn XỬ NỮ :

- TIỂU XỬ, cậu làm gì vậy ? Bọn họ sắp đuổi tới rồi – THIÊN BÌNH

- Họ là nha sai, tại sao lại đuổi bắt chúng ta chứ ? Đợi họ tới hỏi cho rõ đã – XỬ NỮ nói mắt nhìn về phía sau - Ủa đâu hết rồi ?

- Chị XỬ à, chắc là do mình chạy nhanh quá đó – SONG NGƯ

- Mấy tên này làm sai nha kiểu gì mà cả chạy cũng không nổi, vô dụng – SƯ TỬ

- Họ gần tới rồi – THIÊN YẾT

- Đâu, có thấy gì đâu, cậu bị ảo giác à – KIM NGƯU

YẾT không trả lời, cậu nghĩ : “Hơi đâu nói chuyện với con trâu ngốc này”, chỉ có MA KẾT “tốt bụng” giảng cho NGƯU về khả năng nhìn xa của YẾT. Nói xong thì đám áo xanh cũng đã gần tới. Vì các bạn sao chạy quá nhanh nên đám sai nha mất tới 10 phút mới đuổi kịp các bạn. Tới nơi, họ thở hồng hộc, nằm rạp xuống đất (đi bắt người mà thế đấy). Mất thêm 5 phút hồi sức, một tên nha sai đứng lên, kê kiếm vào cổ NHÂN MÃ nói :

- Mấy tên quái vật kia, mau theo ta về phủ

- Đây tên kia mau bỏ thanh đao của ngươi ra, tin ta cho ngươi ăn đập không hả ? – SƯ TỬ cầm côn xông lên (t.g: sao lộ liễu thế SƯ. ST:muốn ăn côn hả. T.g: Dạ không, em không muốn ạ)

- SƯ, bình tĩnh. Nè anh kia, tụi tôi đã làm gì sai mà mấy người dí bắt hả ? – KIM NGƯU

- Các ngươi là một lũ quái vật, đi khắp nơi phá làng phá xóm, biết bao dân chúng đã tới quan phủ báo án các ngươi có biết không ?

- Nè tên kia, bọn ta phá làng phá xóm khi nào hả ? – BẠCH DƯƠNG nhìn mặt tên nha sai, trán dô, mũi to, môi trề thêm cái đầu trọc nhìn cực kỳ đáng ghét. Lúc hắn nói, cái miệng cứ trề ra khiến cậu thật muốn đập một phát.

- Các ngươi ăn không chịu trả tiền, còn cướp của người khác, hù dọa dân chúng. Đó không gọi là phá làng phá xóm sao.

- Nè, ăn uống mua đồ là do mấy người đó không chịu lấy tiền đó chứ, liên quan gì tới tụi này ? – NHÂN MÃ

- Các ngươi là quái vật, tới gần để các ngươi ăn thịt hả ? – Tên đó nói với cái giọng hết sức “đểu”, bây giờ không chỉ bạn BẠCH, mà cả TIỂU NGƯU và TIỂU SONG cũng muốn cho tên kia một trận.

- Ông ăn nói vừa phải nhé, ông đang ở gần bọn tôi nè, có sao đâu – CỰ GIẢI cũng tức mình phản đối.

- Bỗng quan tung hoành giang hồ đã nhiều năm, khí chất bất phàm, các ngươi đương nhiên không dám làm gì rồi

- Oẹ...kinh – 12 người cùng đồng thanh, làm điệu bộ như đang nôn. Tên sai nha thấy vậy giận dữ, dí sát kiếm vào MÃ MÃ hét lên :

- Mau theo ta về.

THIÊN YẾT lại gần MA KẾT nói nhỏ :

- Mình chém hết đám này rồi chuồn đi anh.

- Không nên, họ là người của quan phủ, giết sẽ phiền lắm, vả lại MÃ MÃ đang trong tay gã, chúng ta cứ theo gã một chuyến, nếu không ổn thì vượt ngục trở ra.
- Vâng, nhưng em vẫn muốn chém cho tên kia vài nhát, nhìn hắn đáng ghét quá.
- THIÊN YẾT
- Em đùa thôi.

10. Chương 10: Đại Náo

12 bạn sao của chúng ta bị dẫn về đại lao mà không qua một phiên xử nào, SONG TỬ định thắc mắc thì bị THIÊN BÌNH đá vào chân liền câm miệng. Tới nay đã ba ngày mà vẫn chưa thấy tên huyện lệnh thăng đường xét án. 12 bạn sao cũng chặng vội gì, vũ khí vẫn còn trong tay muốn vượt ngục lúc nào chả được. Thật ra, lúc bị bắt, đám nha sai đã tịch thu vũ khí của các bạn. Tuy nhiên, toàn bộ vũ khí được giấu trong cây đàn của XỬ NỮ, mà XỬ NỮ thì dùng “mỹ nhân kế” xin giữ lại cây đàn (lúc đó mà có kiếm trong tay tên nha sai kia đã tan xác với MA KẾT rồi) đám nha sai xiêu lòng cho TIỂU XỬ qua. Thế là 12 bạn sao của chúng ta thoát.

- Haizzz...chán quá, đói quá, muốn ra ngoài quá... – KIM NGƯU than thở lần thứ n từ hôm bị bắt.
 - NGƯU à, làm ơn đi, đừng hành hạ lỗ tai mọi người nữa – BẠCH DƯƠNG
 - Phải đấy NGƯU, cậu càng than càng đói thôi, tốt nhất là im lặng dưỡng sức đi – SONG TỬ
 - Mà tên quan chết tiệt đó nhốt chúng ta ở đây chẳng hỏi lấy một câu, gru..SƯ TỬ ta nhất định báo thù.
 - SƯ à cậu đợi ra khỏi đây được rồi hãy nói câu đó – THIÊN YẾT nhìn SƯ TỬ đang nổi khùng chán nản nói.
 - Nè, bên đó có ai bị đói không ? – giọng XỬ NỮ vọng sang (nam nữ hai phòng giam khác nhau nằm ở hai dãy đối diện nhau)
 - Có, có, có – KIM NGƯU riu rít như chim hót
 - Thật là, SONG NGƯ biết cậu sẽ đói nên bảo tôi chia bánh cho các cậu đấy – XỬ NỮ vừa nói vừa liếc nhìn NGƯ NGƯ đầy ẩn ý. TIỂU NGƯ gặp ánh mắt của XỬ NỮ vội quay mặt đi, bên này, KIM NGƯU mặt đã giống y như cà chua chín.
 - Mà mấy cậu lấy đâu ra bánh thế ? - SƯ TỬ hỏi
 - Mỹ nhân kế - THIÊN BÌNH
 - WHAT ? MỸ NHÂN KẾ, AI ? – cả 6 bạn nam cùng hỏi
 - Tất nhiên là bé NGƯ, XỬ tử, GIẢI GIẢI và tớ rồi. Cậu nghĩ còn ai nữa, con ngựa điên kia có chút nữ tính nào đâu mà mỹ với chả nhân, còn BẢO BẢO, kêu cậu ta dùng mỹ nhân kế thà kêu cậu ta giết người dễ hơn – THIÊN BÌNH đáp vô tư còn lũ con trai nghe mà mặt ngày càng tối. Chỉ có anh em nhà DƯƠNG SƯ là vẫn bình thường.
 - Có người đến – MA KẾT đột ngột ngồi dậy nói
- Cửa nhà lao mở ra, hai tên nha sai đi vào, mở khóa cho 12 bạn sao, KIM NGƯU hớn hờ :
- Đổi ý quyết định thả tui tui ra hả ?
 - Đừng có mơ, hôm nay huyện lệnh sẽ xét xử các người.

12 bạn sao theo hai tên nha sai lên công đường. Tới nơi thì đã nghe một cái “Rầm” rồi những tiếng ù ù như ai đang đọc kinh. NHÂN MÃ nói nhỏ :

- Lũ này động kinh hết rồi, tội nghiệp.

“Rầm” tiếng cầu kinh kết thúc thay vào đó là giọng nói của 1 người nào đó :

- Mấy tên kia, thấy bốn quan sao không hành lễ

- Phụt...hahahahahahahahaha...- 12 bạn sao đứng cười ngặt nghẽo

- Các người câm miệng, lý nào lại có chuyện phạm nhân không hành đại lễ mà còn dám cười trước mặt bốn quan. Quân đâu, lôi mỗi tên ra đánh 50 đại bản (cây gậy lớn) cho ta.

- Dạ.

Một đám nha sai xông lên, lập tức bị BẠCH DƯƠNG tung cho vài cước, mấy tên tới gần nhóm nữ bị SƯ TỬ cho vài chưởng nằm thẳng cẳng. SONG TỬ nhìn tên quan huyện chế giễu :

- Đại thúc, thúc làm ơn về soi lại mặt mình đi, nhìn thúc muốn không cười cũng khó đó hahaha...

Vâng, đó là lý do 12 bạn sao đứng cười như điên vừa rồi (không phải điên thật nhá). Quan huyện của chúng ta có 1 khuôn mặt hết sức “khả ái”, miệng hô, mắt híp, mũi bè, nói chung là lấy con ếch vẽ thêm hai cái ria là ra (“handsome” không ?)

- Các người...các người...mang bọn chúng ra chém đầu – tên huyện lệnh mặt đỏ tía tai đập bàn hét.

- KHOAN ĐÃ – SONG TỬ la lên

- Sao hồi hận rồi hả ? – “mặt ếch” cười đều nhìn SONG TỬ.

- Còn lâu, tôi hỏi ông ? Tại sao ông chém chúng tôi ?

- Các người là loài quái vật, quấy phá dân lành, chém các người là “thể thiên hành đạo”

- Được, tôi hỏi ông chúng tôi quấy phá ở chỗ nào ?

- Các người cướp của dân chúng ăn không trả tiền còn già mồm

- Vậy sao ? Sao tôi nhớ là họ nói : “Cậu cứ việc lấy, tôi không cần tiền đâu” đúng không bác ?

SONG TỬ chỉ tay vào một ông già gầy gò, đứng chen lấn trong đám người xem xử án. Ông bác thấy SONG TỬ chỉ mình thì giật nảy người, run run bước tới nói :

- Ph...phải...cậu ấy...cậu ấy nói không sai

- Đó ông thấy chưa, đó là do họ tự làm tự chịu, có thể trách ai đây. Mọi người nói đúng không ?

SONG TỬ hướng về phía dân chúng hỏi, đám dân quay đầu nhìn nhau, gật đầu nói phải. Tên “mặt ếch” đập bàn la lớn :

- Yêu nghiệt to gan dám buôn lời lừa đảo, công đường không phải nơi cho người khua môi múa mép. Các người là yêu quái, là giống hại người, trước sau cũng phải chém.

- Tên “mặt ếch” chết bầm, câm mồm cho ta. Người chán sống hả, dám nói bọn này là yêu nghiệt – SƯ TỬ bay lên đập quan án quát lớn. BẠCH DƯƠNG vội kéo tay em trai nói nhỏ :

- Cứ để SONG TỬ lo liệu, cậu ấy giỏi mấy vụ này hơn chúng ta.

- Người gọi ai là “mặt ếch” hả, dám sỉ nhục bốn quan, lôi ra vả miệng cho ta. – tên huyện lệnh sợ xanh cả mặt nhưng vẫn ráng la lên

- Biến – THIÊN YẾT trừng mắt, sát khí lớn vờn xung quanh làm đám sai nha không dám nhúc nhích (YẾT cool quá)

- Thừa đại nhân, người bạn này của tôi không biết ăn nói, mong ngài lượng thứ.

- Nói như người còn được.

- Vậy đại nhân, lúc này ngài nói chúng tôi là quái vật, phải chăng do vẻ ngoài của chúng tôi hơi khác thường ?

- Đúng, các người không giống người thường, nhất định là loài yêu nghiệt.

- Đại nhân, để tôi kể ngài nghe một câu chuyện nhé. Có một con vịt nọ, nó đẻ ra sáu trứng. Năm trứng nở đầu tiên là năm chú vịt con lông trắng mượt y như mẹ. Riêng trứng cuối cùng lại nở ra một chú vịt đen xấu xí. Sau đó, vì màu lông khác hẳn mà chú vịt thứ sáu bị cả đàn xa lánh, kể cả mẹ vịt cũng không quan tâm gì đến chú. Cho đến một hôm, chú vịt xấu xí quá cô đơn mà bỏ ra đi. Trên đường đi, chú luôn bị khinh thường. Cho tới một hôm, chú vịt xấu xí lột xác trở thành một con thiên nga tuyệt đẹp. Thì ra vịt con vốn là thiên nga nhưng không hiểu sao lại lạc đến chỗ bầy vịt. Đại nhân, ngài thấy câu chuyện này có hay không ?

- Uhm câu chuyện này quả thật rất hay, rất có ý nghĩa, nếu chỉ vì vẻ ngoài khác người mà xa lánh, khinh thường một ai đó thì thật không thỏa đáng.

“Coi như người còn chút đạo đức, vẫn chưa bị chó gặm hết” – SONG TỬ nghĩ thầm nhưng ngoài mặt vẫn duy trì nụ cười tươi rói (giả nai ghê thật). Cậu vỗ tay nói :

- Vậy là đúng rồi, đại nhân, chúng tôi cũng như chú vịt con xấu xí đó, chẳng qua là bề ngoài khác người mà thôi, ngài đã biết nói đạo lý như vậy hà cớ gì lại cho bọn tôi là yêu nghiệt.

SONG TỬ vừa nói xong, tên huyện lệnh đơ tại chỗ. Dân chúng bên ngoài cũng hưởng ứng theo cậu. Một cụ già có vẻ từng trải bước ra nói :

- Huyện lệnh đại nhân, vị công tử đây nói không sai, không thể vì bề ngoài khác thường mà khinh thường một người được, xin đại nhân phán họ vô tội.

- Xin đại nhân phán họ vô tội – dân chúng cùng đồng thanh.

12 bạn sao thì thở phào vì qua được cơn sóng gió, THIÊN BÌNH nhìn SONG TỬ cười tươi như hoa : “SONG TỬ cậu giỏi lắm” rồi “nàng” tặng cho “chàng” một nụ hôn lên má. SONG TỬ đơ tại chỗ, mặt từ từ đỏ lên, tim không hiểu sao đập mạnh đột ngột, may mà không ai để ý.

- Được rồi, xem như các người vô tội. Bãi đường.

- YEAH.... – 10 bạn sao đập tay nhau vui vẻ, chỉ có MA KẾT thì thầm gì đó với THIÊN YẾT, THIÊN YẾT nghe xong kéo BẠCH DƯƠNG, SƯ TỬ, SONG TỬ ra nói gì đó. Thấy mặt của họ khá nghiêm trọng. XỬ NỮ hỏi MA KẾT :

- KẾT chuyện gì thế ?

- Không có gì ! Tối nay cậu sẽ biết.

Tối hôm ấy, họ ở lại trong một quán trọ. Bà chủ quán tiếp đãi vô cùng niềm nở, lâu lâu lại nháy mắt với SONG TỬ khiến cậu nổi da gà. THIÊN BÌNH thì không biết sao mặt mày vô cùng hình sự, sát khí bắn ra tứ phía. Ăn tối xong, họ rủ nhau đi dạo phố, lúc đi vào một con đường vắng thì :

- ĐỨNG LẠI

- Tên chết tiệt nào dám ra lệnh cho bốn đại gia thế hả ? – SƯ TỬ la lớn

Bỗng nhiên từ trên nóc nhà, hơn hai chục bóng đen nhảy xuống. THIÊN YẾT cười lạnh nói :

- Huyện lệnh đại nhân quả hiếu khách, đã thả bọn ta rồi còn cho người đến tiễn.

- Nhiều lời, chuẩn bị chết đi.

- WHAT ? Tên mặt ech đó á ? – NHÂN MÃ há hốc miệng.

- Lúc hẳn thả bọn mình, KẾT đã đoán được sẽ có màn này nên báo cho bọn mình biết trước cả rồi – BẠCH DƯƠNG

- KẾT á ? – XỬ NỮ

- Ủ, lúc hấn rời khỏi quan án, tớ để ý thấy hấn nói gì đó với tên hộ vệ kế bên. Suy nghĩ một chút là đoán được thôi

“Pằng”, tiếng súng làm các sao giật mình, SONG TỬ quay lại nói :

- Tâm tình sau đi, giúp mình với.

BẠCH DƯƠNG dùng côn đập thẳng vào tên nào dám sấn tới trong bán kính 2m. SỰ TỬ dụng nhị khúc côn quay như chong chóng, em nào ngu ngu chọt kiếm vào đều bị dây xích giữa 2 khúc côn quấn lấy kiếm, đồng thời bị ăn nguyên khúc côn vào mặt (thể mà vẫn có nhiều thằng “liều” ấy nhỉ). MA KẾT, THIÊN YẾT dùng song kiếm, song đao lướt vùn vụt qua mấy tên sát thủ, bọn này đưa kiếm lên đỡ. Đỡ được không ? Không. Hai bạn lướt ngang qua em nào là em ấy nằm vật ra với một vết cửa ngay động mạch cổ. SONG TỬ đứng từ xa bắn chết hết mấy tên. Cây súng của SONG TỬ đáng lẽ không có đạn, nhưng khi đến đây, để đảm bảo an toàn, cậu đã nhờ BẢO BẢO chế cho vài viên đạn, quả nhiên là có lúc cần dùng. Có mấy tên đến gần nhóm nữ thì :

“Phập, phập, phập”

NHÂN MÃ ném phi tiêu tới tấp, nhắm vào các bộ phận như mắt, miệng, yết hầu, nói chung là các điểm yếu của cơ thể. Các bạn nữ (ngoài NHÂN MÃ) thì làm cổ động viên cho không khí thêm “sôi động”.

- Đánh đi, đánh đi. Giết hết chúng nó đi.

Chém đi, chém đi. Chém chết hết nó đi.

Cố lên, cố lên, cố lên. (người ta đang giết người đấy các bạn)

Đột nhiên, một tên dùng kiếm chém TIỂU NGƯ, bạn KIM NGƯU nãy giờ im lặng nhìn thấy chọt nóng máu, rút dao phay ra, bạn chặt một phát hết sức ngọt chém bay luôn cái đầu của tên xấu số. SONG NGƯ nhìn KIM NGƯU nói :

- NGƯU NGƯU giỏi quá, cố lên.

Câu này đã kích thích máu “trâu điên” của bạn NGƯU, bạn xông ra chiến trường làm thêm vài tên nữa...bay đầu (nghĩa đen á). CỰ GIẢI thậm chí còn hát một bài để “động viên tinh thần chiến sĩ”. Chưa tới 10 phút, hai mươi mấy tên sát thủ nằm rạp xuống đất. BẢO BẢO lại chỗ mấy cái xác, nhoi nhoi như em bé được kẹo :

- Woa BẠCH BẠCH, TIỂU SỰ hai cậu vẫn giữ được mạng cho chúng sao, woa vật thí nghiệm sống. Oa THIÊN YẾT, MA KẾT hai cậu chém không có máu chảy luôn, MÃ MÃ xác còn rất tốt, NGƯU cậu chém rất hay, mấy cái đầu này thật tuyệt.

BẢO BẢO cầm mấy cái đầu lâu, cười như điên. 11 người nhìn cô như thấy quỷ, đứng đờ cả người. Lát sau, MA KẾT nắm đầu một tên nãy giờ núp phía sao chòng rơm lòi ra. SONG TỬ chọt kêu lớn :

- Ê cái tên nha sai lúc trước bắt bọn mình đây mà.

- Vậy là chuyện này có liên quan tới tên “mặt ếch” đáng ghét đó.

- Chúng ta về hỏi tội gã. ĐI – SỰ TỬ lần đầu tiên nói một câu được toàn tập thể hưởng ứng. Cả nhóm kéo nhau về quan phủ.

Chuyện gì xảy ra phần sau biết. Phần sau chúng ta sẽ tìm hiểu thêm về “mỹ nhân kế” của THIÊN BÌNH nhé.

- MA KẾT, hấn đóng cửa rồi, làm sao vào đây – NHÂN MÃ nói xong lập tức bị một cú kí đau điếng.

- Ngu, không vào cửa trước thì vào cửa sau, vậy cũng hỏi – SỰ TỬ nói xong bị y như NHÂN MÃ

- Cậu điên à, mình đã lên vào đi bằng cửa cho bị phát hiện à, leo tường vào – THIÊN BÌNH cốc đầu SỰ TỬ nói.

- Nhưng tường cao lắm – CỰ GIẢI

- Vậy thế này đi, mình với anh MA KẾT vào trước, hạ mấy tên trong đó rồi mở cửa ọi người – THIÊN YẾT
- Good ! Ý kiến hay – SONG TỬ

Thế là KẾT YẾT nhảy vào trước, mấy tiếng “xoẹt...xoẹt” vang lên, lát sau đã thấy cửa mở ra. BẢO BÌNH nhìn chung quanh nói :

- Mấy cái xác đâu hết rồi ?
 - BẢO BẢO à, lúc này cậu đã có hai mươi mấy cái còn gì ? Tập trung vào chuyện chính đi – KIM NGŨU
- Cả nhóm đi vào trong, nói lén lút chứ thực chất là gặp tên nào, chém tên đó. Vòng mấy vòng cũng tới nơi tên huyện lệnh đang ngủ. Trên đường đi, SỰ TỬ đã rửa hần không biết bao nhiêu => bị kí đầu bấy nhiêu.
- Tên “mặt ếch” kia DẬY – BẠCH DƯƠNG nắm đầu huyện lệnh kéo dậy. Hần mắt nhắm mắt mở, lè nhè nói :
 - Tên nào chán sống dám phá giấc ngủ của bản quan.
 - Huyện lệnh đại nhân, chính là bọn tôi – SONG TỬ
 - Áaaaaaaaa, ta xin các người, ta xin các người. Đã chết rồi thì nên đầu thai cho sớm, đừng về báo ta. Chuyện này là do...do...do tên hộ vệ của ta bày ra. Ta không liên quan, đừng giết ta, xin đừng giết ta – hần sụp xuống vừa lạy vừa nói.
 - Đúng là do người tên chết tiệt – SỰ TỬ dung côn lên định đập đầu hần thì : “Keng”. Âm thanh va chạm của binh khí vang lên, MA KẾT vừa cản SỰ TỬ lại nói :
 - Bình tĩnh đi SỰ, đợi tí nữa tớ cho cậu đập thoải mái.

Rồi KẾT KẾT kéo tay THIÊN BÌNH nói :

- BÌNH NHI, cậu dùng “mỹ nhân kế” hỏi xem hần cất tiền ở đâu, chúng ta không có tiền của thời đại này.
 - Ok, cậu cứ giao inh – THIÊN BÌNH cười tươi rồi không biết có ai đang tức trào máu.
- BÌNH NHI tiến lại gần tên huyện lệnh, vuốt mặt hần dài giọng nói :

- Huyện lệnh caaaaa....

Tên quan huyện mơ màng nhìn THIÊN BÌNH cười nói :

- Mỹ nhân, nàng muốn nói gì ?
- Huyện lệnh ca ca thật xấu a~, cử người đi giết người ta – THIÊN BÌNH làm bộ đáng ủy khuất nói.
- Mỹ nhân, nếu ta biết có nàng, cho vàng ta cũng không dám
- Huyện lệnh ca ca, huynh để vàng bạc ở đâu vậy ? Nói uội nghe đi
- Huynh để trong thư phòng, sau bức bình phong trên tường. Mỹ nhân, nàng thơm quá, cho bản quan hôn một cái nào

“Có người bắt đầu tức khí.”

- Đại nhân xấu quá à
- Mỹ nhân, nàng thật sự rất thơm a

“Máu nóng lên cao”

Đột nhiên, XỬ NỮ lấy một cái lọ từ BẢO BẢO nhét vào tay THIÊN BÌNH. BÌNH NHI hiểu ý nhảy mắt với XỬ NỮ.

- Huyện lệnh ca ca, huynh xem đây là rượu đặc chế do ta đã tốn công tốn sức, đặc biệt làm cho huynh đó. Huynh mau uống đi.

Tên quan huyện mắt vẫn dán chặt vào bộ ngực của THIÊN BÌNH, cười :

- Rượu của mỹ nhân ta nhất định phải uống.

“Núi lửa sắp phun trào”

Hắn đưa cái lọ lên miệng làm bộ ngửi, rồi quay sang ngửi THIÊN BÌNH một cái nói :

- Rượu của mỹ nhân có khác, thơm như chính nàng vậy.

10 người còn lại (trừ 1 người đang điên máu ra) đều bụm miệng cười khúc khích. BẢO BẢO nói :

- Tên này đúng là đại gái, axit sunfuaric mà thơm á.

- Huyện lệnh ca caa....mau uống đi, ngài còn không uống, BÌNH NHI sẽ giận cho coi – THIÊN BÌNH vờ quay mặt đi chỗ khác. Tên quan huyện nói :

- Mỹ nhân ngoan được rồi, ta uống đây – hắn còn dụi đầu vào ngực THIÊN BÌNH ngửi một cái.

“BÙM” núi lửa của ai đó phun trào.

Một bàn tay giật cái lọ trên tay hắn, mở họng ra rồi đổ toàn bộ vào. Mọi việc diễn ra chỉ trong chớp mắt, ai nấy đều bất ngờ nhìn người con trai đang nóng máu :

- SONG TỬ, cậu sao thế ? Lên cơn à ?

- Aaaaaaaaaa..... cứu ...aaaaaaa...nóng quá.

Tên huyện lệnh nằm trên mặt đất quần quai kêu cứu. SONG TỬ ngửa mặt liền đập cho hắn một phát rồi nói :

- Chúng ta đi lấy tiền rồi chuồn thôi.

Các bạn sao chả hiểu gì nhưng THIÊN BÌNH thì cảm thấy vô cùng “happy”, cười mãi từ lúc lấy tiền đến lúc ra về. Đến quán trọ, SONG NGƯ bỗng gọi :

- Mọi người ơi, THIÊN YẾT và MA KẾT đâu mất rồi ?

Lúc này cả nhóm mới để ý đến sự vắng mặt của hai người. Đúng lúc đó, KẾT YẾT từ ngoài quán trọ đi vào hỏi :

- Chuyện gì mà tụ tập đông đủ thế ?

- Hai cậu vừa đi đâu đấy ? – NHÂN MÃ

- Hỏi làm gì. Mệt quá, bọn tớ đi ngủ đây.

Vì đã mệt nên dù thấy lạ cũng không ai hỏi thêm. Sáng hôm sau, cả bọn nghe được một tin “động trời” :

“Cả phủ nha huyện từ trên xuống dưới toàn bộ đều bị sát hại, hình bộ đã cố gắng nhưng chẳng tìm được manh mối gì”

Các bạn sao nghe xong đơ người, nhìn hai tên YẾT KẾT nói :

- Tác phẩm của hai người đây hả ?

- Diệt cỏ phải diệt tận gốc – MA KẾT nói

- Nhưng có cần tàn nhẫn thế không ? – KIM NGƯU

- Cần – THIÊN YẾT

Đám còn lại không nói gì thêm, lòng tự nhủ tuyệt đối đừng bao giờ gây chuyện với hai người này. Ngay hôm sau, 12 bạn sao tiếp tục lên đường. Điểm đến tiếp theo là huyện Tiên Du.

11. Chương 11: Đèn Khổng Minh Se Duyên

Huyện Tiên Du nằm giáp với kinh thành, muốn đến kinh thành, phải đi qua Ngộ Môn Quan chính là huyện Tiên Du. Dân chúng ở đây rất hòa nhã, nhờ vậy mà các bạn sao cũng hỏi được chút tin tức về Caidoz.

Caidoz phía Đông và Nam giáp với biển Ngọc Lộ, phía Tây giáp với Kim Quốc, phía Bắc là vùng núi đá chưa được khai hoang. Caidoz có 10 huyện lớn, mỗi huyện có từ 4 đến 5 trấn. Dân chúng ở đây ăn no mặc ấm, hòa nhã hiền lành. Mấy mươi năm qua, đất nước chưa hề có loạn lạc. Ai ai cũng yêu mến hoàng thượng đương triều là XÃ PHU. Theo lời dân chúng, hoàng thượng văn võ song toàn, yêu dân như con, cung có 3000 mỹ nữ giai nhân nhưng suốt kiếp chỉ chung tình với hoàng hậu đã qua đời là Lệ Dung. Nói chung là bốc hán lên tận mây xanh.

12 bạn sao của chúng ta trên đường đến huyện Tiên Du, đã ột đám sơn tặc không biết điều đi “du ngoạn chốn Tây Thiên Cực Lạc”. Tuy nhiên, khi các bạn nghỉ chân ở trà quán thì tên sơn tặc “may mắn” sống sót xuất hiện, dẫn theo một đám người gọi là “báo thù cho huynh đệ đã hi sinh”. Và kết quả thì chắc ai cũng đoán được, thêm một đám được vé đi “thăm ông bà tổ tiên”. 12 bạn sao không có gì làm xúm lại xếp hạng xem ai sát sinh nhiều nhất (rảnh rồi sinh nông nổi). Đứng đầu là hai bạn YẾT và KẾT (tất nhiên), thứ nhì là KIM NGƯU, thứ ba là NHÂN MÃ, thứ tư là SONG TỬ, thứ năm mới là BẠCH DƯƠNG với SỬ TỪ. Chính vì lý do này mà bạn SỬ nổi nóng, gặp ai chửi người đó, tên đó ngu ngu mà chửi lại thì cho “chầu trời”. Đã mấy lần bạn “suýt” bị THIÊN YẾT xử trảm vì tội “giết người vô cớ” (thực chất là bạn sợ mình bị liên lụy). Lúc 12 bạn sao đến huyện Tiên Du đúng lúc ở đây đang có hội, thế là cả nhóm kéo nhau đi xem.

- Woa, nhìn kìa, đèn Khổng Minh đó, mình mới được thấy lần đầu nha – THIÊN BÌNH xuyết xoa.

Lập tức, SONG TỬ đi mua hai cái đèn Khổng Minh về hai bạn cúng thả. NHÂN MÃ nói :

- SONG ca, anh có biết ý nghĩa của đèn Khổng Minh không ?

- Thì để cầu an chứ gì.

- Đó là trường hợp bình thường, còn khi đèn Khổng Minh do một đôi trai gái cùng thả thì nó mang ý nghĩa cầu hạnh phúc trọn đời nha.

THIÊN BÌNH nghe xong, mặt đỏ như cà chua. SONG TỬ đập MÃ MÃ văng ra mấy thước, mặt cũng nóng đến mức nướng chín được cả con gà. BÌNH NHI nhìn SONG TỬ nói nhỏ :

- Anh...ừm...anh muốn cùng em...thả...thả....

- Ủ... anh...em...thả...cầu...cầu hạnh phúc trọn đời....trọn đời bên nhau.

“SONG TỬ ơi SONG TỬ, bình thường mày ăn nói không ai theo kịp cơ mà, sao lúc cần thì lại ấp úng thế này” – bạn SONG đang tự chửi mình trong đầu. Bỗng THIÊN BÌNH kéo áo SONG TỬ nói :

- Anh nói thật.

- Tất nhiên là thật.

- Không phải...xong rồi bỏ chứ

- Không, chắc chắn là không, không bao giờ.

- Nhưng mà em rất là hay ghen đó.

- Không sao

- Em rất là ham chơi, còn bừa bộn, không biết nấu ăn, không biết chăm sóc người ta, không biết... - THIÊN BÌNH đang nói thì SONG TỬ chặn họng bạn bằng một “kiss” đúng chất phim Hàn.

- Không sao, em ham chơi anh sẽ đi chơi với em, em bừa bộn anh dọn dẹp cho em, em không biết nấu ăn anh nấu. Em không cần lo gì hết, chỉ cần ở bên anh là được.

THIÊN BÌNH hạnh phúc quá độ, kéo đầu bạn SONG xuống “kiss” thêm cái nữa. Hai người nhìn hai chiếc đèn Khổng Minh lơ lửng theo gió, THIÊN BÌNH chợt thổ thở :

- Em còn thích ngắm trai đẹp nữa đó.
- Anh sẽ bắn chết thằng nào đẹp hơn anh.
- Anh lầy tính bá đạo của SƯ TỬ rồi
- Em không thích à
- Sao lại không thích

Thế là hai bạn cứ anh một câu, em một câu mà không hay biết phía sau gốc cây có 8 người đang hóng chuyện.

- Thằng này sao lúc tỏ tình lại giở chứng cà lăm đột xuất thế - BẠCH DƯƠNG
- Ê họ kiss kìa - NHÂN MÃ
- Woa ngọt ngào quá - SONG NGƯ và CỤ GIẢI cùng cảm thán
- Kinh – SƯ TỬ nói xong liền bị kí đầu.
- Ê, MA KẾT đâu rồi ? – XỬ NỮ
- TIỂU XỬ nhớ “chồng” rồi hả ? – KIM NGƯU lập tức bị ăn kí (cái miệng hại cái thân)
- Họ ở trên cây kìa – BẢO BÌNH

Thì ra hai bạn YẾT KẾT đã leo luôn lên cây để coi phim, sẵn tiện ăn trái cây miễn phí (hai tên này...)

THIÊN BÌNH và SONG TỬ cứ thế, bám dính lấy nhau đến tận quán trọ, tới lúc ngủ mới tách ra (ngủ mà còn dính là có chuyện a).

Hôm sau, 12 chòm sao ra phố hỏi han chút tin tức về kinh thành thì.....

12. Chương 12: Con Trai Thừa Tướng

10 bạn sao (hai tên THIÊN YẾT + MA KẾT lười nên không đi) đang đi dạo phố thì :

- Du công tử, xin ngài tha cho, tiểu nữ còn có mẫu thân phải phụng dưỡng, xin ngài tha cho tiểu nữ - cô gái đang cố giật tay ra khỏi một nam nhân áo xanh. Nam nhân chẳng những không buông tay cô mà còn chọc ghẹo :
 - Mỹ nhân, nàng được bốn công tử thích là phúc ba đời của nàng, theo ta rồi nàng tha hồ mà phụng dưỡng mẫu thân của nàng.
 - Không, công tử, xin ngài mà.
- Các bạn sao thấy ngứa mắt, SƯ TỬ định “ra tay trượng nghĩa” thì BẠCH DƯƠNG đã xông tới, đám tên này văng ra xa. Cậu nói lớn :
- Giữa chốn đông người, dám ăn hiếp nữ nhi yếu đuối, người không biết xấu hổ hả ?
 - Người...người dám đánh ta, có biết ta là ai không ?
 - Người là vua ta cũng mặt kệ, trêu chọc con gái nhà lành giữa đường bị đánh là đáng.
 - Người...a, ta nhớ ra rồi người là một trong số mấy tên yêu quái đã làm loạn ở huyện Trường Thanh. Màu tóc bạc đó không thể làm được.
 - Bọn ta không phải yêu quái, người ỷ mạnh hiếp yếu, người giống yêu quái hơn đó – SƯ TỬ lúc này đã chạy đến, nghe hẳn mắng anh liền chửi lại.

- Người cũng là yêu quái, các người...các người đều là yêu quái.
- Cho dù bọn ta là yêu quái nhưng còn có nhân tính, tốt hơn loại làm người mà không ra người như người – NHÂN MÃ

- Các người dám mắng ta, được lắm hãy đợi đó – hần nhanh chóng chạy khỏi khu chợ.

CỰ GIẢI đỡ cô gái dậy hỏi :

- Cô có sao không ?

- Xin đa tạ các vị đã ra tay tương cứu, ân đức này tiểu nữ nhất định báo đáp.

- Cô nương đừng nói vậy, việc chúng tôi nên làm mà – SONG TỬ nở nụ cười hút hồn làm cho tiểu cô nương đờ như đá. THIÊN BÌNH thấy vậy, đá vào chân SONG SONG một cái, bạn SONG lập tức thu lại nụ cười của mình, ngoan ngoãn đứng ra sau lưng BÌNH NHI.

Vị cô nương kia giật mình, cúi đầu xuống. Chợt cô lên tiếng :

- Chết rồi, tiểu nữ quên nói với các vị, tên vừa rồi là con trai của thừa tướng đương triều Du Thiên. Các vị gây thù với hần, hần nhất định trả thù. Sau này các vị phải cẩn thận, nếu được thì mau rời khỏi huyện Tiên Du trước khi hần ra tay.

- Cô nương đừng lo, chúng tôi không sợ tên Thiên...Thiên gì đó đâu – BẢO BÌNH

- Phải đó, chính cô mới là người phải cẩn thận, nếu hần lại tìm cô nữa thì nguy – XỬ NỮ

- Đa tạ các vị đã có lòng, ơn này tiểu nữ trọn đời không quên.

- Phải rồi, tiểu cô nương, chúng ta vào quán trọ bên đó ngồi đi, tôi có chuyện muốn hỏi – KIM NGƯU

- Ngài muốn hỏi gì, tôi biết nhất định sẽ không dấu diếm.

Cả bọn kéo nhau vào quán trọ, khách trong quán nhìn chằm chằm, một phần là vì vẻ ngoài khác lạ của họ nhưng đa phần là vì độ “beautiful” của các bạn sao. Khi đã yên vị rồi, NGƯU NGƯU hỏi :

- Cô cho tôi biết về tên Du Thiên đó được không ?

- Dạ, hần là Du Thiên, cha là Du Dực Tôn – thừa tướng đương triều. Hần ý cha mình quyền thế nên rất lộng hành, dân chúng cũng chẳng làm gì được. Hần có một người bạn thân là Cao Tôn, hai tên này chuyên phá phách dân lành, thường xuyên ra vào “Vạn Hoa Lâu”...

- Khoan “Vạn Hoa Lâu” là gì vậy ? – BẠCH DƯƠNG

- “Vạn Hoa Lâu” là kĩ viện lớn nhất ở đây, chỉ thua “Bách Hoa Lâu” của kinh thành thôi.

- À, ra vậy, cô kể tiếp đi

- Hai tên đó hại phá hoại tiết hạnh của không biết bao nhiêu cô gái (nói đến đoạn này tự dừng THIÊN BÌNH liếc SONG TỬ, SONG TỬ vội vàng xua tay như muốn nói : “Không có, chuyện đó anh không có”), kể cả phụ nữ đã có chồng cũng không tha. Vì bọn chúng bộ dáng anh tuấn lại có tiền của, quyền thế nên có nhiều cô nương theo đuổi...

- Khoan, vậy những cô nương bị hại tại sao không báo quan ?

- BẠCH DƯƠNG công tử, ngài nói gì vậy, chuyện nhục nhã như vậy sao có thể nói cho người khác biết chứ.

- À, ta hiểu rồi.

- Chính vì vậy mà hai tên đó cứ nhõn nhõ ngoài đường, tiếp tục bức hại người dân. Hôm nay, nếu không được các vị cứu giúp, e rằng tiểu nữ cũng đã...

- Cô nương đừng buồn, tên đó làm nhiều việc xấu ắt sẽ bị quả báo mà – SONG NGƯ

- Đa tạ SONG NGƯ cô nương đã an ủi, bây giờ, tiểu nữ phải về rồi, nếu không mẫu thân sẽ lo lắng. Xin cáo từ.

- Được rồi, cô về đi, tạm biệt – XỬ NỮ

10 bạn sao sau khi tiễn tiểu cô nương kia xong thì quay về quán trọ, NHÂN MÃ, BẢO BÌNH cùng SONG NGŨ kéo nhau đi mua đồ, SONG TỬ và THIÊN BÌNH cũng đi đâu mất, chỉ còn BẠCH DƯƠNG, SƯ TỬ, XỬ NỮ, KIM NGŨU cùng CỰ GIẢI về trước. Đột nhiên, có tiếng người la lên :

- ĐỨNG LẠI

Rồi một làn khói trắng bao bọc lấy cả nhóm. Từng người chợt cảm thấy buồn ngủ rồi gục xuống đất, sau lưng họ, hai bóng đen mỉm cười.

Chuyện gì xảy ra đây, xem chap kế nhé. (chap sau theo nguyện vọng của bạn ketnhi, ta sẽ cho YẾT + KẾT - “mỹ nhân kế”

13. Chương 13: Mỹ Nhân Kế

- Anh BẠCH DƯƠNG, anh BẠCH DƯƠNG – SƯ TỬ lay vai BẠCH DƯƠNG

- Ủ...SƯ TỬ đó hả ? Đau đầu quá, sao chúng ta lại nằm đây vậy ?

- Em cũng không biết nữa, anh giúp em gọi KIM NGŨU dậy với

- Aaaa....đau đầu quá, chuyện gì xảy ra vậy ? – KIM NGŨU

- SƯ TỬ, em có thấy XỬ NỮ và CỰ GIẢI không ?

- Ó...anh nhắc em mới nhớ, hôm qua chúng ta có đi với hai người đó mà

- Tổ chỉ nhớ ai đó kêu mình đứng lại, rồi sau đó có khói, tiếp theo là thấy buồn ngủ.

- Ngồi đây đoán chẳng được gì, mình về quán trọ đi, có khi họ đã về trước rồi.

Vậy là ba người DƯƠNG SƯ NGŨU trở về quán trọ, thế nhưng :

- BẠCH DƯƠNG, KIM NGŨU, SƯ TỬ cả đêm qua ba người ở đâu hả ? Mà XỬ NỮ với CỰ GIẢI đâu ? Không phải đi chung với ba người sao ? – NHÂN MÃ thấy ba người đi về thì hỏi tới tấp.

BẠCH DƯƠNG hỏi ngược lại :

- XỬ NỮ với CỰ GIẢI chưa về sao ?

- Cậu nói vậy là sao ? Họ đi chung với ba người mà – THIÊN BÌNH

- Anh BẠCH DƯƠNG, chị...chị của em đâu...hixhix – SONG NGŨ khóc thút thít

- BẠCH DƯƠNG, SƯ TỬ, KIM NGŨU các cậu nói hai người đó mất tích sao ? – SONG TỬ

- Bọn tớ...bọn tớ...ơ...

- Các vị, các vị, nguy rồi – tiểu cô nương hôm trước chạy thẳng đến chỗ các bạn sao la hét – Ó, BẠCH DƯƠNG công tử, công tử không sao ư ?

- Tiểu cô nương, cô nói “không sao” là có ý gì ? Mà sao sáng sớm cô đã đến tìm chúng tôi vậy ? – MA KẾT cảm thấy có chuyện lớn xảy ra vội hỏi.

- Đêm qua, tiểu nữ đi mua thuốc ầu thân, thì nhìn thấy Du Thiên và Cao Tôn, hai người họ hạ mê dược nhóm người BẠCH DƯƠNG công tử. Hắn còn bắt cả XỬ NỮ cô nương và CỰ GIẢI cô nương đi mất rồi.

- Cô nói sao, hắn bắt CỰ GIẢI đi sao ? – THIÊN YẾT vừa nói vừa tỏa ra sát khí mùn mịt.

- Dạ...dạ...chính...chính mắt tiểu nữ...đã...đã...đã nhìn thấy – tiểu cô nương sợ hãi sát khí của THIÊN YẾT run bần bật lên.

- Được rồi, cô nương, đa tạ cô đã báo tin. Bây giờ cô nên về nhà đi, chuyện còn lại để chúng tôi lo liệu – MA KẾT

- Dạ, tiểu nữ cáo từ, các vị nên nhanh chóng cứu nhị vị cô nương ra nếu không, e rằng... - cô nương kia bỏ lững câu nói nhưng mọi người ai cũng hiểu về sau là gì.

Sau khi cô nương nọ ra về, các bạn sao kéo nhau lên phòng của MA KẾT bàn bạc.

- Bây giờ phải làm sao đây ? Chúng ta nhất định phải nghĩ cách cứu họ - SONG TỬ

- Nhưng đó là phủ Thừa tướng, không như phủ nha huyện lúc trước muốn vào là vào đâu – KIM NGUU

- Vậy phải làm sao ? Không lẽ bỏ mặc họ - NHÂN MÃ

- KHÔNG – MA KẾT, THIÊN YẾT cùng lên tiếng

THIÊN BÌNH nhìn hai người một lúc, đột nhiên :

- Tớ có cách rồi

- Cách gì ?

- Tên Du Thiên đó rất háo sắc, chúng ta sẽ dùng mỹ nhân kế

- THIÊN BÌNH, không lẽ em định – SONG TỬ nghe xong đỏ mặt hơi hột run run nói

- Điên, hấn biết mặt em rồi, với lại ngoại hình của em khác với người thường, hấn chắc chắn không chịu. Tuy nhiên...

- Tuy nhiên gì, cậu nói nhanh đi – BẠCH DƯƠNG giục

- Tuy nhiên, ở đây có hai người rất giống với người thường, mà còn rất xinh đẹp nữa – THIÊN BÌNH nhìn KẾT YẾT cười nham hiểm

- MA KẾT và THIÊN YẾT á – KIM NGUU

- KHÔNG ĐƯỢC – hai bạn KẾT YẾT cùng hét lên

- Vậy chẳng lẽ hai cậu nhần tâm nhìn XỬ NỮ với CỰ GIẢI bị hại sao – THIÊN BÌNH cũng hét lên

- Nhưng...nhưng bọn tớ là nam, đâu có biết cái gì “mỹ nhân kế”, hơn nữa mắt của tớ màu nâu, sẽ bị phát hiện thôi – THIÊN YẾT

- Đừng lo, để tớ - BẢO BÌNH vừa nói vừa lấy ra một cái hộp, trong đó là kính sát trùng đủ loại màu sắc. BẢO BÌNH giờ một cặp kính màu đen lên đưa cho THIÊN YẾT – Đây, bảo đảm không bị phát hiện.

THIÊN YẾT cứng họng, không cãi được gì. THIÊN BÌNH cười tươi như hoa, biết mình đã thắng lợi, cô nói :

- Theo “luật rừng”, im lặng là đồng ý nha

- Cậu im đi THIÊN BÌNH, muốn bọn tớ đổi ý hả - hai người nghiêng răng nói.

- Được rồi, kế hoạch thế này, THIÊN YẾT, MA KẾT hai cậu cố gắng làm sao vào cho được phủ Thừa Tướng, tìm hiểu xem hấn nhốt XỬ NỮ và CỰ GIẢI ở đâu. KIM NGUU, SONG NGUU hai cậu mai phục bên ngoài phủ, chờ tin của YẾT KẾT. Tớ, SONG TỬ, BẠCH DƯƠNG, BẢO BÌNH phụ trách cứu người. Nếu hai cậu xử được hai tên đó thì tới giúp bọn này luôn. Ok ?

- Ok.

- Được rồi, bây giờ hai người mau thay y phục đi, tớ sẽ truyền thụ “mỹ nhân kế” cho – THIÊN BÌNH làm ra vẻ “sư phụ” nói

Hai bạn YẾT KẾT sau khi thay đồ, còn được THIÊN BÌNH cẩn thận độn cho phần ngực thêm “đầy đặn”. BÌNH NHI nói :

- Được rồi khóa học bắt đầu.

Hai giờ sau...

- MA KẾT cậu có biết cái gì gọi là tình cảm không, cậu ăn nói phải nhẹ nhàng một chút

- THIÊN YẾT cậu có biết “mỹ nhân kế” quan trọng nhất là gì không ? Là khuôn mặt đó, cậu không biết cười hả ?

- MA KẾT cậu đừng có đờ ra như vậy, nhìn như tượng đá vậy.

- THIÊN YẾT, bước đi phải uyển chuyển, mỗi bước là 20cm, bước trước cách bước sau 2s. Cậu có hiểu không hả ?

- MA KẾT.....

- THIÊN YẾT.....

Thế là cả ngày hôm đó, “sư phụ” THIÊN BÌNH nói cứ nói, hai “đệ tử” là THIÊN YẾT với MA KẾT nghe thì nghe nhưng vào đầu chẳng được tới một nửa. Mặc dù vậy, khóa học cũng kết thúc bình yên. Hôm sau, hai bạn THIÊN YẾT, MA KẾT cùng nhau đi dạo phố, “vô tình” lướt qua trước mặt Cao Tôn và Du Thiên. Hai tên này lập tức “hành động” :

- Nhị vị cô nương, xin cho tại hạ tiếp chuyện được không ? – Du Thiên

- Vị công tử này, chẳng phải chúng ta đang nói chuyện sao ? – THIÊN YẾT nhỏ nhẹ nói trong đầu suy nghĩ “Đồ chết tiệt, để ta biết người làm gì GIẢI GIẢI của ta, ta cho người chết không toàn thân” (t.g: CG của bạn hồi nào. TY: Người muốn bị chém hả * xách đao * . t.g: Dạ ko, em còn yêu đời lắm * bỏ chạy *)

- Thú vị, thú vị, vị cô nương này chẳng hay tôn danh là gì vậy ? – Cao Tôn cúi đầu hỏi

- Tiểu nữ họ Vương tên là Hiểu Lam, đây là tỉ tỉ tên Hiểu Tuyết, chẳng hay nhị vị công tử cao danh quý tánh là gì ? – THIÊN YẾT

- Tại hạ là Cao Tôn, vị huynh đài đây là Du Thiên, là công tử của thừa tướng đương triều

- Vương cô nương, không biết ta có thể mời cô và tỉ tỉ về tề xá để chúng ta từ từ nói chuyện không ? – Du Thiên cười nói

- O...chuyện này... - THIÊN YẾT vừa nói vừa liếc nhìn MA KẾT

- Du công tử đây đã có lời mời, chúng tiểu nữ sao có thể từ chối – MA KẾT nhìn Du Thiên nói, trong đầu thì đang nghĩ “Người đợi đó, ta sẽ cho phủ của người tan nát”

- Vậy là tốt rồi, mời nhị vị cô nương theo tại hạ - Du Thiên đạt được mục đích vui vẻ nói. Trong đầu đang mơ tưởng về... (về cái gì tự hiểu)

Bốn người đi một hồi cũng tới phủ Thừa Tướng, Du Thiên nói gì đó với Cao Tôn. Lát sau, hắn quay lại nói :

- Hiểu Tuyết cô nương, Hiểu Lam cô nương, tại hạ vẫn chưa chuẩn bị gì hết, đành mời nhị vị cô nương vào hai phòng bên kia đợi, tại hạ sẽ nhanh chóng quay lại.

- O...Du công tử, chúng tôi không thể đợi ở cùng một phòng sao ? – MA KẾT nói

- Chuyện này rất khó giải thích, sau này có dịp tại hạ sẽ nói sau, xin mời nhị vị cô nương vào trong.

“Đồ chết tiệt, người tưởng ta không biết người nghĩ cái gì hả, đồ vô sỉ, biến thái...” – hai bạn cùng nghĩ

“Cách...” tiếng khóa cửa vang lên báo hiệu phần khó nhất của kế hoạch bắt đầu.

- O...Cao Tôn công tử, ngài... - THIÊN YẾT làm ra vẻ sợ hãi như THIÊN BÌNH đã dạy. Dù trong lòng đang chửi hằn thậm tệ cũng phải ráng mà đóng kịch cho bằng được.

- Lam nhi, chẳng phải là nàng muốn sao ? Còn giả vờ nữa

- Cao công tử, ngài xấu quá a~ - THIÊN YẾT vừa cố dài giọng theo kiểu THIÊN BÌNH vừa ngăn cơn nôn ọe chực trào ra.

- Lam nhi, nàng thật xinh đẹp, chúng ta bắt đầu nha.

- A, Cao công tử, khoan đã, chúng ta chơi trò chơi đi.

- Mỹ nhân, nàng muốn chơi trò gì ?

- Công tử, bây giờ ngài bịt mắt lại đi, nếu ngài bắt được Lam nhi, Lam nhi cho ngài làm gì cũng được – “Tên chết tiệt, muốn bắt được ta, đâu có dễ vậy”

- Được, được nàng phải giữ lời nga – Cao Tôn nghe tới câu “làm gì cũng được” thì hai mắt sáng rỡ như đèn xe hơi, đồng ý ngay

Lúc đó, ở phòng bên cạnh...

- Hiểu Tuyết cô nương, mời ngồi

- Đa tạ công tử - “không biết THIÊN YẾT sao rồi, cầu trời nó đừng có giết người ở đây”

- Hiểu Tuyết cô nương, uống trà

- Đa tạ - KẾT vờ uống, đem đồng trà đổ hết lên sàn nhà

- Hiểu Tuyết cô nương quả là như thiên tiên giáng trần, xinh đẹp khả ái, khiến cho người người ngưỡng mộ.

- Đa tạ công tử quá khen – “Ai ngưỡng mộ cũng không cần người ngưỡng mộ tên chết bầm” – Nhưng mà, ...

- Hiểu Tuyết cô nương, nhưng mà sao ?

- Nhưng mà hôm trước, Du công tử bắt được hai mỹ nhân, ngài nói xem là họ đẹp hơn hay Tuyết nhi đẹp hơn ?

Du Thiên giật mình :

- Sao nàng biết ?

- Hôm trước Tuyết nhi đi mua đồ, tình cờ nhìn thấy. Du công tử, ngài nói Tuyết nhi xinh đẹp vậy sao ngài còn mang hai vị cô nương đó về chứ ?

MA KẾT quay đi, làm bộ giận dữ. Du Thiên thấy vậy, đoán là vị cô nương này thích mình nên ghen (tự tin quá anh ơi) cũng yên tâm phần nào. Hắn nói :

- Đương nhiên là Tuyết nhi của ta xinh đẹp hơn, chúng ta yêu quái sao có thể sánh với nàng được ?

“Tên đểu cáng, ai là của ngươi chứ, đồ vô liêm sỉ, vô văn hóa, vô đạo đức...”

- Vậy huynh nhốt hai người đó ở đâu vậy ?

- Nàng hỏi làm gì ?

- Để xem có đúng như huynh nói, muội xinh đẹp hơn không ?

- Nàng đáp ứng ta, ta liền nói cho nàng biết

- O...a... Du công tử...

Bên THIÊN YẾT :

- Lam nhi, Lam nhi, muội đâu rồi ? – Cao Tôn quờ tay loạn xạ trong không trung gọi.

- Muội ở đây – THIÊN YẾT ngồi trên...xà nhà nói vọng xuống “Tìm đi, cho người tìm tới mai”

Đột nhiên...

- Á.....

- Lam nhi, ta bắt được nàng rồi – Cao Tôn ôm THIÊN YẾT vui mừng nói

- A...hahaha...Tôn ca ca huynh giỏi quá – “Chết tiệt nếu không phải ta sơ ý để cái váy thòng xuống, tối mai người cũng không tìm được ta.

- Lam nhi, muội nói phải giữ lời, ta muốn.... – Cao Tôn ôm bạn YẾT lên giường nói

- A, khoan đã, chúng ta uống chung rượu đã, có rượu mới vui chứ - THIÊN YẾT vừa nói vừa lấy ra một cái gói nhỏ

Chiều hôm qua...

- BẢO BÌNH, lại đây – THIÊN YẾT gọi BẢO BẢO

- Chuyện gì vậy ?

- Cậu có mê được không ?

- Có, cậu cần hả ?

- Ủ, cho tớ một ít đi

- Cậu lấy làm gì ?

- Hỏi nhiều, cứ đưa đi.

- Đây nè

- Cảm ơn cậu.

Quay lại hiện tại...

THIÊN YẾT bí mật ê được vào rượu. Cao Tôn tưởng mình sắp có được mỹ nhân thì hăm hở uống cạn mấy chung rượu liền. Đột nhiên, hắn nói :

- Mỹ nhân, nàng...nàng thật là...có cần tới xuân được không ?

“WHAT ? Đó là mê được mà, không lẽ ?”

Bên ngoài quán trọ...

- BẢO BÌNH, cậu làm rơi cái gì nè

- Cảm ơn cậu BẠCH DƯƠNG

BẢO BẢO cầm cái gói tự nhiên đứng hình, 5 phút sau bạn la lên :

- Chết mình đưa lộn thuốc cho THIÊN YẾT rồi.

Quay lại phủ Thừa Tướng...

- Lam nhi, Lam nhi của ta, nàng đẹp lắm

THIÊN YẾT lúc này đang bị Cao Tôn ôm cứng ngắt, lòng thầm rửa BẢO BÌNH dám lừa cậu. Đột nhiên, Cao Tôn nói nhỏ :

- Chúng ta bắt đầu đi, mỹ nhân của ta

Cùng lúc đó...

- Xuân Lan, cô đợi ở đây, tôi đi lấy đồ sẽ quay lại liền.

- Ủ, cô đi nhanh đi

Giây thứ nhất, THIÊN YẾT đạp Cao Tôn lên giường. Giây thứ hai cậu lôi cô Xuân Lan gài vào phòng, một phát đánh ngất. Và giây cuối cùng, THIÊN YẾT không chút nương tay, vút cô gái đó vào người Cao Tôn. Tên họ Cao trúng xuân được, đang mơ mơ màng màng, chợt thấy một cô gái lao về phía mình thì lôi luôn lên giường. THIÊN YẾT thoát nạn, lại leo lên xà nhà ngồi coi phim(phim gì tự hiểu)

Lúc đó, chỗ MA KẾT...

- Thiên ca ca, từ từ đã, huynh phải nói uội biết nhị vị cô nương đó ở đâu đã, nếu không lỡ như họ thật sự xinh đẹp hơn muội, vậy sau này huynh sẽ không thêm quan tâm tới muội nữa. Lúc đó muội...muội phải làm sao đây – MA KẾT diễn hết sức đạt, trong lòng chỉ rửa “Nói mau đi, người còn không nói ta bằm người ra cho heo ăn”

- Được rồi ta nói, ta giao họ cho đám sơn tặc ở vùng núi Hắc Phong. Muội vừa lòng chưa.

“Núi Hắc Phong, được lắm”

- Ê, nàng định đi đâu, chúng ta chưa xong mà

- Người bỏ ra, ta phải đi cứu họ

- Thì ra cô cùng một bọn với lũ yêu quái. Không sao, chỉ cần là mỹ nhân, bốn đại gia sẽ không bạc đãi, ngoan đi.

MA KẾT bị tên Du Thiên ôm từ phía sau, muốn đánh hấn cũng không được. Bỗng nhiên :

“Rắc”, từ trên mái nhà, bóng người lao xuống đánh ngất tên Du Thiên. Chính là THIÊN YẾT

- THIÊN YẾT, sao em lại ở đây, còn tên Cao Tôn ? Không lẽ... - MA KẾT nghĩ “Không phải nó giết hấn rồi chứ ?”

Thì ra bạn YẾT coi phim chán thì sang phòng bên xem anh thế nào, vừa đúng lúc tên Du Thiên từ phía sau ôm chặt MA KẾT. Thấy tình hình không ổn, bạn vội bay xuống cho hấn một phát.

- Hấn chưa chết, anh đừng lo, chúng ta đi cứu người thôi.

MA KẾT thắc mắc nhưng hiện anh đang nóng lòng cứu XỬ NỮ nên không hỏi gì thêm, cùng THIÊN YẾT tìm đám người KIM NGŨU, BẠCH DƯƠNG đi cứu người.

14. Chương 14: Sơn Tặc Núi Hắc Phong

- BẠCH DƯƠNG, cậu có chắc chúng ta đi đúng đường không vậy ? – NHÂN MÃ

- Chắc mà, lúc này hỏi lão bá kia, ông ta nói núi Hắc Phong đi hết khu rừng này sẽ tới

- Ý tớ là cậu có biết đường nào để “đi hết khu rừng này” không ? Nãy giờ chúng ta đi gần hai tiếng rồi đó

Mọi người ai cũng cảm ơn NHÂN MÃ đã nói ra tiếng lòng của họ. Họ đã đi, chính xác là lạc trong khu rừng này gần hai tiếng rồi. Đột nhiên, phía trước có tiếng người :

- Hôm trước, bắt về được hai vị cô nương xinh đẹp như tiên, đúng là chúng ta may mắn

- May đúng nhưng hai vị cô nương đó bề ngoài khác người, có khi là yêu quái

- Đã là mỹ nhân thì yêu quái cũng có sao (dại gái quá độ), tối nay lão đại trở về, chúng ta sẽ được thưởng thức mỹ nhân...hahaha

THIÊN YẾT đang nấp sau bụi cây nghe thấy thì nổi giận, định ra chém chết hai tên kia thì bị MA KẾT giữ lại :

- Chúng ta theo chúng về hang ổ đã, cứu người trước rồi sau đó cho em chém thoải mái

Vậy là các bạn sao theo hai tên đó đến một sơn trại. Nơi này khá rộng lớn, có một nhà chính lớn ở giữa và những đài quan sát cao. Ở đây có tới mấy chục tên cướp, thay nhau canh gác. Muốn đột nhập gần như là không thể.

- Bây giờ làm sao ? – BẢO BÌNH

- Hay là cứ xông vào, chúng chỉ có mấy chục tên, chúng ta cứ việc xông đại – BẠCH DƯƠNG

- Cậu điên à, mấy chục tên vậy chúng ta có mấy người ? – NHÂN MÃ

- Bây giờ phải làm sao ? Huhuhu...chị ơi...hixhix – SONG NGƯ thút thít

- NGƯ NGƯ nín đi, chúng ta sẽ cứu được CỤ GIẢI mà, ngoan, nín đi nha – KIM NGƯU dỗ bé NGƯ làm các sao khác nổi gai ốc vì độ “sến” của chàng.

- Tớ có cách rồi – SONG TỬ

- Nói – THIÊN YẾT tỏa ra sát khí nhìn SONG SONG

- YẾT à làm ơn đi, cậu không muốn SONG TỬ nói hả ? – THIÊN BÌNH

- Được rồi, nếu không thể đột nhập chúng ta cứ thế mà vào, chúng ta sẽ giả vờ như muốn gia nhập đám sơn tặc. Nhưng mà...

- Nhưng mà gì ? Nói nhanh lên – THIÊN YẾT lại tiếp tục phát sát khí

- Nhưng mà muốn chúng tin thì phải có cái gì đó tặng cho chúng, mà cái gì đó thì...

- Nói mau – lần này tới lượt MA KẾT nổi nóng

- Chúng ta phải lấy nữ nhân làm lễ vật

- SONG TỬ, CẬU KHÔNG MUỐN SỐNG NỮ HẢ ? – các sao nữ đồng loạt hét lên

- Tớ chỉ...tớ chỉ...

- Được rồi, chỉ có cách này thôi, chúng ta cứ thế mà làm đi – SƯ TỬ

- Khoan đã, chỉ có KẾT với YẾT đi thôi, chúng ta phải ở lại – SONG TỬ

- WHY ? – SƯ TỬ

- Cậu điên à, tóc cậu thì màu vàng, anh cậu thì màu bạc, tớ thì hai lai, KIM NGƯU thì màu nâu. Trong chúng ta có ai giống người thường không hả ? Cho hai người đó đi đi, YẾT chỉ cần đeo kính sát trùng vào là tốt rồi.

- Cái này không cần lo, để tớ - BẢO BÌNH lấy từ trong hộp ra mấy bộ tóc giả màu đen và kính sát trùng. SONG TỬ nhíu mày :

- BẢO BẢO cậu lấy ở đâu vậy ?

- Tớ tự làm đấy, từ hôm bị Tử Y nhằm là yêu quái tớ đã chuẩn bị rồi. Thấy tớ giỏi không ?

Hahaha...ta là No.1

Đột nhiên, BẢO BẢO lạnh sống lưng, THIÊN YẾT mặt đầy sát khí nói :

- BẢO BẢO chúng ta còn có chuyện chưa giải quyết xong đó.

- THIÊN...THIÊN YẾT cậu...cậu bình tĩnh...chúng...chúng ta phải...phải cứu người trước đã. Đúng rồi cứu người trước đã...hahaha

- BẢO BẢO, cậu với YẾT có chuyện gì thế ? – SONG NGƯ

- Cái này NGƯ NGƯ chúng ta tính chuyện của XỬ NỮ và CỰ GIẢI trước đi – BẢO BÌNH mặt xanh lè, tưởng tượng tới lúc YẾT YẾT trả thù mà run rẩy.

- Các cậu không cần quan tâm, bây giờ chúng ta cứu người đã – THIÊN YẾT vẫn liếc BẢO BÌNH nói

Vậy là 10 bạn sao hóa trang đầy đủ, đồng thời BẠCH DƯƠNG còn lấy dây trói các bạn nữ lại cho giống thật. Sau khi xong việc, mọi người “dung dăng dung dề” đến trước doanh trại của bọn cướp. Có mấy tên nhìn thấy thì chạy vào trong, lát sau, một tên có vẻ là “quản lý” ở đây bước ra, nhìn cả đám với ánh mắt nghi ngờ, khó chịu và dừng lại ở bốn bạn nữ bằng đôi mắt thèm muốn. Các bạn nam chỉ muốn cho tên này vài cú ngay vì tội “nhìn mặt thấy ghét” (bá đạo). Hắn nhanh chóng “lấy lại phong độ” hắng giọng nói :

- Các người là ai ? Tới đây để làm gì ?

- Chúng tôi tới đây để xin gia nhập vào đội ngũ huynh đệ núi Hắc Phong, nghe danh đã lâu nên sinh lòng ngưỡng mộ, mong vị đại ca đây thành toàn cho – SONG TỬ lập tức trả lời

- Vậy còn các vị cô nương đây ? Chắc không phải cũng muốn gia nhập chứ ? – hắn nói xong thì tự cười, đám kia cũng hòa theo

- Không đâu, bọn họ là lễ vật ra mắt của chúng tôi

- Vậy sao – hắn nghe thấy hai mắt sáng rỡ đi một vòng quanh THIÊN BÌNH nói – Rất đẹp a – rồi lại vòng quanh SONG NGƯ – Cô cũng dễ thương không kém, hum rất có “tương lai” (tương lai gì đây ???) ... Cứ thế hắn đi quanh các sao nữ rồi bình phẩm mà không biết, những lời hắn nói hôm nay sẽ khiến cho ngày mai của hắn rất là “thảm” (bị cả 6 bạn nam trả thù mừ)

Đột nhiên, từ xa có tiếng ngựa phi tới, bụi mù theo sau báo hiệu là cả đoàn người. Cộn ngựa đen to nhất phi nước đại về phía sơn trại, bỏ lại đoàn người phía sau. Người trên ngựa lớn tiếng :

- Huynh đệ núi Hắc Phong, lão đại đã về đây

Theo sau là tiếng tung hô vang dội, tên “quản lý” thấy vậy, chẳng những không mừng rỡ mà còn lộ vẻ hoảng sợ, vội nói :

- Các người đem mấy cô nương này vào trong, nhốt chúng với hai cô kia

- Dạ

- Lão đại của chúng tôi đã về, tôi nhất định sẽ nói với lão đại chuyện này, bây giờ mời các vị tạm vào trong nghỉ ngơi.

Các bạn sao theo sau tên lâu la, lòng đầy mối nghi ngờ tự hỏi : “Tên lúc nãy sao lại hoảng hốt như vậy, gấp rút đưa mọi người đi, hay là hắn đã biết ? Không thể nếu hắn biết hắn sẽ không cho bạn mình vào đây mới phải, hay là nội bộ đám sơn tặc có loạn ?”

Bọn chúng sắp xếp cho các bạn sao trong một căn phòng nhỏ. Đợi khi tên kia đi rồi, các bạn sao bắt đầu bàn chuyện “đại sự”

- Bây giờ làm gì tiếp đây ? – SƯ TỬ nhìn SONG TỬ hỏi

- Đừng có nhìn mình, mình có biết gì đâu – SONG TỬ trả lời một cách “ngây thơ”

- Cậu đùa đấy à, đây là kẻ của cậu mà ? – KIM NGƯU

- Tớ chỉ bày kế để vào được đây, còn tiếp theo làm gì, làm sao tớ biết – SONG TỬ lại giở bộ mặt “ngây thơ”

- SONG TỬ tốt nhất cậu nghiêm túc đi, cậu không biết làm gì tiếp thật à ? – BẠCH DƯƠNG

- Không – bạn SONG chớp chớp mắt ý nói : “Em ngây thơ vô “số” tội mà”

Các bạn sao nhìn SONG TỬ chằm chằm, mắt từ từ lóe lên sát khí, tay nắm chặt vũ khí, ngay lúc SONG TỬ sắp bị “thịt” thì :

“Cốc, cốc, cốc...”

- Các vị, lão đại của chúng tôi ời

“May cho cậu, SONG TỬ” – các bạn nam có cùng chung suy nghĩ, liếc TIỂU SONG một cái rồi đứng lên ra ngoài. SONG TỬ thở phào, thầm đa tạ tên lão đại nào đó đã cứu mình.

Các bạn sao đi đến đại sảnh, trong sảnh là gần 50 tên lâu la, phía trên cao là một tên có vẻ là “boss” ở đây. Râu quai nón rậm rạp, mắt lóe tinh quang tự như soi rõ người trước mặt, trán ưỡn thẳng, có thể nói là phiên bản của Từ Hải từ Truyện Kiều bước ra. Tên “boss” nhìn các bạn sao quát :

- Các người muốn gia nhập vào huynh đệ núi Hắc Phong ?

KIM NGŨU nghe giọng ông ta ồm ồm liên tưởng tới ông thầy giám thị khi còn đi học chột lạnh người. SONG TỬ nhanh miệng đáp :

- Đúng, chúng tôi nghe danh mọi người đã lâu, sinh lòng ngưỡng mộ. Anh em chúng tôi chỉ là loại cướp nay đây mai đó, cũng muốn có chốn dừng chân, hôm nay có cơ hội đến núi Hắc Phong nên quyết định chọn ở lại đây, không biết ý trại chủ thế nào ?

“Boss” nheo mắt nhìn SONG TỬ, một lúc sau ông ta đập bàn cười lớn (tự kỷ) :

- Tốt, tốt, ta cho phép các người tham gia nhưng ta không chắc các huynh để ở đây sẽ đồng ý. Nếu các người có thể làm ọi người ở đây ưng thuận, coi như đã qua ải.

“Tên râu rậm chết tiệt, muốn thử thì cứ nói, bày đặt hù dọa” – SONG TỬ nghĩ trong đầu là thế nhưng mặt vẫn cười (anh ấy nai có bằng cấp đấy) – Không biết ý trại chủ muốn thế nào

- Thưa trại chủ - một tên đại hán mập mạp, cao lớn bước ra nói – Tôi muốn thử sức với bọn chúng

- Ngưu Toàn Phong, người là một trong các cao thủ ở đây, làm vậy sẽ bị cho là ý lớn hiếp nhỏ đấy.

“Ý lớn hiếp nhỏ, trại chủ, người quá tự tin rồi” – SONG TỬ nói – Không sao, SỰ TỬ cậu đánh với hắn nhé

- Được, không biết ý trại chủ thế nào ? – SỰ TỬ khó chịu nãy giờ với thái độ của tên kia, nghe SONG TỬ gọi liền đồng ý ngay.

- Vậy cũng được, hai người tỉ thí, chỉ cho trong vòng hai mươi chiêu, không chấp nhận hòa, được chứ ?

“Tên đáng ghét uống cho ta còn khen người giống Từ Hải, bây giờ người giống Mã Giám Sinh hơn” – SONG TỬ chửi thầm trong bụng – SỰ TỬ cậu thấy sao ?

- Được, tớ chấp luôn

- Hahaha...được được lắm...hahaha...rất có khí khái nam nhi...hahaha...

Đám người trong sảnh tự tách ra tạo thành một vòng tròn, nhường chỗ cho SỰ TỬ và tên Ngưu Toàn Phong đó. Hai người cùng bước ra, mặt đối mặt, sát khí lóe ra tạo thành tia lửa điện chạm nhau kêu “xoẹt” một tiếng. Ngưu Toàn Phong tấn công trước, vung thanh đại đao lên chém tới, SỰ TỬ nhanh chóng né sang một bên, thanh đao chém mạnh xuống nền làm vỡ ra một mảng lớn. Đất đá còn thế, chém vào người không biết sẽ thế nào. BẠCH DƯƠNG long lo lắng quan sát từng cử động của hai người, tay nắm chặt vũ khí. Bất cứ khi nào SỰ TỬ gặp nguy sẽ lập tức xông ra ứng cứu. Toàn Phong chém hụt một đao, liền quét ngang thanh đao chém sạt ngang chân SỰ TỬ. SỰ TỬ nhảy lên, vung côn quất xuống, họ Ngưu nhanh chóng đưa đao lên đỡ, chỉ nghe “keng” một tiếng, thanh đao mẻ một mảng lớn. Toàn Phong trở mắt nhìn thanh đại đao được đúc bằng sắt, chém đá như chém bùn nay lại mẻ vì một cây côn bé nhỏ. SỰ TỬ cười đắc thắng, quay khúc côn trong tay nói :

- Thúc thúc, thúc còn muốn đánh nữa không ?

- Người...người coi thường ta...xem đây

Toàn Phong tiếp tục vung đao lên chém tới, hắn cho rằng vừa rồi chỉ là may mắn, đời nào một thanh côn nhị khúc bé nhỏ có thể làm cho đao hắn mẻ ra một mảng lớn như vậy. Ngưu Toàn Phong vẫn điên cuồng chém tới mà không biết, cây côn trong tay SỰ TỬ là một sản phẩm của TK 21, niềm tự hào của ngành công nghiệp sắt thép. Cây côn được đúc bằng loại thép được pha chung với một thứ kim loại đặc biệt có độ dẻo và bền chắc hơn cả sắt khối nguyên chất. Đồng thời được làm bằng kỹ thuật tiên tiến nhất, giảm được sức nặng và tăng độ linh hoạt của nó. SỰ TỬ dụng hết lực, đem thanh côn quất mạnh vào đao của Toàn

Phong làm thanh đao một phát gãy làm bốn mảnh trước con mắt kinh ngạc của bọn cướp và con mắt xem thường của các bạn sao.

“Đao gì mà dỏm thế” – các bạn cùng nghĩ

- Hấn đánh gãy được đao của Phong ca, thật không tin được
- Tên này không phải là người
- Quả là thần lực hơn người, đáng sợ thật.

Tiếng bàn tán xì xào vang lên, tên “boss” đập tay xuống bàn “Rầm” một cái làm cho cả đại sảnh im lặng. Hấn nói :

- Người tên SƯ TỬ phải không ? Giỏi, giỏi lắm, quả là anh hùng xuất thiếu niên hahaha...
- Thừa trại chủ - một cô gái mặt bồ đề cực “hot”, nhưng khuôn mặt có một vết sẹo dài từ khóe mắt tới môi cầm theo thanh đao có vẻ kỳ lạ bước ra – Tôi cũng muốn được thử sức
- Xà nương tử (tên gì kì vậy) cô cũng muốn đấu sao ?
- Ta đấu với cô – THIÊN YẾT nhìn thanh đao của cô ta có vẻ thích thú – Nếu ta thắng, cho ta đao của cô nhé

Xà nương tử nhìn tên vừa nói, khuôn mặt thanh tú như nữ nhi, mắt ngọc mây ngài, môi như hồng hoa chớm nở, mắt như chứa đựng linh qunag, so với nữ nhân chỉ có hơn chứ không có kém. Xà nương tử vốn ghét nữ nhi xinh đẹp vì bản thân bà ta xấu xí, hôm nay thấy THIÊN YẾT xinh đẹp hơn mình vạn phần thì nổi giận hết :

- Ngông cuồng, được nhưng nếu ta thắng, ta sẽ rạch nát mặt của ngươi, ngâm vào nước muối, để xem ngươi còn ngông cuồng không

“Ngông cuồng, để ta xem là ta hay là bà ngông cuồng”

- Xà nương tử nổi tiếng tàn ác, còn là một trong lục đại cao thủ của nhóm sơn tặc Hắc Phong sơn, tên ngọc diện thư sinh kia nguy rồi.
- Lady first, mời – THIÊN YẾT cười đều nói
- Người nói cái gì la-đi phốt là cái gì ?
- YẾT, chúng ta đang ở thời cổ đại, bớt tiếng anh đi – MA KẾT nhắc
- Em quên. Chung Vô Diệm cô lên trước đi – THIÊN YẾT không thèm nhìn Xà nương tử mà nói.

Xà nương tử nổi giận, vung đao chém tới, THIÊN YẾT thấy thanh đao cách một khoảng xa nên không thèm lý tới, vẫn đơ mặt không rút đao ra. Xà nương tử mỉm cười, đột nhiên, một ánh bạc lóe lên sau lưng THIÊN YẾT. Cảm nhận sát khí, THIÊN YẾT vội né sang bên, phía sau là một lưỡi đao đang đâm tới. Thì ra, đao của Xà nương tử được làm từ bảy lưỡi đao ghép lại, có thể uốn lượn như rắn. THIÊN YẾT nhận thức đối phương không đơn giản, rút đao ra ứng chiến. “Keng”, tiếng binh khí chạm nhau, đao quang sáng chói lướt vùn vụt giữa đại sảnh.

MA KẾT luôn tin tưởng khả năng của THIÊN YẾT nhưng thấy đao pháp của Xà nương tử cũng không khỏi có chút âu lo. Đột nhiên, Xà nương tử hất mạnh thanh đao lên không trung, lưỡi đao đâm đưa, uốn lượn như rắn lao thẳng xuống THIÊN YẾT. YẾT vội né sang bên, đồng thời chém ngang gạt lưỡi đao của Xà nương tử. Nhưng, trong lúc gạt đao, YẾT bỗng nhận ra thanh đao chỉ còn lại sáu lưỡi, một lưỡi đao đã biến mất. Tiếng gió xoáy vang vùn vụt bên tai, “Xoẹt” một tiếng, lưỡi đao được tách ra lướt ngang qua vai trái khi THIÊN YẾT lạng người né tránh. THIÊN YẾT mỉm cười nói :

- Quả là một đối thủ không tồi, coi ra ta phải dốc toàn lực rồi.

“Khiến cho THIÊN YẾT phải dốc toàn lực, Xà nương tử không đỡ chút nào” – MA KẾT nghĩ thầm đồng thời cũng chửi THIÊN YẾT – “Thằng chết tiệt lúc này còn đùa được làm mình lo nãy giờ”

Đột nhiên, THIÊN YẾT tăng tốc, tốc độ lúc này nhanh tới mức những lưỡi đao của Xà nương tử cũng không chém kịp. Thấy đối phương bất ngờ thay đổi, Xà nương tử cũng có chút bất loạn, vung đao loạn cả lên. Nơi nào có bóng THIÊN YẾT lướt qua, nơi đó có lưỡi đao của Xà nương tử chém tới. “Keng, keng, keng...” mấy tiếng, bảy lưỡi đao của Xà nương tử đứt rời, vỡ làm mấy mảnh rơi xuống sàn. Người xem ai cũng đàn mặt ra, chẳng ai nhìn được THIÊN YẾT làm cách nào phá nát mấy lưỡi đao của Xà nương tử. Riêng nhân vật chính là chị Xà thì đứng hình, nhìn THIÊN YẾT nghiêng rằng :

- Người...người...người làm thế nào mà phá nát đao của ta được ?

- Thanh đao của ngươi rất linh hoạt, nhưng vì để cho nó linh hoạt nên chỗ nối các khớp rất lỏng, ta chỉ cần ột phát vào cái khớp sắt đó là đứt ngay. Còn việc đao ngươi vỡ là do nó dỏm đấy chứ.

THIÊN YẾT liếc nhìn Xà nương tử chế giễu. Các bạn sao nghĩ thầm :

“Dỏm gì chứ, người có tình ột cú thật mạnh để phá nát đao của ngươi ta còn gì”

Riêng MA KẾT thì nghĩ : “Thằng này, cứ thấy thanh đao nào tốt hơn của mình là phá nát. Haizz... Xà nương tử, coi như bà xui xẻo gặp phải nó”

Xà nương tử tức điên, dỏm gì chứ ? Đao của mụ là lá sắt nguyên chất, bẻ còn không gãy được, chỉ rơi xuống đất làm sao mà gãy. Mụ chợt rỪng mình nhìn đôi song đao của THIÊN YẾT, màu đen lấp loáng ánh bạc : “Phải chăng đó là huyền thiếc ? Loại sắt thép quý hiếm có thể chém đứt một khối sắt như cắt thịt, sao tên này lại có huyền thiếc ?”

Vâng, đao của THIÊN YẾT chính là làm từ huyền thiếc như mụ ta đã nghĩ, nhưng huyền thiếc này đã qua xử lý, tình năng cao hơn thời cổ đại vạn phần. Chém nát khối sắt chỉ có thể so sánh với cắt bánh bông lan thôi.

- Còn ai muốn thử sức nữa không ? – “Boss” nãy giờ im lặng quan sát thế cục rồi cuộc đã lên tiếng, đại sảnh vắng lặng, ai ai cũng hiểu, nhưng kẻ đứng ở đây là cực mạnh. Thử sức với chúng chẳng khác nào tự bôi tro trét trấu vào mặt. “Boss” thấy mọi người im lặng, cười lớn :

- Hahahaha.....được lắm, các ngươi đã qua ải rồi, từ nay các ngươi là người của Hắc Phong sơn. Chúng ta tuy là ăn cướp nhưng là cướp của người giàu cho người nghèo, tuyệt đối không làm hại đến thường dân. Ta tên là Trương Viễn, cứ gọi ta là lão đại.

“Chém, rõ ràng là chém. Nếu có nghĩa khí như vậy, lý nào lại bắt XỬ NỮ với CỰ GIẢI chứ. Rõ ràng là nói dối”

Sáu bạn nam nghĩ thầm, trong đầu tiếp tục tính kế tiếp phải làm gì để cứu XỬ với GIẢI. Bỗng nhiên, tên Trương lão đại nói :

- Mừng hôm nay có những nhân tài mới, chúng ta tổ chức tiệc nào.

- Hay lắm, tổ chức tiệc

Các bạn nam không thể từ chối (tiệc ình mà còn từ chối), đành cùng bọn sơn tặc tham gia buổi tiệc mà không biết, mình đang tham gia vào một phen biến loạn.

15. Chương 15: Bữa Tiệc Phong Ba

Lúc này, đại sảnh đã được kê bàn ghế ngay ngắn, đồ ăn được dọn lên, Nhìn thấy đồ ăn, các bạn sao chợt nhớ ra sáng giờ chưa ăn gì. KIM NGUU ăn khí thế, gấp 2 lần người thường. BẠCH DƯƠNG, SƯ TỬ, SONG

TỬ cũng không kiên nhẫn gì. Chỉ có THIÊN YẾT, MA KẾT đang lo cho “tình nương” nên không có tâm trạng để ăn thôi. Bỗng nhiên, tên “quản lý” lúc này gặp ở cửa bước ra nói :

- Hôm nay, Mã Sinh này có quà muốn tặng cho lão đại

“Mã Sinh ? Sao người không thêm chữ Giám vào giữa chữ” – SONG TỬ vừa nghĩ vừa cười một mình (tự kỷ)

- Mã huynh đệ là quà gì ?

“Bốp, bốp” hai tiếng vỗ tay vang lên, từ bên trong là sáu nữ nhân bị trói được dắt ra. Các bạn sao ngạc nhiên, KIM NGUỒN cũng quên cả ăn uống. Đó là XUẤT NỮ, CỰ GIẢI và đám người THIÊN BÌNH, NHÂN MÃ, BẢO BÌNH, SONG NGUỒN vừa mới vào. Các sao nữ nhìn thấy “tình lang” thì đỏ mặt, trên mặt vô thức vẽ nên nụ cười. Trương lão đại thấy vậy nói :

- Mã Sinh, chuyện này là sao ? Tại sao những cô nương đó lại bị trói ở đây ?

- Trương lão đại, chúng ta là sơn tặc, ông còn hỏi tôi trói cô nương làm gì sao ?

- Chúng ta không hại đến bá tánh không có võ công, Mã Sinh trong mắt người còn có lão đại không hả ? – một vị hán tử trung niên đứng dậy, chỉ tay vào mặt Mã Sinh nói.

SONG TỬ thấy tình hình có vẻ khác lạ thì thầm :

- Hình như tên này mới là chủ mưu bắt hai người đó, chúng ta nghi oan cho Trương Viễn rồi.

- Theo tình hình thì là vậy, mà hình như sắp có đánh nhau nữa – BẠCH DƯƠNG

- Nếu họ đánh chúng ta giúp ai đây ? – KIM NGUỒN

- Tôi nghĩ chúng ta nên giúp Trương Viễn – SỰ TỬ

- Không giúp ai hết, cứu người rồi chuồn – MA KẾT

- Làm vậy hình như hơi vô tình – SONG TỬ

- Cậu có ý kiến à – THIÊN YẾT

- Không, nhưng....

- Không thì im – THIÊN YẾT nói, trong giọng nói là một cỗ sát khí bức người. SONG TỬ biết còn cãi tiếp sẽ tiêu đời nên ngậm miệng lại, ngồi im xem diễn biến.

- Trương lão đại, người cứ giữ suy nghĩ cổ hủ đó cho tới bao giờ. Chúng ta cướp được là do công sức chúng ta, cần gì phải chia cho bọn dân thường chứ. Người ra luật lệ hà khắc, lại không cho anh em vui vẻ, người nghĩ còn ai xem người là lão đại nữa.

- Mã Sinh, ta coi người là huynh đệ bao lâu nay, việc của sơn trại cũng tin tưởng giao hết cho người, vậy mà người lại phản ta.

- Ông tin tưởng tôi chính là cái ngu của ông, là ông không biết nhìn người.

- Mã Sinh, người thật quá đáng – Xà nương tử đứng phắt dậy – Nếu không phải đao của ta đã vỡ, người đã bay đầu rồi.

- Hahahaha...Xà nương tử, bà tưởng tôi không có chuẩn bị gì sao, lão đại của bà đi chu du cả năm trời, trong một năm, tôi đã thu phục anh em trong trại. Bên cạnh Trương Viễn giờ đây, chỉ còn lại bà, Ngưu Toàn Phong, Triệu Tư Mã, Thiết Phụng Nhan, Huyền Tố Muội và Dương Tư Đồng thôi.

Gã nói xong câu này, lập tức gần 50 người trong đại sảnh đồng loạt đứng lên, rút kiếm ra chia về phía Trương Viễn. Chỉ có sáu người vẫn im lặng nhìn vào đám nữ nhân trong phòng. Mã Sinh nói :

- Các vị huynh đệ mới vào, nếu các người thích chỉ cần chém tên kia, ta sẽ cho các người một đêm với họ.

Mã Sinh thông minh thường xuyên nay lại ngu đột xuất, nếu hắn không nói ra câu này, có lẽ các bạn sao sẽ dễ yên cho hắn. Tuy nhiên, lời đã nói không thể rút lại, ly rượu trong tay SỰ TỬ vỡ nát. THIÊN YẾT nói bằng giọng nói của thần chết :

- Thả họ ra

- Người nói gì ? Ta nghe không rõ ?

- Nó nói người mau thả họ ra, không thì đừng hỏi hận – MA KẾT

- Những cô nương này là do các người đưa vào, giờ đòi thả ra là sao, nực cười – Mã Sinh nhìn MA KẾT chế giễu.

- NHÂN MÃ, BẢO BẢO – MA KẾT nói xong câu này, những tên xung quanh 6 bạn nữ cùng hét lên. Người thì trúng phi tiêu của MÃ MÃ, người thì dính thuốc của BẢO BẢO. Các bạn nữ thoát nhanh chóng chạy đến chỗ các bạn nam. Các bạn nam thấy “tình nương” chạy đến thì lột đồ hóa trang ra, dang tay ôm lấy “nàng” (chỉ có YẾT, KẾT, SONG với NGUU thôi. Hai cặp kia chưa tiến triển). Mã Sinh nhìn thấy cả nhóm người thì tóc bạc, người thì mắt nâu, người lại có hai màu tóc thì kinh hãi la lên :

- Thì ra các người lừa ta, anh em giết chúng.

BẢO BẢO hốt một nắm bột hắt ra, những tên đi đầu liền lăn xuống đất cười như điên. BẢO BẢO mỉm cười nói :

- Thuốc “smile” của ta đó, bảo đảm “chết mới hết công dụng”...hahaha...

Nụ cười tỏa nắng đó khiến ai kia chợt nhận ra cô ấy đẹp và tài năng thế nào.

- Anh BẠCH DƯƠNG...anh BẠCH DƯƠNG...tĩnh...NÈ...ANH CÓ TĨNH KHÔNG HẢ ?

- Oái, SỰ TỬ em làm gì la dữ vậy ?

- Đang đánh nhau đó anh hai, làm ơn tỉnh táo dùm đi

Bên trong sảnh bây giờ cực kỳ hỗn loạn, lực đại cao thủ dù võ công cao đến đâu nhưng số lượng quá ít, khó mà cầm cự. XỬ NỮ kéo áo MA KẾT :

- KẾT KẾT, anh cứu họ đi.

GIẢI GIẢI cũng kéo áo THIÊN YẾT :

- YẾT cứu họ nha.

Hai bạn “anh hùng khó qua ải mỹ nhân” rút vũ khí ra xông lên, làm hai mươi mấy tên chết không kịp ngáp. Trương Viễn trở mắt nhìn, không ngờ trên đời có cao thủ như vậy. BẠCH DƯƠNG, SỰ TỬ thì khỏi nói, tàn sát hết mười mấy tên. MÃ MÃ lâu ngày không hoạt động, phóng phi tiêu vùn vụt. Trúng là lại : “Ohyeah ! MÃ MÃ thật là V.I.P”

- MÃ coi chừng – BẢO BÌNH đang tạt axit lên mấy tên xông lại thấy có người đâm sau lưng NHÂN MÃ la lên. Bỗng nghe “choang” một tiếng, SỰ TỬ đã kịp thời đỡ cho MÃ thanh kiếm đó, sẵn tiện quất cho tên đó vỡ sọ. MÃ quay lại, ngược đôi mắt long lanh nhìn SỰ làm cho :

“Thịch, thịch, thịch” có người đã trúng tên thần Cupi rồi.

- Cẩn thận một chút – SỰ TỬ đỏ mặt quay đi để lại NHÂN MÃ đơ như cây cơ : “Cậu ấy sao lại đỏ mặt nhỉ ? Mà cậu ấy đỏ mặt nhìn dễ thương quá đi” (thêm 1 người trúng tên của thần Cupi)

Bỗng nhiên, một tên lao thẳng đến chỗ THIÊN BÌNH, SONG TỬ vội rút súng ra “đoàng”, tiếng súng vang lên báo hiệu tên đó đã chầu trời, đồng thời cũng làm cho đại sảnh im lặng.

- What ? Chuyện gì vậy, mọi người sao không đánh tiếp đi, nhìn tôi làm gì ?

- Người, cái tiếng nổ đó, là người làm – một nữ nhân đứng cạnh Xà nương tử lên tiếng

- Cái này “tiêu, làm sao nói với họ đây là súng bây giờ”, cái này không quan trọng, chúng ta cứ tiếp tục đi hahaha
 - Mã Sinh, bên người đã chết hơn nửa, người vẫn muốn tiếp tục ? – Trương Viễn nói lớn
 - Hừ, ta quyết không lùi bước. Chết tiệt, chỉ tại cái đám các người chui ở đâu ra làm hỏng kế hoạch của ta, đáng ghét
 - Ông già, ăn nói cho cẩn thận ai chui ra chứ, bọn tôi là được ông “mời” vào nhá – BẢO BÌNH
 - Chết tiệt, cầm ngay, các người....á...
 - Á... - Mã Sinh la lên, sau lưng là BẢO BẢO với một bình nước thuốc trên tay. BẢO BẢO cười nói :
 - Nhuyễn cốt tán điều chế dạng lỏng, thấm qua da vào thẳng mạch máu.
- Mấy tên sơn tặc đơ người : “Gì chứ, nhuyễn cốt tán dạng lỏng thấm qua da, cả thần y cũng không làm được, vị cô nương này sao có thể ?”
- BẢO, cậu giỏi lắm, từ lúc đến đây cậu hữu dụng hơn hẳn đấy – XỬ NỮ
 - Tớ mà – BẢO BẢO được khen thích chí cười như điên. Nhưng trong mắt ai đó thì BẢO BẢO là đang cười như “tiên”.
 - Trại chủ, chuyện này xong rồi, chúng tôi đi đây – KIM NGUU
 - Khoan đã, xin các vị chờ ột lát, tại hạ còn có điều muốn hỏi – Trương Viễn gọi lại
 - Ông không cần hỏi nghe đây – SONG TỬ biết trước ông ta muốn hỏi gì nói – Tên này bắt hai người bạn của bọn tôi nên chúng tôi trà trộn vào đây, mục đích chính là cứu người thôi. Nay việc đã xong, chuyện của núi Hắc Phong ông tự mà xử lý. Cáo từ
 - Khoan đã, các vị đã giúp chúng tôi. Tôi muốn các vị nán lại một lát.
- Trước vẻ thành khẩn của Trương Viễn, các bạn sao quyết định ở lại. Trương Viễn nói với Mã Sinh :
- Mã huynh đệ, ta đối người không bạc nhưng người lại phản ta, chuyện này ta nhất định không tha thứ, Tổ Muội...
 - Khoan đã – THIÊN YẾT
 - Chẳng hay các hạ muốn nói gì ?
 - Ông giao hấn cho bọn tôi xử lý
 - Chuyện này...
 - Hấn với bọn tôi có thù, ông thấy không được à ?
 - Uhm...nếu vị huynh đài này đã nói vậy, ta cũng không từ chối. Dù sao, các vị cũng vừa cứu ta một mạng.
 - Đa tạ ngài, trại chủ.
 - Còn các người – ông ta chỉ vào lũ người theo phe Trương Viễn – Các người làm ta quá thất vọng, từ nay Hắc Phong sơn giải tán. Các người về đi.
 - Đa tạ trại chủ tha mạng – đám người phía dưới nhẹ giọng nói. Là xấu hổ hay hối hận đây....
 - Trại chủ Xà nương tử này quyết theo người đến cùng trời cuối đất.
 - Dương Tư Đồng này chỉ có người là an hem lẽ nào lại bỏ đi
 - Trại chủ, Tổ Muội và Phụng Nhan sẽ theo người.
 - Toàn Phong và Tư Mã cũng vậy
 - Tốt, tốt hahaha...ít nhất Trương Viễn ta còn có an hem như mọi người – Hahahaha....

Trương trại chủ nói mà mắt ngấn lệ. Xem ra bị phản bội bởi những người an hem của mình làm cho người như Trương trại chủ cũng phải đau lòng.

- Trại chủ chúng tôi xin cáo từ - SONG TỬ

- Được, tạm biệt mọi người. Có duyên sẽ gặp lại – Trương trại chủ mỉm cười nói. Bây giờ trông ông thật ảm đảm, mất đi cái khí phách mà mới khi nãy vẫn còn.

- Tạm biệt.

12 bạn sao lòng tuy có hút buồn nhưng vẫn phải ra về. Về tới quán trọ, THIÊN YẾT, MA KẾT kéo nhau đi đầu mất. Sáng hôm sau :

- YẾT, KẾT tên Mã Sinh đâu rồi ?

- Ở trong núi – MA KẾT

- Nghĩa là sao ? – BẢO BÌNH

- Các cậu muốn biết à – THIÊN YẾT

- Ủ - 10 người cùng trả lời

KẾT, YẾT dẫn các bạn ra một hang động phía sau núi. Trên thành hang động là Mã Sinh đang trong tình trạng....dính chặt lên mặt đá. Khắp người bị đóng bởi những cây đinh sắt to. Trong miệng là những cái đuôi rắn con đang ngo ngoe, mắt có dấu hiệu bị dính axit, trên người có những chỗ bị lóc thịt lộ ra cả xương và một kết quả chắc chắn là hắn đã “tìm về miền cực lạc”. 10 bạn sao nhìn thấy cảnh này thì :

XỬ NỮ, SONG NGƯ, CỰ GIẢI, THIÊN BÌNH => nôn

NHÂN MÃ, BẢO BÌNH => nhìn không chớp mắt

SONG TỬ, KIM NGƯU, BẠCH DƯƠNG, SƯ TỬ => shock nói không nên lời

Phải mất 10 phút sau, các bạn mới bình tĩnh lại. KIM NGƯU nói :

- Như vậy hình như hơi...độc ác đó

- Hắn dám bắt XỬ NỮ/CỰ GIẢI đáng đời – MA KẾT, THIÊN YẾT đồng thanh

- Vậy là xong rồi phải không ?

- KHÔNG. Còn tên Du Thiên nữa

- Nè hắn là con trai thừa tướng đó – SONG TỬ nhắc

- Thì sao ? – YẾT, KẾT mặt sát khí nhìn SONG

- Ủ thì...đâu có sao – SONG TỬ quay mặt đi chỗ khác

Trong đầu các bạn sao : “Độc ác, nhẫn tâm, vô nhân đạo, quỷ đội lốt người,...”

Trong đầu XỬ NỮ, CỰ GIẢI : “Anh ấy vì mình, hạnh phúc quá đi”

Suốt đường đi, GIẢI và NỮ thì cười mãi không thôi. Còn các sao khác thì né hai bạn càng xa càng tốt. Về tới huyện Tiên Du, chào đón họ là một cô gái đang....chuẩn bị thất cổ.

16. Chương 16: Tình Được – Tơ Hồng Se Duyên

Dải lụa trắng phất lên cao chói lóa giữa trời, vòng qua cành cây to lớn hai vòng. Bên dưới, tảng đá được kê ngay ngắn, nữ nhân đặt một bước lên tảng đá, bước thứ hai đứng thật vững vàng. Vòng dây siết chặt, tảng đá được đá ra kêu “cách” một tiếng. Nữ nhân kia...đang tự tử.

- Hình như cô ta định tự tử - KIM NGƯU

- Hình như là vậy, sao cứu hay không đây ? – SONG TỬ

- Cứu – THIÊN YẾT nói câu cứu người lần đầu tiên trong đời, các bạn sao ngỡ ngàng, không hiểu YẾT của họ ăn phải thứ gì.

THIÊN YẾT thấy tất cả nhìn mình thì trừng mắt nhìn lại, liếc MÃ MÃ một cái, cô liền hiểu ý bắn một mũi tên chuẩn xác cắt ngang dải lụa trắng. Nữ nhân mất đà, ngã xuống đất. 12 người chạy lại thì thấy, đó là một cô nương xinh đẹp, tuy nhiên, đôi mắt lại u sầu. Nữ nhân ngược nhìn những “ân nhân” của mình khóc lóc :

- Tại sao ? Tại sao lại cứu tôi ? Tại sao không để tôi chết đi ?

CỰ GIẢI nhẹ nhàng nói :

- Cô nương, cô tên gì ? Sao phải tìm tới cái chết ?

- Tôi là Xuân Lan, là tỳ nữ trong phủ thừa tướng.

- Cô nương, chúng ta về quán trọ nói chuyện. Về việc cô muốn chết, chúng tôi muốn biết lý do – THIÊN YẾT nói rồi về quán trọ luôn, không cần biết cô nương kia có đồng ý hay không

CỰ GIẢI thấy THIÊN YẾT quan tâm Xuân Lan thì trong lòng khó chịu, bỏ đi một nước chẳng thêm lý gì tới cô nương tội nghiệp kia. Các bạn còn lại thấy tình hình hơi khó hiểu nhưng không thể làm gì hơn ngoài làm theo lời THIÊN YẾT. Riêng BẢO BÌNH thì đã đoán được gần nửa và xác định, vụ này có liên quan tới mình (biết rồi đây à). Về tới quán trọ, cả đám kéo lên phòng BẢO BẢO nói chuyện. XỬ NỮ hỏi :

- Xuân Lan cô nương, có thể cho chúng tôi biết lý do cô tự tử được không ?

- Tôi...tôi vốn là tỳ nữ trong phủ thừa tướng. Mấy ngày trước, Cao Tôn công tử và thiếu gia dẫn hai vị cô nương về phủ, tôi chỉ nhìn xa nên không rõ mặt họ (THIÊN YẾT + MA KẾT thở phào khi nghe câu này) chỉ thấy, hai vị cô nương một vào phòng Cao Tôn công tử, một vào phòng Du thiếu gia. lát sau, tiểu nữ cùng tí muội của mình là Đông Mai đi lấy đồ cho lão gia. Ngang qua phòng Cao Tôn công tử thì Đông Mai nói tí ấy quên đồ nên chạy đi lấy. Đông Mai vừa đi thì có một bàn tay kéo tiểu nữ vào phòng. Sau đó, tiểu nữ không nhớ gì cả, lúc tỉnh dậy thì đã....hức...hức...hix...

Xuân Lan khóc thật thảm thương, trong khi đó, các bạn sao trừ XỬ NỮ và CỰ GIẢI cũng đã hiểu toàn bộ câu chuyện. Các bạn thậm chí rửa tên họ THIÊN độc ác, nhấn tâm, hại đời con gái người ta. So với Du Thiên còn thất đức hơn vạn phần. THIÊN YẾT biết mọi người đang chờ mình nhưng vẫn mặt lạnh như không nói :

- Vì thế mà cô tự tử ?

- Hức...không, tiểu nữ từ lâu đã thầm yêu Cao công tử nên lòng cũng không oán trách gì. Nhưng lúc Cao công tử tỉnh dậy, nhìn thấy tiểu nữ thì luôn miệng nhắc tới Hiếu Lam cô nương nào đó. Còn nói coi như chuyện này không xảy ra, còn nói tiểu nữ nếu được thì đi tự tử luôn đi. Tiểu nữ một lòng vì Cao thiếu gia, không một câu oán than, vậy mà, huynh ấy...hức...hức...huhuhu...

Xuân Lan vừa khóc vừa nói hết sức thảm thương, THIÊN YẾT nhíu mày suy nghĩ :

“Việc này dù sao cũng là do mình gây ra, nhưng giờ phải làm sao đây. Aaaaa....hay là quên đi, coi như mình không có làm. Nhưng vậy cũng không được, phải làm sao đây ?”

Trong khi đó BẢO BÌNH : “Chết rồi, chắc chắn là do mình đưa nhầm thuốc cho THIÊN YẾT mới gây ra việc này, bây giờ phải làm sao đây, nhưng mình chỉ biết chế thuốc thôi. Thuốc...? A có cách rồi”

- Xuân Lan cô nương cô yên tâm, ngày mai cô trở lại đây, Cao Tôn thiếu gia sẽ yêu cô say đắm. Bây giờ cô cứ về, đừng lo lắng nữa, trời cũng sắp tối rồi. Cô cứ yên tâm, không cần lo lắng gì ha – BẢO BÌNH cười nói
- Vị cô nương này, cô không đùa chứ. Cô nói thật không ? Cao thiếu gia sẽ chấp nhận tình cảm của tôi sao ? Cô không lừa tôi chứ ?

- Không đâu, tôi nói thật, cô cứ yên tâm mà về.

Xuân Lan nhìn BẢO BÌNH có vẻ nghi ngờ nhưng cũng không nói gì thêm, miệng nở một nụ cười đầy hi vọng. Sau khi Xuân Lan ra về, cả bọn liền hỏi BẢO BÌNH :

- BẢO BÌNH, cậu nói hắn sẽ yêu cô ta say đắm là sao ?

BẢO BÌNH mỉm cười, lấy ra một lọ thuốc màu hồng nháy mắt nói :

- Tình được, hiệu BẢO BÌNH, đảm bảo “chết mới hết công dụng”.

Các bạn sao đơ ra, đột nhiên, SONG TỬ hỏi :

- Sao lúc còn ở hiện đại cậu không làm mấy cái này ?
- Ở đó được liệu rất khó tìm, đa số là thuốc tây làm từ hóa chất thui. Ở đây, tha hồ mà kiếm được liệu chế thuốc.
- BẢO BÌNH cậu giỏi lắm, giỏi thật đó – BẠCH DƯƠNG nhìn BẢO BÌNH nở nụ cười tỏa nắng. BẢO BÌNH “say nắng” bỗng chốc đỏ mặt, quay đi chỗ khác, tim đập như chưa từng được đập.

Đêm đó, MA KẾT và THIÊN YẾT đảm nhận nhiệm vụ bắt cóc Cao Tôn. BẢO BÌNH cho hắn uống thuốc, rồi nhốt hắn trong phòng, còn cho thêm mê dược để đảm bảo hắn ngủ suốt đêm.

Sáng hôm sau...

- Xuân Lan cô nương, cô đến sớm quá – SONG NGƯ
- Tiểu nữ...về việc Cao công tử...tiểu nữ - Xuân Lan ngập ngừng
- Xuân Lan cô nương, mời cô lên phòng – KIM NGƯU
- Phòng nào ? Mà sao lại lên đó ?
- Cô nương không cần sợ, Cao công tử của cô đang ở trên đó. Cô lên gặp hắn đi – BẢO BÌNH cười nói
- Thật sao, Cao công tử đang chờ tôi sao. Tôi phải lên ngay, đa tạ cô nương, xin đa tạ

Trong phòng...

- Cao công tử, Cao công tử, huynh mau tỉnh dậy đi. Cao công tử... - Xuân Lan lay vai Cao Tôn
- Ừ...đau đầu quá...đây là...ơ... - Cao Tôn mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy là Xuân Lan.

1s...

2s...

- Cao công tử, huynh đừng nhìn muội chăm chăm như vậy, muội ngại lắm – Xuân Lan đỏ mặt quay đi

3s...

4s...

- Cao công tử, huynh đừng có nhìn muội nữa mà
- Xuân Lan, ta yêu muội, làm thê tử của huynh nhé – Cao Tôn cầm tay Xuân Lan nói liền một hơi.

Xuân Lan ngơ ngẩn nhìn Cao Tôn, run run hỏi lại :

- Cao...Cao công tử...huynh...huynh không lừa muội chứ ?

- Ta không lừa muội, từ nay không uội gọi là công tử nữa, gọi ta là Tôn ca ca – Cao Tôn say đắm nhìn Xuân Lan ngọt ngào nói

- Cao...Tôn ca ca huynh...huynh yêu muội thật sao, huynh thật sự muốn cưới muội sao

- Phải, ta đối với muội là thật lòng. Ta hứa với muội, sau này ta không trêu hoa ghẹo nguyệt, không ăn chơi trác táng nữa. Muội nói gì, ta nghe đó. Sau này ta sẽ mãi mãi bên muội, Xuân Lan, muội lấy ta chứ.

- Muội, muội đồng ý. Muội trăm ngàn lần đồng ý. Tôn ca ca

Xuân Lan ôm chặt Cao Tôn, hai người tình chàng ý thiếp vô cùng nồng thắm. Cứ thế nắm chặt tay nhau bước xuống sảnh.

- Ai da, nhìn tình hình này xem ra, hai người rất hạnh phúc nga – SONG TỬ

- Đúng đó, SONG ca anh coi, tay nắm chặt tay, người nào cũng cười tươi như hoa nở. Về mặt lại vô cùng hạnh phúc. Anh nói chuyện này thành hay không đây ? – THIÊN BÌNH

- Chúc mừng hai người, trăm năm hạnh phúc nga – BẢO BÌNH

- Chúc mừng cô, chúc mừng hai người – KIM NGUU

- Đa tạ các vị đã giúp đỡ - Xuân Lan nhẹ nhàng nói – Chúng tôi quyết định sẽ chọn ngày thành thân, lúc đó mời các vị đến cùng chung vui

- Woa, tiến triển nhanh thật, mới đó mà đã... - NHÂN MÃ

- Thôi, đừng có chọc họ nữa. Xuân Lan cô nương, chúng tôi sắp đi rồi, e là không thể dự lễ cưới của cô. Chỉ có thể gửi lời chúc phúc cho hai người thôi – XỬ NỮ

- Phải đó, chúc hai người hạnh phúc – CỰ GIẢI thấy Xuân Lan “hoa đã có chủ” thì vui vẻ hẳn

- Đa tạ các vị đã chúc mừng, chúng tôi xin cáo từ - Cao Tôn ôm eo Xuân Lan cười

Hai người cáo từ rồi thì cùng nhau ra về. THIÊN YẾT bỗng lên tiếng :

- BẢO BÌNH, chúng ta chưa xong việc nhỉ ?

- A...haha...YẾT à...tớ...tớ đã giúp cô nương đó rồi....nể tình tha cho tớ đi mà...hahaha...

BẢO BÌNH toát mồ hôi lạnh run rẩy. BẠCH DƯƠNG nhìn thấy thì khó chịu, liếc THIÊN YẾT một cái rồi tới nắm chặt tay BẢO BẢO (đồ cơ hội)

- Nể tình cô ta, tha cho cậu

Câu này của THIÊN YẾT khiến BẢO BẢO như trút được gánh nặng, thở ra một hơi dài.

- Nhưng...

Tim BẢO lại thót lên

- BẠCH DƯƠNG cậu có cần nắm chặt thế không ?

Lúc này các bạn mới để ý, tay BẠCH DƯƠNG đang nắm chặt tay BẢO BÌNH. DƯƠNG vội thả tay ra, mặt đỏ ửng, BẢO cũng đỏ mặt rút tay về. Các bạn sao thấy tình hình này thì phá ra cười mà không biết có hai người đang lên cơn tim.

Mấy hôm sau, có tin Cao Tôn công tử vốn có tiếng trắng hoa lại đột nhiên say mê Xuân Lan – một tỷ nữ trong phủ thừa tướng. Cả huyện Tiên Du cùng mừng cho đôi trai tài gái sắc,. Tuy nhiên, vẫn có một người hiện đang cực kỳ đau khổ. Đó là...

17. Chương 17: Số Phận Của Du Thiên

- Đứng, đứng, tha cho ta aaaaaaaaa..... - tiếng la ai oán của nam tử vâng vọng trong sơn động.

Đứng trước nam tử là 2 nam nhân khác, hai người mỉm cười trước thành quả của mình. Một người nói :

- Đáng lắm, lỗi do người làm ra. Đứng oán bọn ta

- Xin...xin...xin tha cho tôi...làm ơn... - Nam tử yếu ớt cầu xin

- Tha cho người, người nói lý do bọn ta phải tha cho người xem nào ?

- Tôi...tôi...cha tôi, ông ấy là thừa tướng...ông ấy có rất nhiều tiền

Vâng, người đang cực kỳ đau khổ ấy là Du Thiên và hai người có thể làm cho hắn la đến ai oán thế kia còn ai khác ngoài KẾT YẾT của chúng ta. MA KẾT cười đáp :

- Người nghĩ ta cần tiền sao ?

- Hay là ngài muốn làm quan, muốn mỹ nữ, muốn gì cũng được. Cha tôi sẽ cho ngài – Du Thiên cố gắng cầu xin.

Từ hôm qua, hắn đã bị bọn họ mang đến đây. Suốt đêm, bọn họ treo hắn lơ lửng, bên dưới là bầy rắn độc bò lúc nhúc khiến hắn sợ tới mức không dám động đậy. Họ còn rải hương hoa thu hút ong trên người hắn. Du Thiên bây giờ vô cùng thảm hại.

- Xem ra cha người làm quan cũng không tốt lành gì nhỉ ? – THIÊN YẾT – Anh, chúng ta làm gì đây, giết hắn à ?

- Không, giết thì tốt cho hắn quá – MA KẾT nhìn Du Thiên cười – Bẻ gãy các khớp xương, chặt đứt gân tay gân chân của hắn rồi đem hắn hiến là được.

- Không, đại gia, xin ngài, đừng làm vậy, xin ngài – Du Thiên hoảng hốt kêu lên

- Cách này rất hay, chúng ta sẽ gửi hắn về cho thừa tướng xem ông ta thế nào – THIÊN YẾT mắt vẫn nhìn Du Thiên nói

- Quyết định vậy đi

- Khô...không...không...aaaaaaaaaaaaaaaa...

Việc đã xong, hai bạn cùng 10 người kia mang Du Thiên về, vứt trước cửa phủ thừa tướng. Các bạn soa kia không hề thương tiếc tên Du Thiên tí nào, ngược lại còn ca ngợi KẾT YẾT vì việc làm hết sức “ý nghĩa” với cuộc đời trăng hoa của hắn.

Ngày hôm sau, các bạn lên đường tới kinh thành.

Hoàng cung nước Caidoz...

Một nam nhân mặc long bào, tay cầm tấu chương che đi khuôn mặt anh tuấn đang mỉm cười thích thú. Bên dưới, một lão già có đôi mắt sắc bén nhưng phảng phất sát khí, nét mặt rõ ràng đang cố kìm chế lửa giận.

- Hoàng thượng, xin người hạ lệnh cho hình bộ điều tra việc này

- Tướng gia, ta đã nói với ngài rồi. Hiện giờ hình bộ đang bận. Vả lại, ngài muốn chuyện của con trai ngài bị truyền ra ngoài làm trò cười cho thiên hạ sao ? – nụ cười biến mất, thay vào đó là vẻ mặt mang nét mệt mỏi

- Nhưng, chuyện này...

- Tướng gia, chuyện của lệnh công tử ta rất tiếc, ta có thể cho hắn vào cung làm thái giám, ngài thấy sao ?

Thừa tướng nghe qua biết rõ tên này đang trêu chọc mình nhưng cũng gắng kìm nén :

- Đa tạ hoàng thượng ban ân, nhưng Thiên nhi không thích hợp với cuộc sống trong cung. Mong ngài thứ lỗi

- Được rồi, nếu đã vậy, ngài lui trước đi, chuyện này ta sẽ cho người đi điều tra dùm ngài. Được chứ ?
- Đa tạ hoàng thượng, thần xin cáo lui

Thừa tướng vừa đi khỏi, XÀ PHU quăng luôn tấu chương đang cầm trên tay. Lăn ra cười :

- HAHHAHAHA...Du Thiên, cuối cùng ngươi cũng có ngày này. Hay lắm, ta mà không phải thiên tử, ta cũng tự tay thiên ngươi lâu rồi. Hahaha...không biết ai đã làm, ta mà biết nhất định ban thưởng cho kẻ đó. Du Thiên – thái giám...hahahahaha.....tướng gia, để coi lần này ngài thế nào...hahahahaha...

18. Chương 18: Tứ Đại Tài Nữ

Kinh thành vốn ồn ào nay lại náo nhiệt hơn khi nhóm các bạn sao đến đây. Ngoại hình của họ, dân ở đây không những không sợ mà lại còn thích. Các cô nương đi đường cứ liếc mắt với các bạn nam, công tử thiếu gia cũng để các bạn nữ. Nói chung 12 bạn sao của chúng ta có rất nhiều “fan” khi đến đây. Tối hôm đó, đường phố đông đúc lạ thường. Các công tử, thiếu gia kéo nhau đến Vọng Nguyệt Các. 12 bạn sao thấy vậy cũng tò mò theo, họ nghe loáng thoáng những cuộc nói chuyện như :

- Hôm nay, tứ đại tài nữ của Bách Hoa Lâu sẽ đến Vọng Nguyệt Các dự hội ngắm trăng, chúng ta mau đi xem.

SONG TỬ nói nhỏ :

- Tứ đại tài nữ, chúng ta đi xem thử
- Anh muốn xem gì hả ? – THIÊN BÌNH liếc SONG TỬ một cái sắc lẻm
- Anh...anh chỉ xem...xem hội ngắm trăng thôi, không có gì đâu
- Thật ?
- Thật, anh thề

Các bạn sao cùng thẳng đến Vọng Nguyệt Các, thấy ở đó có bốn vị cô nương, dung mạo như tiên. Vây quanh là một đám thư sinh có, võ sinh có, cả tên bán thịt cũng đến. Những cô nương kia bước lên đài cao. Một người mặc áo hồng chột lên tiếng :

- Hôm nay, tỉ muội chúng tôi tới đây là muốn thử xem danh tiếng của “tứ đại tài nữ” có còn hay không. Có vị thiên kim nào muốn thi với tỉ muội chúng tôi không ?

“Đồ tự cao tự đại” – trong đầu các bạn sao.

Một lão già bước lên đài nói :

- Lâm Nguyệt cô nương, hội ngắm trăng xưa nay là nơi để giao lưu, không phải để thi thố

Một cô nương khác mặt áo màu đỏ chói bước lên :

- Lão già, ông có thể hỏi những người bên dưới xem có ai không ủng hộ chúng tôi không ?
- Chuyện này... - lão già không phải người ngu ngơ, lão thừa biết đám nam tử háo sắc dưới kia chắc chắn ủng hộ họ. Bách Hoa Lâu cũng thật là, muốn quảng cáo cũng không cần dùng tới cách này chứ.

12 bạn sao thấy đám nữ nhân kiêu căng ngạo mạn thì không muốn coi nữa, quay người định đi. Đột nhiên, vị cô nương tên Lâm Nguyệt kêu lên.

- Các vị, khoan đã – cô ta chạy xuống đến thẳng trước mặt MA KẾT – Công tử, xin hỏi tên huynh là gì ?
- MA KẾT – nói xong, anh quay người định đi. Lâm Nguyệt vội níu chặt cánh tay cậu.

Từ lúc nhìn thấy đám người nổi bật giữa đám đông, cô đã để ý anh. Trong một đám người không giống người, quý không ra quý (bà này muốn chết sớm) chỉ có anh là bình thường. Không, không phải bình thường, tuy không giống lũ người màu mè kia nhưng anh so với người thường thì phi thường xinh đẹp, cả cô được khen là xinh đẹp như tiên tự nhận dung mạo cũng không bằng. MA KẾT bị níu tay thì khó chịu, nhìn nữ nhân trước mắt thầm chửi rủa :

“Ai nói con gái thời cổ e lệ rụt rè chứ, rõ ràng là mặt dày”

Bên cạnh MA KẾT, XỬ NỮ cũng đang tức trào máu. Dám níu tay KẾT của cô, Lâm Nguyệt này đúng là không muốn sống. XỬ NỮ gạt tay Lâm Nguyệt ra, nói lớn :

- Còn tôi là XỬ NỮ, là hôn thê của huynh ấy. Mong Lâm Nguyệt cô nương tránh ra.

“WHAT ?” Lâm Nguyệt thì từ ngạc nhiên sang nổi nóng, các bạn sao cũng đơ người. XỬ NỮ sao lại gan thế chứ, NHÂN MÃ nói nhỏ :

- XỬ tử, chị có biết mình vừa nói gì không ?

- Ta vừa nói...ơ...

XỬ NỮ nhớ lại, đỏ mặt cúi gầm xuống : “Chết tiệt, đúng là giận quá hóa ngu mà, sao mình lại nói ra thế chứ”

- Lâm Nguyệt cô nương, cô nghe rồi đó, tôi đã có vị hôn thê, xin cô cách xa một chút

MA KẾT mỉm cười nhìn XỬ NỮ, Lâm Nguyệt thu vào mắt hình ảnh đôi tình nhân ấm áp, lửa giận bùng nổ. Cô chỉ tay vào XỬ NỮ nói :

- Cô có tư cách giành với tôi sao ? Tôi là một trong tứ đại tài nữ mệnh danh là cầm thánh, một người như cô lấy quyền gì giành với tôi ?

- Lâm Nguyệt, cô quá đáng rồi đó – THIÊN BÌNH bất mãn lên tiếng

- Đúng đó, XỬ tử sao lại không có tư cách ? XỬ tử giỏi cầm hơn bất cứ ai, cô mới là người không có quyền tranh giành – NHÂN MÃ

- Giỏi cầm hơn bất cứ ai, cô có dám thi với ta không ? Nếu thua, hôn ước của cô và KẾT ca hủy bỏ. Cô có dám không ?

- Sao lại không ? – XỬ NỮ nghe mà muốn bốc hỏa – Chỉ sợ cô không dám

- Được, chúng ta bắt đầu

19. Chương 19: Xử Nữ Vs Lâm Nguyệt

- Lâm Nguyệt cô nương, mời cô – XỬ NỮ đưa tay lên phía đài cao ý nói muốn Lâm Nguyệt trở tài trước.

Lâm Nguyệt lườm XỬ NỮ, lớn giọng gọi :

- Yên nhi

Một cô gái nhỏ bé chạy tới. Lâm Nguyệt nói :

- Đây là Yên nhi sẽ múa phụ họa cho ta, XỬ NỮ cô nương không có vấn đề gì chứ ?

- Tất nhiên là không – XỬ NỮ mỉm cười, nụ cười bình thản khiến người ta không hiểu cô đang lo lắng hay đã nắm chắc phần thắng.

Lâm Nguyệt nhếch mép nhìn nữ nhân trước mặt, bước chân tao nhã bước lên đài. Cây cổ cầm được Yên nhi mang ra đặt sẵn từ trước. Nữ nhân ngồi xuống, tay lướt nhanh tạo thành khúc nhạc. Giọng hát ngọt ngào

vang lên hòa tấu theo điệu nhạc cộng thêm điệu vũ của Yên nhi khiến người nghe mê mẩn. Lâm Nguyệt không hổ danh cầm thánh, thanh âm ngọt ngào khiến người ta như bước chân vào mê hồn trận, không thể dứt ra. Chợt, tiếng nhạc tắt lịm, điệu vũ dừng lại, thế nhưng tâm vẫn còn mê, lòng vẫn say đắm.

XỬ NỮ nhìn một lượt tứ hải sao khiêu nghệ thuật của cổ nhân tột hại thế. Một khúc tầm thường như vậy cũng mang danh cầm thánh. Cô khi ở hiện đại đã học qua hơn chục bài cổ cầm, bài nhạc của Lâm Nguyệt chẳng qua được liệt vào hạng trung vậy mà đã được tôn làm cầm thánh. Hừ, danh hiệu cầm thánh này hôm nay Lâm Nguyệt phải nhường cho cô rồi.

Các sao khác nghe khúc cầm của Lâm Nguyệt cũng hiểu, XỬ NỮ thắng là chuyện dễ như trở bàn tay. Chợt, XỬ NỮ khẽ gọi :

- THIÊN BÌNH, NHÂN MÃ hai cậu giúp mình nhé

Hai người mỉm cười, gật đầu ý đã hiểu. Lâm Nguyệt gọi lớn :

- XỬ NỮ cô nương, mời – khéo môi nhếch lên vẽ đắc thắng, Lâm Nguyệt tự tin cô nương kia không thể đánh bại mình. Khúc cầm vừa rồi là tuyệt kỹ của cô, lẽ nào lại bại ?

XỬ NỮ cười nhạt, ôm đàn bước lên đài. THIÊN BÌNH, NHÂN MÃ bước theo sau. Yên vị trên ghế, tay XỬ NỮ lướt nhẹ qua dây đàn. Khúc dạo đầu êm đềm, nhẹ dịu. NHÂN MÃ dùng những động tác nhẹ nhàng, mềm mại khiến âm thanh như có sự sống, nhảy múa trước mắt người. Cầm thanh chợt nhanh dần, điệu vũ chợt biến ảo xoay vòng cuốn theo làn gió mờ ảo, trước mặt như hiện ra tiên cảnh thanh tịnh, đẹp đẽ. Bỗng nhiên, giọng hát vút cao phá tan vẻ yên bình, giọng hát trong sáng lan tỏa cả không gian, tiên cảnh càng sống động, lòng người càng say mê. Âm thanh vang vọng tưởng như vô tận, điệu vũ xoay vòng tưởng như không bao giờ dứt.

Cầm thanh nhẹ dần rồi dừng hẳn, điệu vũ chậm dần, tiên cảnh mờ ảo. Lòng người cứ luyến tiếc mãi không thôi. Màn biểu diễn đã dứt từ lâu nhưng cả Vọng Nguyệt Các vẫn hoàn yên lặng. Có tiếng người hô lên :

- Hay, quả thật rất hay. So với Lâm Nguyệt cô nương còn cao hơn vài bậc.

Tiếp sau là tiếng người hoan hô, tiếng vỗ tay vang vọng. MA KẾT vui vẻ nhìn XỬ NỮ mỉm cười. XỬ NỮ không cần kiêng nể, chạy lại ôm lấy cậu. Lâm Nguyệt đứng bàng hoàng, vẫn chưa tin vào mắt mình. Trên đời này có người giỏi thế ư ? Âm thanh như vang vọng từ tiên cảnh, bài nhạc đã dứt mà lòng người vẫn mãi say mê. Không, không thể nào.

Trong khi đó, cô nương mặt áo màu thiên thanh – cũng là một trong tứ đại tài nữ đang ngẩn ngơ ngẩn nhìn ai đó.

“Ôi, anh ấy thật đẹp trai và phong độ. Mái tóc như tỏa sáng dưới trăng, màu bạch kim óng ánh thật đẹp”

20. Chương 20: Bảo Bình Vs Ngọc Diệp

Lần này XỬ NỮ đại thắng, danh tiếng của “Tứ đại tài nữ” đã bị ảnh hưởng không ít. Ba người kia tức giận, chợt vị cô nương mặc áo màu thiên thanh nhìn thấy gì đó, ngơ ngẩn một lúc rồi chạy xuống biển người đông nghịt.

11 người thấy XỬ NỮ chiến thắng, tuy biết trước nhưng ai cũng thấy vui. BẠCH DƯƠNG đang muốn thừa cơ nắm tay BẢO BẢO thì :

- Vị ca ca tóc bạc này, huynh tên gì ?

Giọng nói thanh thoát mang chút e lệ, BẠCH DƯƠNG nghe thấy chợt giật mình thầm nghĩ : “Không lẽ mình đi theo vết xe đổ của MA KẾT sao ?”

Chính xác là vậy.

Vị cô nương áo thiên thanh khép nép đứng trước mặt DƯƠNG DƯƠNG, khuôn mặt hơi cúi nhưng vẫn lộ rõ nét thù mị câu hồn. Gò má hơi ửng đỏ, khóe miệng cười mỉm, nhìn sao cũng là một mỹ nhân. BẠCH DƯƠNG từ tốn trả lời :

- Tại hạ là BẠCH DƯƠNG, không biết cô nương có gì chỉ giáo

- Không...không dám, tiểu nữ là Ngọc Diệp, là một trong tứ đại tài nữ, xin được làm quen với công tử

“Mẹ ơi, sao lại linh thế chứ” – BẠCH DƯƠNG trong lòng ai oán, liếc sang thấy BẢO BÌNH mặt như không có gì thì tim chợt đau nhói. Bỗng, THIÊN BÌNH nói :

- Cô là một trong “Tứ đại yêu nữ” đó, vậy cô là gì đây ? Cầm thánh hay thi tiên ?

Ngọc Diệp nhận ra THIÊN BÌNH là người có giọng hát đã đánh bại Lâm Nguyệt, nhỏ nhẹ trả lời :

- Là “TỨ.ĐẠI.TÀI.NỮ” tiểu nữ không phải cầm thánh cũng không phải thi tiên, tiểu nữ chẳng qua biết chút kỳ nghệ, danh tài nữ là do người đời nói quá.

Lời nói có vẻ khiêm tốn, nhưng từ vẻ mặt và cách nói thì có thể thấy, người này đang “lấy lùi làm tiến”, một ví dụ điển hình cho câu “một lời khiêm tốn bằng ba lời tự kiêu”. BẠCH DƯƠNG nghe ra cô ta đang tự khen bản thân thì chán ghét nói :

- Tôi không có hứng, cô làm ơn đi đi

“Không có hứng ? Mình là một trong “tứ đại tài nữ”, dung mạo cũng thuộc dạng mỹ nhân, sao người này có thể nói một câu không có hứng được ?”

- BẠCH DƯƠNG công tử, tiểu nữ quả thật là có ý tốt, mong công tử đừng chê

- Sao cô... - BẠCH DƯƠNG đang định mắng “Sao cô mặt dày quá vậy ?” thì nghe một giọng nói :

- Cô nói cô biết chút kỳ nghệ, có muốn thi với ta không ? – người lên tiếng chính là BẢO BÌNH

BẢO từ lúc cô gái này xấp lại gần BẠCH DƯƠNG lòng đã thấy khó chịu, cô ta càng nói không hiểu sao mình càng tức giận. Dù bề ngoài cố tỏ ra là bình tĩnh nhưng nãy giờ BẢO giận đến mức muốn đuổi thẳng cô ta như XỬ NỮ. Giờ nghe cô ta mặt dày đuổi không chịu đi thì nổi nóng, ra lời thách đấu.

Ngọc Diệp cẩn thận quan sát nữ nhân trước mặt, tóc màu vàng nâu như màu đất bùn, hai mắt đen, dung nhan cũng có thể coi là thanh tú, người này có lẽ là thích DƯƠNG ca ca nên mới lên tiếng tranh giành. Được, kỳ nghệ của Ngọc Diệp này, cả kinh thành cũng không có mấy người hơn được, ta không tin cô lại may mắn nằm trong mấy người đó.

- Cô nương này muốn thách đấu sao, cũng được, ta sẽ bỏ chút công sức để chơi với cô

Các bạn sao nghe vậy thì nổi nóng, BẠCH DƯƠNG sẵn tới chuẩn bị cho cô ta ăn tát thì BẢO BÌNH ngăn lại :

- Đa tạ, tôi là BẢO BÌNH, mong Ngọc Diệp cô nương chỉ giáo.

Hai người kéo nhau vào đình thi tài. Đám nam tử thấy lại có người thách đấu với một trong tứ đại tài nữ thì tò mò, không biết lần này danh hiệu còn giữ được hay không. BẢO BÌNH nhìn bàn cờ, lại nhìn tiếp hộp cờ màu trắng của mình. Haizzz...thầm thở dài một tiếng, đã bao lâu cô không chơi cờ rồi nga. Lúc này giận quá nên mới làm liều, bây giờ lại bắt đầu hối hận rồi.

- BẢO BÌNH cô nương, cô là khách ta nhường cô đi trước

- Đa tạ

BẢO BÌNH đặt quân cờ lên góc trái, lòng thập phần lo lắng. Ngọc Diệp cười nhẹ, đặt quân vào cạnh quân của BẢO BÌNH. Hai người cứ thế đấu với nhau. 5 phút sau :

“Sao dễ ăn thế, cô ta nhường mình sao ?” – BẢO BÌNH trầm nghĩ

10 phút sao :

“Cái này, không phải là kiểu đánh cơ bản sao, cô ta thật sự là chỉ có chút kỳ nghệ thôi à ?”

20 phút sau :

“Để quá, xem ra Ngọc Diệp muốn mình thắng rồi”

- Đa tạ Ngọc Diệp cô nương đã nương tay.

BẢO BÌNH cười nhe răng trước khuôn mặt cực kỳ tức tối của Ngọc Diệp. Người xung quanh nghe vậy bùm miệng cười. Ván cờ lúc này, Ngọc Diệp đánh rất thắng tay nga. Vị cô nương này, tài nghệ cao siêu mà còn nói những câu khách khí, thật là muốn chọc tức người ta mà. Ngọc Diệp giận đỏ cả mặt, nghiến răng :

- BẢO BÌNH cô nương quả là kỳ tài, tiểu nữ cam bái hạ phong (ý là chịu thua đấy m.n)

Ba “tài nữ” còn lại nhìn Ngọc Diệp, lại nhìn đến đám người kỳ lạ. Lòng không khỏi e ngại hôm nay, danh tiếng “Tứ đại tài nữ” sẽ vỡ tan không còn một mảnh mất. Cô nương áo đỏ lúc trước cãi với lão gia trên đài đứng ra nói :

- Chúng tiểu nữ quả là có mắt không thấy thái sơn, tiểu nữ là Quế Chi. Chẳng hay, các vị có thể cùng tiểu nữ thi họa ? Chắc là các vị cô nương đây về tài họa cũng là siêu quần. Tiểu nữ hôm nay muốn được chỉ giáo thêm.

Quế Chi nói, ánh mắt phát ra đáu khí, rõ ràng là cố ý gây chuyện. KIM NGƯU nói :

- Chúng ta làm sao đây, thi không ?

- Thi chứ, cô ta đáng ghét như vậy, nhất định phải cho cô ta bẽ mặt. CỰ GIẢI, cậu ra đi – SƯ TỬ

- Chị ơi, chị phải thắng nhé – SONG NGƯU động viên chị mình

- CỰ GIẢI, cố lên – THIÊN YẾT nói nhẹ nhàng, đồng thời “bonus” thêm một nụ cười khiến bạn GIẢI ngây ngất.

- Vậy vị cô nương tên CỰ GIẢI này sẽ thi với tôi ? – Quế Chi mang bộ mặt “hách dịch” hỏi

- Xin Quế Chi cô nương chỉ giáo

21. Chương 21: Cự Giải Vs Quế Chi

- Mời – Quế Chi đưa tay về phía đài cao. Nơi đó từ lúc nào đã có sẵn văn phòng tứ bảo, sẵn sàng cho việc thi đấu.

CỰ GIẢI cảm thấy hơi lo, cầm và kỳ đều là học mà giỏi, còn họa thì tùy khiếu nghệ thuật của mỗi người, trận này khó mà nắm chắc phần thắng. Liếc xuống phía dưới, thấy THIÊN YẾT đang nhìn mình cười, lòng CỰ GIẢI quyết tâm phải thắng. Một lão gia mày râu trắng bạc bước lên :

- Mời nhị vị cô nương khai bút, đề thi chính là “Quốc sĩ vô song”. Mời nhị vị cô nương bắt đầu.

“Quốc sĩ vô song”, cái này nghe quen quen. Đầu CỰ GIẢI quay vòng vòng rỗng nhớ lại, chợt... “A, nhớ rồi”

CỰ GIẢI cầm bút lên, vẽ với tốc độ cực nhanh. Quế Chi cười khinh bỉ : “Vẽ như vậy làm sao mà đẹp nổi, trận này ta thắng chắc rồi”

Chưa tới 10 phút sau, CỰ GIẢI đã vẽ xong. Trong tranh là một tuyệt thế mỹ nhân. Mỹ nhân ngũ quan thanh tú đều đặn, tư thế như đang múa, áo trắng tung bay càng tăng thêm nét huyền ảo. Là một đại mỹ nhân. Quế Chi vẫn chưa vẽ xong, nhìn bức tranh của CỰ GIẢI nhạo báng :

- CỰ GIẢI cô nương, đề thi là “Quốc sĩ vô song” sao cô lại vẽ mỹ nữ ?

CỰ GIẢI chỉ mỉm cười đáp :

- Bức họa của tôi chính là thể hiện “Tuyệt thế giai nhân”. Xưa nay khi có hỉ sự, người ta thường khen tân lang là “Quốc sĩ vô song”, tân nương là “Tuyệt thế giai nhân”. Là vợ chồng tuy hai mà một, “Quốc sĩ vô song” và “Tuyệt thế giai nhân” là một đôi không thể tách rời.

- Hay cho câu một đôi không thể tách rời, CỤ GIẢI cô nương không chỉ có tài họa mà học vấn còn uyên thâm như vậy, lão phu bội phục. Xin cho lão phu hỏi thêm một câu, tư thế mỹ nhân trong tranh nửa như đang múa, lại như đang thi triển võ công, không quá yếu đuối cũng không quá mạnh mẽ, xứng với bốn chữ “Tuyệt thế giai nhân”. Không biết CỤ GIẢI cô nương lấy hình mẫu là người nào ?

- Chuyện này, hình mẫu chính là NHÂN MÃ, là người lúc này đã múa cho XỬ NỮ. Cô ấy tuy giỏi múa nhưng tính cách hơi phóng khoáng, thích học võ, lúc này nghĩ đến điệu múa của NHÂN MÃ tôi mới vẽ ra tư thế này của bức “Tuyệt thế giai nhân”

- Ra là vậy, đa tạ cô nương đã giải thích

Lão già chấp tay vái CỤ GIẢI một cái. Quế Chi nhìn mà cực kỳ nóng giận, cứ ngỡ cô ta vẽ nhanh sẽ không đẹp, ai ngờ... Tiếng hoan hô vang dội cả Vọng Nguyệt Các, danh tiếng “Tứ đại tài nữ” hôm nay xem như đã không còn. Lâm Nguyệt nhìn tiểu cô nương áo lam nói :

- Tiểu Nguyệt, trong chúng ta chỉ còn muội là chưa ra đầu, muội nghĩ sao ?

- Lâm tử, dù sao hôm nay, danh tiếng coi như đã không còn, chúng ta cứ để Nguyệt nhi ra thử một lần. Biết đầu dành lại được chút thanh danh – Ngọc Diệp

- Lần này, mama bảo chúng ta tới đây, dùng danh tiếng của “Tứ đại tài nữ” để quảng bá cho Bách Hoa Lâu, xem ra thất bại rồi. Cứ để Nguyệt nhi ra một lần đi, có thua cũng không mang tiếng – Quế Chi

- Nguyệt nhi, ý muội thế nào ?

- Lâm tử, muội sẽ cố gắng

Nữ tử áo lam tên Nguyệt nhi nhẹ nhàng nói. Cô bước tới chỗ các bạn sao, cúi đầu :

- Tiểu nữ Lệ Nguyệt, xin được thi thơ văn cùng các vị

Cả bạn không ai bảo ai cùng nhìn SONG NGƯ. Bé NGƯ bước ra nói :

- Tôi là SONG NGƯ, mong Lệ Nguyệt cô nương chỉ giáo

22. Chương 22: Song Ngư Vs Lệ Nguyệt

- Mời nhị vị cô nương, đề thi đầu tiên là thi câu đối – lão gia lúc này giờ đã kiêm luôn chức MC

- Lệ Nguyệt cô nương, mời cô

Lệ Nguyệt liếc mắt nhìn SONG NGƯ, thân hình mảnh mai yếu đuối, khuôn mặt ngờ nghệch, chỉ có đôi mắt như có thần, khiến người ta sinh lòng che chở. Một cô nương thế này, có thể đầu bại cô ?

“Đồ họa lý, long bất ngâm, hổ bất khiêu, tiểu tiểu nữ tử khả tiểu khả tiểu. “

(Trong tranh, rồng không ngâm, hổ không gầm, nữ tử nhỏ bé đứng tè trông buồn cười)

SONG NGƯ chột nhứ mày, câu này rõ ràng là chửi cô mà. Lúc này nhường cô ta chỉ là do cô ta lớn tuổi hơn, đầu có nghĩa cô ta có thể mắng cô vậy chứ. Khó chịu dâng cao, SONG NGƯ kìm nén đối lại :

“Thi thư lý, ngôn bất thông ngữ bất thuận, khiêu thanh tử tử đình đốn đình đốn”

(Trong sách vở, lời không thông, câu không thuận, cười tử tử dừng lại dừng lại)

Câu đối không quá hay nhưng chuẩn về nghĩa lẫn cú pháp, ý nghĩa không có ý mắng mà chỉ mong người kia dừng cười chê. SONG NGƯ đối câu này, bên dưới đã có người tán thưởng :

- Hay lắm, SONG NGƯ cô nương quả tài cao
- SONG NGƯ cô nương quả là có tài, tiểu nữ xin tiếp tục
- Mời

“Vong thiên không, không vong thiên, thiên thiên hữu không vọng thiên không.”

(Quên trời đất, không quên ngày tháng, ngày ngày rảnh rồi ngắm trời đất)

SONG NGƯ chột lo lắng, câu này thật không dễ nga, học thức của người xưa về thơ từ đúng là không thể xem thường. Những người bên dưới cũng thấy lo cho cô nương trẻ tuổi, tài nữ Lệ Nguyệt nổi danh chính là nhờ câu này, không biết cô nương kia sẽ đối thế nào. Bỗng, một ý tưởng lóe lên, NGƯ nói ngay :

“Cầu nhân nan, nan cầu nhân, nhân nhân phùng nan cầu nhân nan”

(Cầu người khó, khó cầu người, mỗi người đều khó gặp người khó cầu)

- Hay, hay, rất hay

Tiếng tán thưởng càng lớn, Lệ Nguyệt lo lắng, câu này của cô tới nay chưa ai đối được, bao nhiêu nho sinh đã thử nhưng cũng bó tay. Hôm nay, lại bị một tiểu cô nương, miệng còn hôi sữa đánh bại, thật quá mất mặt.

“Kim tiêu niên vĩ, minh triều niên đầu, niên niên niên vĩ tiếp niên đầu”

(Hôm nay cuối năm, ngày mai đầu năm, cuối năm này là tới đầu năm sau)

Lệ Nguyệt nói ta, trong giọng nói chứa rõ vẻ tức giận, liếc mắt nhìn SONG NGƯ nở một nụ cười khinh thường. SONG NGƯ chỉ cười nhẹ, đổi lại, giọng lạnh như băng :

“Thiên thượng nguyệt viên, Địa thượng nguyệt bán, Nguyệt nguyệt nguyệt viên phùng Nguyệt bán”

(Trăng tròn trên trời, dưới đất bán nguyệt, mỗi tháng trăng tròn rồi lại khuyết)

Lệ Nguyệt tròn mắt nhìn, sao có thể chứ, cô tức giận :

“Thủy lục châu, châu đình chu, chu hành châu bất hành”

(Thủy bộ châu, thuyền dừng ở châu lục, thuyền đi châu lục không đi được)

Chữ “châu” và chữ “chu” ở đây có cách phát âm khá giống nhau, không phải dễ đối. SONG NGƯ nghĩ ngợi rồi đáp :

“Thiên tâm các, các lạc cấp, cấp phi các vị phi”

(Lầu Thiên Tâm, bỏ câu đậu trên lầu, bỏ câu bay, lầu không bay được)

SONG NGƯ mỉm cười, cô ta chơi chữ, cô cũng chơi lại, chữ “các” và “cấp” cũng có cách đọc giống nhau, hẳn là không sai chứ ?

“Thường như tác khách, hà vấn khang trĩ. Dân sử nang hữu dư tiền, ứng hữu dư nhượng, phủ hữu dư lương, thủ sổ hiệt thưởng tâm cật chỉ, phóng lãng ngâm nga. Hưng yếu khoát, bì yếu ngoan, ngũ quan linh động thắng thiên quan, quá đáo lục tuần do thiếu.”

(Thường như làm khách, sao phải hỏi an khang. Nhưng chỉ cần túi có thừa tiền, bình có thừa rượu, nhà có thừa lương thực, thỉnh thoảng lại thả mình vào trang giấy, phóng lãng ngâm nga. Hưng yếu khoát, bì yếu ngoan, ngũ quan linh động thắng thiên quan, qua tuổi sáu mươi vẫn như còn trẻ)

“Lần này xem cô làm sao” – Lệ Nguyệt cười nhẹ, vẻ đối này vừa dài lại vừa khó, xem ra cô đã nắm được phần thắng.

SONG NGƯ vẻ mặt lộ hoang mang, vẻ đối này quả không dễ, phải làm sao đây.

- SONG NGƯ CỐ LÊN – KIM NGƯ nhìn thấy nét mặt lo lắng thì biết, cô đang mất lòng tin. Cậu cố hét thật to cổ vũ NGƯ NGƯ. Các bạn khác cũng la lên, cổ vũ tinh thần cho NGƯ. Lời động viên rõ ràng bên tai, bao lo lắng như mây gió tan đi mất. SONG NGƯ vững vàng đáp :

“Định dục thành tiên, không sanh phiền não. Chích lệnh nhĩ vô tục thanh, nhĩ vô tục vật, hung vô tục sự, tương kỷ chi tùy ý tân hoa, tủng hoành xuyên sáp. Thụy đắc tri, khởi đắc tảo, nhất nhật thanh nhàn tự lưỡng nhật, toán lai bách tuế dĩ đa.”

(Ham muốn thành tiên, không sinh phiền não, chỉ cần tai không tục thanh, mắt không tục vật, lòng không tục sự, thoải mái cầm mấy bông hoa, sắp xếp với nhau. Ngủ được muộn, thức dậy sớm, một ngày thanh nhàn như hai ngày, tính ra đã hơn trăm tuổi)

”Rào, rào, rào...” – tiếng vỗ tay như chấn động Vọng Nguyệt Các, SONG NGƯ quả thật đã đánh bại danh tiếng tài nữ của Lệ Nguyệt. Lão gia lúc trước lại bước lên, tiếng vỗ tay vừa dứt đã nói :

- Phần một đối câu, SONG NGƯ cô nương thắng. Mời nhị vị cô nương tiến hành phần thi kế tiếp chính là làm từ (một loại văn vần thời Đường, Tống ở Trung Quốc không phải thơ nhé m.n)

- Ta trước – Lệ Nguyệt không đợi lão gia kia nói xong đã bước lên một bước

“Ấm đạm khinh hoàng thể tính nhu

Tình sơ tích viễn chích hương lưu

Hà tu thiển bích thâm hồng sắc, tự thị hoa trung đệ nhất lưu

Mai định đồ, cúc ứng tu. Họa lan khai xử quan trung thu

Tao nhân khả sát vô tình tự, hà sự đương niên bất kiến thu.”

(Thân màu vàng quang mang ấm đạm

Hương thơm mát lưu lại xa xa

Hoa tự nhiên chen trên lá đỏ,

Mận ghen tuông

Cúc thêm xấu hổ

Tranh trung thu trải rộng

Nhưng nhà thơ vô tình tương tư

Không thấy được mùa thu năm đó.)

- Hay, quả là từ hay – một nam tử nói lớn, lập tức, những người xung quanh hưởng ứng.

Thủ từ này của Lệ Nguyệt phong cách động đáo, dùng nghị luận để nhập từ, dùng vật trữ tình, miêu tả hoa quế màu nhàn nhạt , nhưng ôn nhã dịu dàng, ôn áp tình cảm đơn sơ, đem hương thơm nồng đậm gửi tới con người. SONG NGƯ nhẹ cười, từ sao, đây là sở trường của cô nga, muốn đánh bại cô bằng một bài từ thể này thôi sao.

“Nhu phá hoàng kim vạn điểm khinh, tiến thành bích ngọc điệp tầng tầng .

Phong độ tinh thần như ngạn phụ, đại tiên minh

Mai nhị trọng trọng hà tục thậm ,đỉnh hương thiên kết khổ thô xanh

Huân thấu sâu nhân thiên lý mộng, khước vô tình”

(Thân mềm mại , vạn điểm nhẹ nhàng

Dệt bích ngọc tầng tầng lớp lớp

Tinh thần thư thái, si mê

Mai thua kém sắc, đỉnh kém hương

Nỗi buồn thấp thoáng, ngàn dặm một giấc mơ, khách vô tình)

Thủ từ lấy cảnh nhập tình , vịnh hoa mà không phải tả hoa, mượn hoa hình, hoa thái, hóa tính phát ra sự cảm khái trong lòng, nhìn như vô hình mà lại hữu tình, ý vị sâu xa , có thể nói là cực phẩm trong thủ từ, so với Lệ Nguyệt còn cao hơn một bậc. Lời vừa dứt, Vọng Nguyệt Các im lặng, ai ai cũng kinh ngạc tài năng của vị cô nương đáng người bé nhỏ kia. Cả lão gia MC cũng xúc động, hào hứng tuyên bố :

- Trận này, SONG NGƯ cô nương lại thắng

Tiếng vỗ tay vang dội, Lệ Nguyệt biết đã thua. Thi thơ văn chỉ có 3 trận là thi đối, từ và thơ. Nay SONG NGƯ thắng đã hai trận, trận cuối cô còn đấu làm gì. SONG NGƯ thì không biết điều này, cô ngây thơ hỏi :

- Tỉ tỉ, chúng ta tiếp tục chứ ?

“Nha đầu chết tiệt, người rõ ràng đã thắng lại còn bức ta phải thi tiếp, được hôm nay ta quyết chơi với người đến cùng”

- Được – Lệ Nguyệt dứt lời, sát khí đã tỏa ra lạnh buốt. Lão gia kia đứng ra nói :

- Vậy nhị vị cô nương xin tiếp tục, trận này là thi làm thơ

- SONG NGƯ cô nương, lần này mời cô thi trước

SONG NGƯ cười nhẹ, thơ sao. Cô nhìn ra bầu trời rộng lớn, nơi xa lạ này có phần giống với Trung Quốc cổ đại, SONG NGƯ liền lấy đó làm đề, ngâm một bài thơ :

“Bắc quốc phong quang,

Thiên lý băng phong,

Vạn lý tuyết phiêu.

Vọng Trường thành nội ngoại,

Duy dư mông mông;

Đại hà thượng hạ,

Đốn thất thao thao.

Sơn vũ ngân xà,

Nguyên trì lập tượng,

Dục dữ thiên công thí tỷ cao.

Tu tình nhật,

Khán hồng trang tổ lý,

Phân ngoại yêu nhiều.

Giang sơn như thử đa kiêu,

Dẫn vô số anh hùng cạnh chiết yêu.

Tích Tần Hoàng Hán Võ,

Lược thâm văn thái;

Đường Tông Tống Tổ,

Tiêu tổn phong tao.

Nhất đại thiên kiêu,

Thành Cát Tư Hãn,

Chỉ thức loan cung xạ đại điêu.

Câu vãng hĩ,

Sổ phong lưu nhân vật,
Hoàn khán kim triều.
(Bắc quốc phong quang,
Nghìn dặm băng ngưng,
Vạn dặm tuyết rơi.
Ngắm Trường thành sau trước,
Duy màu trắng xoá,
Trên dưới sông lớn,
Ngừng bật dòng khơi.
Non uốn phau phau,
Đồng vườn bàng bạc,
Tựa muốn đua cao tới lớp trời.
Xem ngày tận,
Ngắm muôn hồng ngàn tía,
Lộng lẫy nơi nơi.
Giang sơn biết mấy xinh tươi,
Kể hào kiệt tranh hươu kể bao người.
Nhớ Tần Hoàng Hán Võ,
Thanh tao kém vẻ;
Đường Tông Tống Tổ,
Nho nhã vài mươi.
Nức tiếng một thời,
Thành Cát Tư Hãn,
Chỉ biết giương cung bắn điêu chơi.
Qua hết cả,
Những phong lưu nhân vật,
Lại ngắm sớm ngời.)

Đám văn sinh dưới đài nghe xong không kìm nổi xúc động, vỗ tay khen ngợi :

- Hay lắm, nói rất đúng,

“Sổ phong lưu nhân vật,

Hoàn khán kim triều”.

Lệ Nguyệt cứng họng, cô biết rõ mình không thể làm được bài thơ hay hơn thế này. Cúi đầu, từng chữ một thốt ra khó nhọc :

- SONG NGƯ cô nương...ta...ta chịu thua

- Trận này người thắng vẫn là SONG NGƯ cô nương.

- Chúc mừng, chúc mừng – những tràng pháo tay như phá tan cả Vọng Nguyệt Các. Lão gia cúi đầu với SONG NGƯ :

- SONG NGƯ cô nương, chúc mừng cô. Xin cho lão phu hỏi nhưng nhân vật trong thơ là ở đâu vậy ?
- À, họ là những anh hùng trong lịch sử ở đất nước của tôi
- Ra vậy, lão phu đã hiểu, đa tạ SONG NGƯ cô nương chỉ dạy
- Không dám
- SONG NGƯ – tiếng gọi quen thuộc, SONG NGƯ ngẩng đầu nhìn lên thấy 11 bạn sao chạy tới chúc mừng liền tiến tới ôm lấy KIM NGƯU khẽ nói :
- NGƯU cảm ơn cậu nhé.

Bạn NGƯU vì lý do quá hạnh phúc nên hồn bay phách tán, cứng đờ tại chỗ. Những người khác thì bùm miệng cười, cả nhóm nhìn nhau vui vẻ.

Trong khi đó, bốn “tài nữ” của chúng ta hết sức bức bối. Danh tiếng đột nhiên bị hủy bởi một đám không ra gì. Lâm Nguyệt cất giọng :

- Về thôi, về trình lại để mama định liệu
- Bốn người đi rồi, từ xa, một bóng áo nam nhân áo vàng cười nhẹ :
- Thú vị, thú vị, phải báo lại cho hoàng huynh mới được
 - Nhị vương gia, xin ngài mau chóng hồi cung, kẻo không hoàng thượng lại trách phạt – giọng eo éo của một công công vang lên.
- Nam nhân quay bước về phía chiếc kiệu màu lam. Lòng thầm nghĩ :” sắp có truyện vui để xem rồi”.

23. Chương 23: Chu Tước

Trong một căn mật thất kín đáo, bốn nữ tử quý gối trước một nữ nhân khác có vẻ đã lớn tuổi nhưng khuôn mặt già dặn vẫn còn nét thanh xuân. Giọng nói ang theo luồng hơi lạnh cất lên :

- Bị đánh bại ? – nữ nhân nghiêng đầu, khóe môi cong lên như đang trêu đùa.
- Nữ tử áo hồng trông có vẻ lớn nhất trong bốn người khẽ nói :
- Chuyện này, là do một bọn lạ mặt, hình như từ nơi khác đến
 - Ta không hỏi lý do. Nói, các ngươi bị đánh bại – nữ nhân chất giọng vẫn lạnh băng hỏi lại
 - Dạ...đúng...đúng là vậy
 - VÔ DỤNG

Lời vừa thốt lên, lập tức bốn nữ tử khác xuất hiện, kẻ kiếm vào cổ đám người đang quỳ. Nữ nhân nhẹ nhàng nói :

- Lâm Nguyệt, Quế Chi, Ngọc Diệp, Lệ Nguyệt các ngươi theo ta đã 10 năm rồi nhỉ ?
- Dạ...vâng

Giọng nói thoảng nét vui mừng, dường như mong người kia niệm tình mà tha thứ. Nữ nhân khóe miệng lại cong lên, nghe ra chút hi vọng trong lời đáp, nàng cười thầm một đám tham sống sợ chết. Vô dụng giữ không có lợi. Chất giọng nhàn nhạt lại vang lên :

- Vậy thì tới lúc các ngươi biến đi rồi. Chu Tước

Hồng y nữ tử nhận lệnh, một nhát chém chết bốn người. Ánh bạch quang lóe sáng, khuôn mặt lạnh lẽo, lưỡi kiếm động máu nhỏ xuống sàn gỗ. Bốn cái xác ngã xuống, nữ nhân kia tiếp lời :

- Chu Tước, việc này ta có thể tin người ?

Ánh mắt thâm sâu khó dò, nét mặt tươi cười không hiểu là giận hay vui, lời nói thốt ra không biết là câu hỏi hay mệnh lệnh. Chu Tước cúi đầu :

- Thưa, có thể

- Tốt, người nào cản chân ta, kẻ đó phải chết – nữ nhân âm tiết nhẹ nhàng đều đặn, sát khí bỗng chốc lan tràn, căn mật thất chợt trở nên ngọt ngào. Chu Tước nét mặt tái xanh, sợ rằng chính mình sẽ chết với sát khí bức người này. Bỗng, phía ngoài có tiếng từ nữ gọi :

- Lục mama, có khách đợi người

Sát khí thoái lui, nữ nhân đứng dậy, bước ra bên ngoài. Lập tức, tiếng hét đau đớn báo hiệu số phận của nữ nhân đáng thương. Tử khí tràn vào mật thất, Chu Tước nhún người bay ra ngoài, lòng sợ rằng một ngày nào đó, người kêu thét sẽ là mình. Nàng tuy trung thành với Lục mama nhưng lòng trung không xuất từ tâm tính. Nàng trung vì nàng sợ, nàng sợ khí thế bức người, nàng sợ bản tính tàn độc, nàng sợ con người vì mục đích, vì tham vọng việc gì cũng dám làm. Chính vì nàng sợ nên càng không dám sai lầm, nhiệm vụ lần này tuyệt không thể thất bại.

Lúc đó, nhà trọ Minh Nhật....

Ông chủ nhìn ra ngoài trời, tay day day thái dương. Hiện tại, trong quán trọ của ông chứa 12 vị khách không biết nói là phúc tinh hay họa tinh nữa. Tối qua, họ đánh bại “Tứ đại tài nữ” khiến quán trọ của ông đông đúc lạ thường. Thế nhưng...

Ông chủ một lần nữa liếc nhìn bầu trời tự nhủ :

- Tối lúc rồi. 5, 4, 3, 2, 1.....

- NHÂN MÃ

Tiếng hét lạnh lốt của một nữ nhân như phá tan nhà trọ, đánh thức toàn bộ khách ở đây. Tầng trên phát ra tiếng ầm ầm, rung bần bật lên như muốn sụp xuống. Ông chủ lắc đầu, nói khẽ :

- Lại nữa rồi

“Ầm, ầm, ầm....rầm” – một loạt các tiếng động vang lên, tuy nhiên khách trọ ở đây không ai ngạc nhiên, ngược lại còn có thể thanh thần uống trà, dùng điểm tâm như thể : “Đây là chuyện bình thường”

Trên tầng trên, 12 bạn sao của chúng ta đang bắt đầu “một ngày như mọi ngày”.

Bên phòng NHÂN MÃ – BẢO BÌNH :

- NHÂN MÃ, DẬY, NHANH LÊN MÃ MÃ – BẢO BÌNH hét lạt cả giọng, con ngựa lười kia vẫn như không có chuyện gì, nằm yên ngáy khò khò.

“Chết rồi, hai phút nữa mà không xong XỬ NỮ sẽ nổi điên mất” – BẢO BÌNH nghĩ thầm, trán toát mồ hôi

- Chị BẢO BẢO, chị XỬ NỮ gọi kìa – giọng SONG NGƯ nhẹ nhàng vang lên nhưng người nghe lại run bần bật tựa như nghe lời mời gọi của tử thần.

- BẢO BẢO, XỬ NỮ sắp nổi điên rồi, cậu muốn nghe “Bản tình ca không tên” hả - lần này là THIÊN BÌNH

“Cạch” – hai người chờ quá lâu nên mở đại cửa xông vào, cảnh tượng trước mắt làm cả hai ngao ngán lắc đầu.

- Chị BẢO BẢO, gọi kiểu đó chị NHÂN MÃ không dậy đâu – SONG NGƯ cười tủm tỉm

- Được rồi BẢO, cậu tránh ra, để mình – THIÊN BÌNH nói xong thì tiến sát lại gần NHÂN MÃ, kề sát tai cô nói nhỏ : “MÃ MÃ bọn mình đi chơi, cậu ở nhà nhé”

Lập tức, như một cái lo xo sống, MÃ ngồi bật dậy, nhúng nguyên cái đầu vào thau nước rửa mặt, rồi nahnh chóng ngồi dậy, thay đồ. Xong xuôi, MÃ chạy đến trước THIÊN BÌNH nói :

- Đi, đi, tớ không ở nhà đâu. Mà đi đâu ?

Lúc này, cô mới để ý, BẢO BÌNH, SONG NGƯ và THIÊN BÌNH đang bùm miệng cười.

5s sau cô phát hiện hôm nay không có ai đi chơi...

5s nữa cô xác định mình sẽ không ở nhà....

Và mất 15s để cô hiểu rõ : mình vừa bị lừa.

- THIÊN BÌNH, TẠI SAO CẬU DÁM LỪA TỐ HẢ ?????

Tiếng hét thứ hai của buổi sáng vang lên, khách trọ chỉ có vài người giật mình, còn lại đều bình thản như không có gì. XỬ NỮ ngồi dưới bàn cùng các bạn sao khác nghe thấy, nàng hít một hơi dài. Những người khác đều tự động bịt kín bảo vệ lỗ tai. Tuyệt chiêu volume max của XỬ NỮ lần thứ hai được thi triển :

- NHÂN MÃ, CẬU CÒN 10 GIÂY, NẾU KHÔNG XUỐNG ĐÂY THÌ TỐ SẼ LÊN ĐÓ.

Chén bát cái nào dỏm thì vỡ tan, cái nào tốt thì nứt nẻ, trẻ con đang ngủ cũng bật dậy mà khóc, chim chóc bay loạn xạ, thú rừng gầm thétHình như nói hơi quá rồi.

Chưa tới 5s sau, bạn MÃ đã có mặt. Bạn nhỏ nhẹ nói :

- Dạ chị XỬ, em dậy rồi.

XỬ NỮ liếc MÃ một cái, sau đó :

- Em có biết này giờ chị và mọi người chờ bao lâu không hả ? Tồn bao nhiêu calo không hả ? Một mỗi bao nhiêu không hả ? Em có biết em làm chậm trễ bữa sáng của mọi người khiến việc ăn uống không đều dẫn tới đau bao tử, đau bao tử sẽ ảnh hưởng tới....blah...blah...blah...

NHÂN MÃ mặt cổ cười, nhưng trong lòng thì khóc thầm. Chỉ tại tối qua cô ăn no xong liền chạy nhảy, tối mới bị đau bụng nên ngủ trễ một chút. Vả lại, lúc cô còn ở nhà, sáng nào cũng ngủ tới 10 giờ, ngày nào học cũng 8 giờ mới dậy. Bây giờ không phải học, sao không cho cô ngủ lâu một chút chứ : “XỬ NỮ đáng ghét, xấu xa, phù thủy xấu xí...”

- MÃ MÃ em có nghe chị nói không hả ? – XỬ NỮ thấy MÃ không tập trung, mặt đỏ lên giận dữ.

CỰ GIẢI thấy vậy, vội xoa dịu tình hình :

- Chị XỬ à, MÃ cũng đói rồi, chúng ta nên ăn sáng thôi

XỬ NỮ quay lại, liếc GIẢI GIẢI một cái. Bạn GIẢI liền biết phận mà im, bạn biết nếu nói nữa, e là bạn phải thế cho NHÂN MÃ mất. THIÊN YẾT thấy CỰ GIẢI than đói thì kéo áo anh trai :

- Anh à, ngăn “hôn thê” của anh lại đi, mọi người sắp đói chết rồi

MA KẾT liếc THIÊN YẾT nhưng cũng nhẹ nhàng bảo XỬ NỮ :

- NỮ à, em định chừng nào ăn sáng đây, chúng ta còn phải ra ngoài nữa.

Bạn NỮ thấy “tình lang” lên tiếng thì hỏa khí dịu xuống, nói :

- Được, coi như em may mắn. Ông chủ, dọn điểm tâm cho bọn tôi, gọi luôn KIM NGƯU lên ăn.

STOP...Tác giả sẽ giới thiệu một chút về câu nói này của XỬ NỮ

Sau trận đại náo tối qua, 12 bạn trở về quán trọ. Khi cơm tối dọn lên, vì đang có hứng nên các bạn vừa ăn vừa...bình phẩm. Ông đầu bếp nghe thì nộ khí xung thiên, mặt hầm hờ bước ra. KIM NGƯU nghe tới chủ đề ẩm thực thì đứng lên, cái tay đôi với đầu bếp. Kết quả là hai người kéo nhau vào bếp thi đấu. Cuối cùng, bạn NGƯU đại thắng và đảm nhiệm luôn chức bếp chính (ông kia tuột hạng xuống phụ bếp). Chủ quán trọ đã miễn tiền trọ của 12 bạn coi như đa tạ. Thế là bạn NGƯU đóng đô luôn ở trong bếp từ sáng sớm tới bây giờ.

Quay lại câu chuyện...

Sau khi ăn sáng xong, các bạn cùng nhau đi dạo phố. Đang đi thì :

- Á...

Bạn SƯ TỬ vì đi đường mà mắt cứ dán vào từng hành động của NHÂN MÃ nên kết quả là tông vào người ta, còn tông vào một cô nương xinh đẹp nữa. SƯ TỬ hốt hoảng, đỡ vị cô nương kia dậy hỏi :

- Cô nương, xin lỗi, cô không sao chứ ? Là do tôi vô ý, xin lỗi cô

Mái tóc vàng rực rỡ trong nắng, đôi mắt màu đất ấm áp, thân người cao lớn tạo cho người ta cảm giác an toàn. Chu Tước ngơ ngẩn, lúc này bị hấn tông vào, cô đã sẵn sàng cho hấn một kiếm. Thật không ngờ...

SƯ TỬ thấy cô nương kia cứ nhìn mình thì thấy ngượng, gãi đầu nói :

- Vị cô nương này, mặt tôi dính nhọ sao ?

Chu Tước nhận ra mình thất thố, vội cúi mặt nói khẽ :

- Không...không, tôi xin lỗi. Uhm...vị đại ca này, huynh tên gì vậy ?

- Tôi là SƯ TỬ, cô không sao thật chứ ?

- Không, không sao đâu. Cảm ơn huynh đã lo cho tôi. Uhm...tôi là Chu Tước, hân hạnh được làm quen

- Ủ, hân hạnh

SƯ TỬ không biết phải nói gì. Cậu cứ đứng trước vị cô nương kia mà không biết, bên kia đường một đôi mắt đang dõi theo.

MÃ MÃ im lặng nhìn đôi nam nữ trước mặt. Nhìn người nam mới mấy phút trước còn dõi theo cô khiến cô còn tưởng người ta thích mình làm cô mừng hụt. Thì ra là tự cô đa tình, tự cô hiểu lầm. Nhìn nam nhân kia, đứng gãi đầu, cười nói với nữ nhân, chắc là thích người ta rồi. Còn nữ nhân kia, một thân y phục đỏ chói song cũng là một mỹ nữ tuyệt sắc, đầu cúi xuống, khuôn mặt ửng hồng, xem ra đã sa vào lưới tình. Cũng phải, nữ nhân yêu kiều diễm lệ, bộ dáng hiền thực nhỏ nhẹ, ai mà không thích. NHÂN MÃ chợt thấy tim đau nhói, khóe mắt hơi cay. SONG NGƯ thấy kì lạ hỏi :

- MÃ MÃ, chị sao vậy, không khỏe sao ?

- Không, chị không sao. Chúng ta đi chơi tiếp đi

“SƯ TỬ đáng chết, tôi ghét cậu” – câu nói vang lên trong lòng, tim đau tưởng như tan vỡ. Nhưng vẫn cố nuốt ngược vào trong để dòng nước mắt kia không chỉ tội. NHÂN MÃ im lặng bước đi.

SƯ TỬ sau khi xác định cô nương kia không sao thò tiếp tục quay sang tìm kiếm hình bóng người thương. Nhưng nơi đó đã không còn, cậu nhìn quanh thấy mọi người đã cách xa mình vội đuổi theo, mắt vẫn cố tìm mái tóc nâu đỏ ánh lên màu đồng trong nắng.

Chu Tước nhìn theo bóng người mà ngơ ngác, chợt nhận ra đó là một trong số những “mục tiêu”. Tim nhói một cái, Chu Tước hối hả đuổi theo lỡ đi cơn đau âm ỉ trong tim mình.

Cả nhóm đi chơi đã rồi về nhà trọ. KIM NGƯU phóng thẳng xuống bếp, các bạn khác thì ngồi tại chỗ phá mấy thứ mới mua được. BẢO BÌNH chế tạo thuốc mới và đang tìm vật thử nghiệm. BẠCH DƯƠNG thấy BẢO tìm không thấy thì hi sinh, kết quả là bị cầm suốt 1 canh giờ. Chỉ riêng NHÂN MÃ, bình thường nói nhiều hơn hết bây giờ lại ngồi im lặng. SƯ TỬ cứ nhìn MÃ chăm chú, hàng vạn câu hỏi trong đầu :

“Sao trông cô ấy buồn thế nhỉ ? Hay là bệnh ? Không thể, nếu bệnh mình đã phát hiện rồi. Hay là gặp chuyện buồn ? Nhưng tới đây rồi thì buồn gì ? Hay là có ai chọc cô ấy ? Nhưng...”

Chìm trong suy nghĩ, chợt có tiếng thở dài của SONG TỬ vang lên :

- Haizz...SƯ TỬ, đừng có cô này lại muốn cô kia chứ. Nhóc làm vậy hơi quá đáng đó

- O...em có cô nào đâu

- SƯ TỬ, em không cần chối, bọn anh thấy cả rồi. Em vừa tán một cô áo đỏ xong lại quay ra tia MÃ MÃ, em làm vậy không có nghĩa khí nha

Lần này là BẠCH DƯƠNG vỗ vai em trai nói.

SU TỬ ngỡ ngàng một lúc thì hiểu hai anh muốn nói gì và đoán được luôn nguyên nhân MÃ MÃ buồn. Lòng nhóm một niềm vui, bạn nói :

- Không phải, cô áo đỏ là do em đụng người ta phải xin lỗi. Còn MÃ MÃ thì....

Câu nói chưa dứt, mặt đã đỏ tới mang tai. BẠCH DƯƠNG, SONG TỬ hiểu thì nói nhỏ :

- SU TỬ, em nên mau chóng hành động. Tránh từ hiểu lầm mà mất “vợ” đấy

SU TỬ nghe xong mặt đã đỏ càng đỏ hơn. Nhưng câu vừa rồi lại khiến cậu quyết tâm bày tỏ với MÃ. SU TỬ tới trước mặt NHÂN MÃ, nói :

- Cậu ra đây một chút đi

- Có chuyện gì, nói luôn đi – NHÂN MÃ quay đi, lòng chột đau thắt lại

- Cứ ra đây một chút đi, chuyện này rất quan trọng.

“Chắc là dặn mình dừng lại gần, tránh cho “vợ yêu tương lai” hiểu lầm đây mà” – NHÂN MÃ thầm nghĩ, song một phần nào đó trong cô mong SU TỬ dừng bao giờ nói thế. Cô theo SU TỬ ra ngoài, đến dưới một cái cây to. SU TỬ bỗng nắm chặt tay NHÂN MÃ nói :

- MÃ MÃ tớ thích cậu

MÃ MÃ run run, nỗi đau vỡ nát lan tràn trong tim : “Tại sao ? Cậu chẳng phải đã có người ta rồi sao ? Sao lại nói câu này với tôi ?”

- Bỏ tay ra, tôi không thích cậu, mau bỏ ra.

- Không phải, MÃ nghe tớ nói. Lúc này trên phố là tớ đụng nhầm vào người ta, hoàn toàn không có gì đâu – SU TỬ nín tay MÃ nói thật nhanh. Mong cô sẽ hiểu ỉnh. NHÂN MÃ bưng bưng lửa giận : “Đến nước này vẫn trêu đùa cô sao ?”

- Cậu đụng nhầm liên quan gì đến tôi ? Bỏ ra

Dứt cánh tay ra, MÃ chạy thẳng lên phòng, bỏ lại phía sau một khuôn mặt thờ thẩn.

“MÃ MÃ tại sao không tin mình ? Mình thật lòng thích cậu mà”

SU TỬ nhìn theo bóng dáng ai kia, lòng đau nhói. Cậu là thật lòng, tại sao người ta một chút cũng không chịu hiểu ? Lờ đi cơn đau trong tim, cậu lảng lảng đi về phòng mình. Các bạn sao khác thấy lạ, định hỏi nhưng bị SONG TỬ và BẠCH DƯƠNG ngăn lại. Tầng trên hôm nay thật im lặng, đến mức nghe rõ tiếng thứ gì đó đang rạn nứt. Hiểu lầm quá lớn hay lòng tin không đủ ? Phải chăng như vậy là kết thúc ?

Phía sau thân cây to lớn trước quán trọ, một đôi mắt oán hận có, đau thương có, ghen giận có chiếu thẳng vào quán trọ Minh Nhật. Áo đỏ nhẹ bay, thân ảnh khéo léo đột nhập vào quán trọ. Cửa sổ để mở, chiếc phi tiêu phóng thẳng vào cột. NHÂN MÃ nhú mào, rút bức thư giấu bên trên ra đọc...

Sáng hôm sau, một buổi sáng không bắt đầu bằng tiếng la hét khiến ông chủ cảm thấy thật trống vắng. NHÂN MÃ đã thức dậy và đi đâu từ sớm, BẢO BÌNH cùng mọi người sau khi được SONG TỬ, BẠCH DƯƠNG kể lại chuyện hôm qua cũng cảm thấy tốt nhất nên để cô ở một mình. Buổi sáng thật im lặng.

10 bạn sao xuống lầu dùng điểm tâm, ai cũng ái ngại nhìn khuôn mặt đỏ ửng cả đêm không ngủ của SU TỬ cùng hai hàng nước mắt đã khô cạn. Thở dài một hơi, BẠCH DƯƠNG nhìn đứa em trai yêu quý mà lòng đau xót. Thầm nghĩ : “Chỉ trách đường tình duyên của nó không tốt thôi, phải tìm hôm nào nói chuyện với NHÂN MÃ mới được”

- Mọi người ngủ rồi – BẢO BÌNH phóng từ trên lầu xuống, giọng thất thanh.

- BẢO BÌNH bình tĩnh, có chuyện gì ? – THIÊN BÌNH

- MÃ....trong phòng...thư.... – BẢO BÌNH chỉ nói được mấy câu rồi rạc thì cúi người xuống thờ. BẠCH DƯƠNG cầm ly nước đưa cho BẢO BÌNH nói :

- Bình tĩnh, từ từ, thở đi rồi nói

Sau khi điều hòa hơi thở, BẢO BÌNH nói :

- Sáng nay mình thấy cái này trong phòng, mọi người xem đi

BẢO chìa ra một tờ giấy, trên giấy có mấy chữ :

“Canh 3 đêm nay, đợi cô ở nơi này, chúng ta sẽ giải quyết mọi chuyện”, kèm theo là một tấm bản đồ đánh dấu một địa điểm khá gần đây.

- Canh 3 là khoảng 11 giờ tới 1 giờ, sao tới giờ MÃ vẫn chưa về, hay là... - XỬ NỮ đang nói thì im bật, để lại nỗi lo lắng tràn vào lòng từng người.

- Chúng ta mau đi tìm chị MÃ MÃ đi

- Mau đi thôi – SỰ TỬ nghe thấy MÃ MÃ mất tích thì hoảng lên, vội vã đi tìm. Mọi người lần lượt theo sau.

Đến nơi, không có ai ở đó, cũng không có dấu vết gì cho thấy đã có đánh nhau. Phía xa là một cái đình nhỏ, trong đó là một cô nương áo đỏ. SỰ TỬ thấy quen liền chạy đến hỏi :

- Chu Tước, cho tôi hỏi, cô có thấy một cô gái tóc màu nâu đỏ đi tới đây không ?

- SỰ TỬ, huynh còn nhớ muội sao

- Cô mau trả lời tôi đi, có thấy không ?

Đôi mắt Chu Tước đỏ lên. Môi mấp máy không thành lời, cơn đau âm ỉ bùng phát. Tại sao người ta, một chút cũng không để ý cô ? Tại sao chỉ lo hỏi han cô nương kia ? Trong lòng huynh ấy cô không có vị trí gì sao ?

- Ở bên kia – lời nói phát ra thật nhỏ, những mong người kia không nghe thấy. Ngón tay run run chỉ về phía cánh đồng, nơi có một thân ảnh be nhỏ, mái tóc rực rỡ ánh lên màu đồng trong nắng. SỰ TỬ vội chạy tới chỗ người kia, bỏ lại Chu Tước ngập trong đau khổ.

- NHÂN MÃ, NHÂN MÃ, MAU TỈNH LẠI ĐI, NHÂN MÃ

SỰ TỬ thấy NHÂN MÃ nằm yên, gọi cách gì cũng không dậy thì lo lắng. Có tiếng người nhỏ nhẹ phía sau :

- Cô nương ấy...do mê được quá mạnh thôi...không sao

10 người kia chạy đến vừa kịp nghe câu này của Chu Tước. MA KẾT hỏi :

- Cô hạ mê được NHÂN MÃ sao ?

Gật đầu...

- Cô gọi MÃ ra đây ? – BẢO BÌNH

Gật đầu...

- Tại sao cô làm vậy ? – KIM NGƯU

- Tôi...vì... - Chu Tước liếc nhìn SỰ TỬ cắn môi dưới. SONG TỬ hiểu chuyện nói :

- SỰ TỬ có NHÂN MÃ rồi, cô đừng nên mơ tưởng.

Nước mắt kìm nén bấy lâu trào ra. Tay nắm chặt thanh kiếm, cô vung lên chém SONG TỬ. “Keng”, BẠCH DƯƠNG dùng côn đỡ cho SONG TỬ một kiếm. Thanh kiếm của Chu Tước gãy làm hai. Cô phi thân lên mái đình, quay đầu chuẩn bị chạy trốn thì :

- Á...

THIÊN YẾT từ phía sau chặt một phát vào gáy khiến Chu Tước ngất xỉu. Mọi người cùng nhau mang NHÂN MÃ và Chu Tước về quán trọ.

Sáng hôm sau...

Xoa đầu thật mạnh, MÃ MÃ lơ mơ nhớ lại chuyện hôm qua, nhớ bong áo đỏ đáng ghét dẫm hạ mê được cô. Hạ tay xuống, chạm trúng một cái đầu đầy tóc. MÃ giật mình, nhìn kĩ người kia, mài tóc vàng như màu nắng, là SỰ TỬ. Nổi đau ủa về, MÃ vội bước xuống giường, nhưng SỰ TỬ đã tỉnh và kịp giữ chặt tay cô lại.

- MÃ dừng đi, nghe mình đi

- Tại sao tôi phải nghe cậu, buông ra

- MÃ, cậu làm ơn, mình thích cậu lâu lắm rồi. Lần trước chỉ là hiểu lầm, làm sao cậu mới tin mình đây ?

SỰ TỬ nói một cách thành khẩn, NHÂN MÃ ghen lòng, tia hi vọng lóe sáng. Cô nói nhỏ :

- Cậu...cho dù tôi tin cậu cũng không có nghĩa là tôi thích cậu.

- MÃ, cậu tin mình rồi sao ?

- Không có nghĩa là tôi thích cậu

- MÃ tỏ thích cậu thật mà

- Không có nghĩa là....

- Aaaaaaa.....đủ rồi, MÃ MÃ cậu có ba lựa chọn. Một là tỏ ngỏ lời, cậu đồng ý làm bạn gái của tớ. Hai tỏ ngỏ lời, cậu không đồng ý vẫn phải làm bạn gái của tớ. Ba, cậu cần suy nghĩ, tớ cho cậu hai giây sau đó đồng ý rồi làm bạn gái tớ.

NHÂN MÃ đơ mặt ra, đây là cách tỏ tình sao ? Giống ép duyên hơn nga. NHÂN MÃ đơ một lúc rồi nói :

- Vậy tớ chọn cách thứ tư

- Cách thứ tư ?

- Là làm bạn gái cậu rồi hành hạ cậu

SỰ TỬ cười tươi như hoa, ôm NHÂN MÃ vào lòng. Mặt trời lên xua đi những u buồn của hôm qua, tỏa ánh nắng vào căn phòng nhỏ. Không khí sáng nay thật ấm áp nga.

Trong phòng có hai người “tình chàng ý thiếp” nồng ấm, ngoài phòng là một đám người xem cảnh nồng ấm. SONG TỬ kéo áo BẠCH DƯƠNG :

- Cậu dạy em trai kiểu gì thế ?

- Cái này không phải tớ dạy nó tự nói đó – BẠCH DƯƠNG nghe đứa em trai tỏ tình mà thầm mắng : “Thằng ngu, bí kíp anh mày dạy cho vứt sọt rác hết à, tỏ tình kiểu gì đấy”

- Chị MÃ đồng ý rồi kìa – SONG NGƯ

- Coi bộ sau này, SỰ TỬ sẽ khổ dài dài nha – KIM NGƯU

- Hấn khổ thì được, MÃ mà khổ tớ cho hấn biết tay – BẢO BÌNH nhìn đứa bạn thân “hoa nhận chủ” nói

“Cạch...”, có người đột ngột mở cửa khiến 6 bạn sao ngã nhào vào phòng. THIÊN YẾT ngược đời mắt sất khí nhìn đám người ngã lăn trước mắt, không tới 2 giây sau, cậu nhìn đôi nam nữ trong phòng nói :

- Xong chưa ? Xong rồi sang phòng mình ngay

Cánh cửa đóng rầm một cái bỏ lại 8 con người ngơ ngác. SONG TỬ cười nói :

- Hahaha...SỰ TỬ, NHÂN MÃ, bọn tớ là vô tình đi ngang qua thôi

- Vô tình hả - SỰ TỬ mắt trợn ngược lên, nghiêng răng nói

- A...anh SỰ TỬ, chúng tam au qua phòng anh THIÊN YẾT đi, nếu không chị XUỖ NỮ lại ca cho coi – SONG NGƯ vội cứu bồ, ngăn cuộc chiến xảy ra.

Liếc một cái, SỰ TỬ đỡ NHÂN MÃ ngồi dậy rồi cùng mọi người qua phòng THIÊN YẾT. Nhìn thấy XỬ NỮ ngồi trong phòng, chân bắt chéo trên ghế, khoanh tay nhìn cả đám. Mọi người cùng nhau rùng mình, mồ hôi lấm tấm

- XỬ...XỬ NỮ, cậu sang trước rồi à – SONG TỬ

- Bây giờ mới tới hả ?

- XỬ NỮ à, bình tĩnh, bọn tớ trẻ một chút thôi mà. – THIÊN BÌNH mỉm cười nói, lưng toát mồ hôi lạnh

- Được rồi, XỬ NỮ tha cho họ đi. Còn các cậu, mau vào đây – MA KẾT

12 bạn sao tập trung đầy đủ trong phòng THIÊN YẾT, trên ghế là một nữ nhân áo đỏ bị trói chặt. Đôi mắt sụp xuống, môi mím chặt. THIÊN YẾT lại gần nói :

- Chu Tước, cô có gì để nói không ?

- Không có – giọng nói phát ra thật nhỏ, thoạt nghe rất cương quyết nhưng sâu bên trong lại có chút bối rối

- Nói dối, hôm đó cô ra tay với SONG TỬ rõ ràng là có mục đích, nói là ai bảo cô đến giết bọn tôi ? – THIÊN YẾT giọng ngày càng lạnh, sát khí ngày càng nhiều khiến căn phòng đầy người mà vẫn lạnh.

- Chuyện đó, chỉ là do tôi quá tức giận, không có gì hết – Chu Tước vẫn cố chối

- Vậy đây là cái gì ?

XỬ NỮ lấy trong người cô ra một tấm giấy lớn. Lúc Chu Tước hôn mê, XỬ NỮ đã phát hiện ra nó. Trên giấy là khuôn mặt và ghi chú đặc điểm của 12 bạn sao, bên dưới tên của mỗi người là một chữ “SÁT”. Chu Tước tái mặt, mảnh giấy đó là mama cho cô để nhận diện mục tiêu, phòng khi họ cải trang. Không ngờ bây giờ lại thành tội chứng chỉ tội cô. MA KẾT thấy vẻ mặt Chu Tước chuyển biến nói :

- Cô không nói thật sao ?

- Khô...không – lời nói ngập ngừng như một cách thú tội, Chu Tước cúi mặt xuống, tránh ánh mắt của những người trong phòng.

- Vậy xem ra phải thả cô về rồi

MA KẾT nói một câu khiến ai cũng bàng hoàng, THIÊN YẾT nhíu mày khó hiểu, Chu Tước thì tròn mắt nhìn anh, XỬ NỮ chợt cảm thấy khó chịu. SONG TỬ nói :

- Cậu có bệnh không ? Sao lại thả

- Tớ nói thật

- MA KẾT, tốt nhất anh nhanh chóng giải thích – mùi dấm chua theo câu nói của XỬ NỮ lan ra khắp phòng.

“Tiêu rồi, XỬ NỮ lên cơn ghen thì tiêu thật rồi” – suy nghĩ của đám còn lại.

MA KẾT nghe ra chất “chua” trong giọng XỬ NỮ thì biết, không ai hiểu ý mình. Cậu thờ dãi nhìn Chu Tước đang mở to mắt ngấm mình nói :

- Cô không nói chúng tôi giữ cô cũng vô ích, chỉ có điều chúng tôi có thể thả cô nhưng cô có thể sống hay không lại là chuyện khác.

Chu Tước hiểu ra mắt xanh xám, nhớ lại tiếng hét của cô từ nữ hôm trước mà lòng thập phần sợ hãi. Tội của cô là không hoàn thành nhiệm vụ e là... Những người khác cũng đã hiểu ý của MA KẾT, cậu muốn dùng cách này dọa cô ta, buộc Chu Tước nói ra sự thật. XỬ NỮ cúi mặt xuống giấu đi một nụ cười.

- Nhìn mặt cô xem ra dù chúng tôi có thả cô cũng cầm chắc án tử - BẠCH DƯƠNG nói

- Chuyện này, tôi...

- Chu Tước cô nương, cô không nên chấp mê bất ngộ như vậy. Biết bản thân sẽ chết nếu về sao cô cứ phải làm khổ mình chứ, chẳng thà cô cứ nói ra, chúng tôi sẽ tìm cách bảo vệ cho cô – SONG NGƯ

- Các người...thật sự...có khả năng... ? – câu hỏi ngập ngừng cho thấy cách này đã thành công được một nửa

- Cô cứ tin tưởng chúng tôi – KIM NGƯU

- Vậy.... – Chu Tước ngập ngừng, đây là cơ hội để cô thoát khỏi nỗi sợ hãi suốt 12 năm trời. Là con đường mới cho cô.

BẢO BÌNH tiến tới, mở dây cho Chu Tước, CỰ GIẢI đỡ cô ngồi lên ghế. Khoảng hai phút sau, Chu Tước bắt đầu nói :

- Tôi là do Lục mama của Bách Hoa Lâu phái đến

- Bách Hoa Lâu ? Coi bộ, kĩ viện này không tầm thường rồi – THIÊN BÌNH

- Đúng, Bách HL bên ngoài là kĩ viện, thực chất là một tổ chức sát thủ nuôi dạy những đứa trẻ mồ côi hoặc những người ăn xin, những người không còn gì để mất

- Cũng tốt nhĩ - NHÂN MÃ

- Không, không tốt chút nào, Lục mama cho chúng tôi chỗ ăn chỗ ở, còn nuôi dạy chúng tôi thực chất là muốn phục vụ cho tham vọng của bà ta.

- Cô nói rõ hơn đi – XỬ NỮ

- Lục mama tên thật là Lục Nhạn, là hậu duệ của Ngọc quốc. Khi xưa, Ngọc quốc vì tham vọng bá quyền mà xâm chiếm Caidoz, bị tiên vương là Xà Thần đánh lùi, còn vì chiến tranh mà vong quốc. Lục Nhạn vì muốn phục quốc mà cố công xây dựng Bách Hoa Lâu, nhưng thực chất là bà ta nhắm tới ngôi thiên tử, không ngại vì tham vọng bản thân mà giết hại nhiều người vô tội. Có những người trung thành với bà ta nhưng không muốn y mãi mê với tham vọng lên tiếng can ngăn, bà ta ra tay không thương tiếc.

- Chính vì vậy mà cô sợ ?

- Đúng, tôi được nhận nuôi lúc 5 tuổi, là một trong “Tứ linh” của Bách Hoa Lâu

- Khoan, cô nói “Tứ linh” là còn 3 người nữa sao ? – KIM NGƯU

- Phải, họ là Thanh Long, Bạch Hổ và Huyền Vũ. Lần này tôi làm nhiệm vụ thất bại, họ chắc chắn sẽ ra tay. 3 người đó một lòng theo Lục mama phục quốc, ra tay vô cùng nhẫn tâm. Các người nên cẩn thận.

- Đa tạ cô đã nhắc nhở - CỰ GIẢI nhẹ nhàng mỉm cười với Chu Tước.

- Được rồi, vậy tối nay Chu Tước ngủ với ai đây ? – SONG TỬ

- Để tớ cho, tớ biết võ có gì cũng có thể giúp cô ấy – NHÂN MÃ hắng hái giơ tay, những ân oán với Chu Tước đã trôi sạch từ bao giờ

- NHÂN MÃ cô nương, lúc trước tôi...

- Không sao, cô cứ yên tâm, tôi quên cả rồi

Chu Tước mỉm cười, nhìn nam nhân bên cạnh NHÂN MÃ, cô chợt cảm thấy mình khi trước thật sai lầm. Nhưng tình vẫn còn, cô cười chính mình giết người tàn bạo lại không thể buông bỏ một mối tơ lòng. Không sao, cô tin rồi cũng có ngày nỗi đau này sẽ không còn đau nữa. Nhất định có ngày đó.

Đêm dài, mỗi người chìm trong suy nghĩ của riêng mình. Trên mái quán trọ, thân ảnh màu đen tan vào đêm. Một thân ảnh khác màu lục xuất hiện, từ trong quán trọ thẳng hướng Bách Hoa Lâu.

Trong mật thất ở BÁCH HOA LÂU...

- Người nói sao ? Chu Tước phản bội ta ? – Lục Nhạn ngồi trên tràng kỉ, tay phải mân mê chung trà hỏi lục y nữ tử đang quỳ phía dưới

- Thưa vâng, thuộc hạ nghe rõ, cô ta đã nói mọi chuyện của người cho đám người kia.

“Tách”, chung trà trên tay nữ nhân vỗ tung. Giọng nói lạnh giá đậm sát khí cất lên :

- Kẻ phản bội và kẻ cản đường. Thanh Long, ta nghĩ người biết phải làm gì
- Thuộc hạ sẽ hoàn thành, xin người yên tâm
- Tốt, nếu thất bại thì đừng để ta nhìn thấy người – lời nói nhẹ nhàng mà uy lực, nữ nhân kia phát ra sức ép kinh người, Thanh Long thoái lui một bước :
- Tuân mệnh

Trong hoàng cung....

Bóng hắc y nhân đứng trước nam nhân mặc long bào. XÀ PHU hất tay, lệnh cho người kia lui xuống, miệng lẩm bẩm :

- Lục Nhạn và đám người kia long hổ tranh nhau. Hay, ta sẽ ngồi ngoài làm ngư ông đắc lợi. Hahaha...

24. Chương 24: Thanh Long

- NHÂN MÃ, DẬY – một buổi sáng bắt đầu bằng tiếng hét không biết từ lúc nào đã trở thành đặc trưng của quán trọ Minh Nhật.

Trên phòng, nữ nhân tên NHÂN MÃ vẫn bám dính lấy cái mền, Chu Tước đứng bên cạnh vừa kéo vừa hét cũng không đánh thức được cô. Thở dài một tiếng, Chu Tước nắm cái mền kéo mạnh ra. Con Ngựa lăn thẳng xuống sàn, rên mấy tiếng rồi lại tiếp tục...ngủ. THIÊN BÌNH, BẢO BÌNH bước vào phòng, thấy cảnh Chu Tước đang khổ sở đánh thức MÃ MÃ liền thì thầm vào tai cô. Chu Tước nhú mày, cách này có thể đánh thức người sao ?

Cô nói nhỏ vào tai NHÂN MÃ :

- NHÂN MÃ cô nương, SỰ TỬ ca tới tìm cô kia, cô không xuống thì tôi xuống đấy.

Lập tức, MÃ MÃ bật dậy, nhanh chóng thay đồ rửa mặt rồi phóng thẳng xuống nhà. Chu Tước nhìn theo cảm thán :

- Tình cảm của NHÂN MÃ cô nương và SỰ ca thật thấm thiết
- Không phải đâu, lúc trước tôi đánh thức con ngựa đó bằng cách dụ nó đi chơi đấy – THIÊN BÌNH vỗ vai Chu Tước nói

“Một con người kì lạ” – Chu Tước thầm nghĩ nhưng cô lập tức sửa lại – “Không phải, tất cả bọn họ đều kì lạ”

Dưới nhà, 10 bạn sao đã tập trung đầy đủ, XỬ NỮ khuôn mặt hầm hầm nhìn cái kẻ vừa mới chạy xuống :

- MÃ MÃ

Nghiến răng phát ra từng tiếng một, XỬ NỮ chuẩn bị cho NHÂN MÃ một trận thì :

- A...mọi người đã tập hợp đầy đủ, vậy thì hay quá, tôi có chuyện này muốn thông báo – Chu Tước cảm nhận sát khí lập tức cứu bồ cho NHÂN MÃ.
- Chu Tước cô nương, là chuyện gì ? – BẢO BÌNH
- Ừm...chuyện này rất quan trọng, mọi người mau ngồi xuống cả đi

MÃ MÃ đưa ánh mắt cảm ơn về phía Chu Tước, Chu Tước mỉm cười đáp lại. Sau khi yên vị, Chu Tước nói nhỏ :

- Hôm qua, lúc đi ngủ, tôi phát hiện lúc chúng ta nói chuyện trong phòng, có người nghe lén

- Sao ? Là ai nghe lén ? – SONG TỬ
- Một hắc y nhân mà tôi không biết, nhưng người còn lại, tôi nghĩ là Thanh Long
- Thanh Long, cô ta là một trong nhóm “Tứ linh” của Bách Hoa Lâu
- Phải, Thanh Lâu giỏi về hóa trang, là người có ngàn khuôn mặt. Kể cả khi ở Bách Hoa Lâu, tôi cũng chưa từng thấy mặt thật của cô ta.
- Nhưng tại sao có người ngoài cửa mà chúng ta không ai hay biết chứ ? THIÊN YẾT, MA KẾT hai cậu không cảm nhận được sao ?
- KIM NGƯU thắc mắc, bình thường hai tên này rất nhạy, không lí nào có người ngoài cửa mà không biết.
- Thanh Long ẩn giấu sát khí rất tốt, không phát hiện là chuyện thường. Tuy võ công không cao nhưng y có khinh công độc môn, di chuyển rất nhẹ, khó trách chúng ta không ai phát hiện.
- Vậy tại sao cô lại biết ? – SƯ TỬ
- Lúc đi ngủ, từ cửa sổ phòng NHÂN MÃ cô nương, tôi thấy có bóng người áo xanh tiến về phía Bách Hoa Lâu nên đoán đó là Thanh Long.
- Vậy còn hắc y nhân kia ? – BẠCH DƯƠNG
- Uhm...hắn ta thì tôi không biết, chắc chắn không phải người của Bách Hoa Lâu
- Sao cô lại chắc chắn như vậy ? – THIÊN BÌNH
- Thanh Long là một trong “Tứ linh”, “Tứ linh” có tôn chỉ hoạt động riêng lẻ. Những sát thủ của “Tứ linh” không bao giờ làm nhiệm vụ cùng với bất cứ ai. Lục mama nói đó là cách rèn luyện.
- Tạm thời, chúng ta gác hắc y nhân kia qua bên đi. Kẻ thù trước mắt là Bách Hoa Lâu, nếu hắn không phải người của Bách Hoa Lâu, chúng ta coi như tạm thời bớt được một mối lo – MA KẾT
- Thanh Long là cao thủ dịch dung, muốn đối phó cô ta rất khó – Chu Tước nhíu mày nghĩ ngợi.
- Có người vào kìa – CỰ GIẢI
- Từ ngoài cửa quán trọ, một nữ nhân áo lam, vẻ mặt như một hải tử bước vào. Miệng nở nụ cười, nữ nhân ngồi vào bàn phía sau 13 người. Khuôn mặt tuy có vẻ ngây thơ nhưng đôi mắt lại ẩn chứa thứ gì đó. THIÊN BÌNH ngồi nhìn chăm chú lam y nữ tử, lát sau cô bước lại nói :
- Vị cô nương này, cho hỏi cô tới đây là mục đích gì ?
- Ô...vị ti tử này, nói gì tôi không hiểu – khuôn mặt lộ nét ngây thơ, đôi mắt bắt đầu có sát khí.
- Vậy sao, vậy thì tại sao lại phải dịch dung ? – THIÊN BÌNH vừa nói vừa xé mặt nạ của cô ta. Nữ tử biết mình bị lộ, vội kéo áo che mặt, nhìn 13 người nói :
- Hay lắm, không ngờ Thanh Long này có ngày bị phát hiện. Chu Tước, người phản bội chủ tử, chờ chết đi. Hẹn gặp lại.
- Thanh Long dụng khinh công chạy nhanh ra khỏi quán trọ, tốc độ quả kinh người. Anh em YẾT KẾT nhíu mày, khinh công này sao giống...
- Cô ta nhanh thật – KIM NGƯU nhìn theo nói
- THIÊN BÌNH, cậu phát hiện được cô ta giả trang, cậu giỏi lắm – SONG TỬ cười nói
- Không có gì, từ nhỏ tớ đã thích hóa trang, nhìn qua là biết cô ta đeo mặt nạ rồi.
- Khinh công của cô ta thật đáng sợ - SONG NGƯ
- Tớ thấy tốc độ của YẾT KẾT khi giết người còn nhanh hơn – NHÂN MÃ
- YẾT KẾT, hai người có học khinh công hả ? – SƯ TỬ

Câu hỏi này chính là thắc mắc chung của tất cả mọi người từ ngày nhìn hai bạn động kiếm với đám sai nha ở huyện Trường Thanh tới này (xem lại chap 10 nhé). Nhưng vì có quá nhiều chuyện xảy ra cộng thêm không có cơ hội nên họ không hỏi. Hai người suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Lúc nhỏ, là mẹ luyện cho

- Mẹ hai cậu, cô Dương sao ? Sao cô ấy biết được ? – BẠCH DƯƠNG

- Không biết

- Được rồi mọi người, dẹp chuyện này qua một bên đi, hiện tại chúng ta có THIÊN BÌNH có khả năng nhận diện Thanh Long và THIÊN YẾT, MA KẾT có thể đuổi kịp cô ta. Sau này chúng ta hành động, nhất thiết không được tách nhóm.

XỬ NỮ vừa nói vừa liếc NHÂN MÃ, chuyện lúc trước vẫn còn ghi trong đầu, cô mong lần này con Ngựa đó đừng có tự ý hành động nữa. NHÂN MÃ biết XỬ NỮ nói mình thì cụp mắt xuống, ra vẻ biết lỗi. SƯ TỬ choàng tay ôm vai MÃ (lợi dụng cơ hội). Chu Tước chợt cảm thấy mình thừa thãi, nhích về phía SONG NGŨ đang ngồi bên cạnh. KIM NGŨU nói :

- Đây, chúng ta ăn sáng rồi đi chơi đi.

- Bây giờ còn đi chơi à – BẢO BÌNH

- Có sao đâu, đi theo nhóm là được rồi – KIM NGŨU đáp

- Được rồi, ăn sáng trước đi rồi tính sau – BẠCH DƯƠNG

13 người cùng ăn sáng, nỗi lo về một đối thủ giấu mặt vẫn lẫn khuất trong đầu. Đầu đó trong quán trọ, một đôi mắt mang sát khí quan sát họ thật kĩ.

- MÃ MÃ, đã bảo đi theo nhóm mà

- KIM NGŨU cậu bớt ăn đi được không ?

- BẢO BÌNH, không phải lúc để thử thuốc đâu

XỬ NỮ vừa đi vừa gào thét cái đám vừa mới gập đầu sẽ đi theo nhóm, bước ra đường một cái liền bay chỗ này, nhảy chỗ kia. Chu Tước đi bên cạnh, vỗ vai XỬ NỮ lắc đầu :

- Nữ tử, muội thấy hay cứ để họ chơi một lúc, ở đây đông người, Thanh Long có lẽ sẽ không ra tay đâu.

- Nhưng mà... - XỬ NỮ vẫn còn lo lắng, người đó là sát thủ, là người có vạn gương mặt, bảo sao cô không lo. MA KẾT choàng tay ôm eo XỬ NỮ nhằm trấn an. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh cười rồi chính mình cũng thôi la hét, để ọi người được thoải mái.

SONG TỬ bị THIÊN BÌNH kéo đi mua son phấn, anh chợt cảm thấy có người đang nhìn mình, quay đầu lại chỉ thấy một dàn người ai cũng hời hợt ngược xuôi. SONG TỬ cho là mình đa nghi, bỏ cảm giác sang một bên, chuyên tâm chọn đồ cho BÌNH nhi của cậu. SƯ TỬ tay bê một chồng đồ cao ngất, nếu người bê đồ không phải SƯ TỬ mà là một nam tử bình thường, e là đã bị đè chết. NHÂN MÃ chẳng đoái hoài gì đến tình trạng “ khốn khổ” của SƯ, tay vẫn liên tục chất đồ lên người cậu. Thầm thở dài trong lòng, MÃ MÃ không có đùa khi nói sẽ hành cậu nga. Bỗng nhiên, cảm giác như có ai quan sát mình, cậu quay lại nhưng cũng chỉ thấy một đám người qua lại, cho là mình bê nhiều đồ quá, mệt nên gặp ảo giác. Nhưng cảm giác đó cứ bám lấy cậu, SƯ nghĩ lại : “Chu Tước nói Thanh Long là cao thủ hóa trang, có khi cô ta đang lẫn trong đám người kia cũng nên”.

- MÃ MÃ, chúng ta mau về chỗ XỬ NỮ thôi – SƯ TỬ gọi MÃ về, lo cô sẽ vì ham chơi mà gặp nguy hiểm.

- Sao vậy, chưa chơi đã mà – MÃ nhú mày nhìn SƯ

- Lại đây, tớ nói này – SƯ kéo MÃ lại, thì thầm gì đó. Cả hai người cùng nhau gọi những người khác về, tụ lại một chỗ. THIÊN BÌNH đang mau đồ bị kéo về nói :

- Sao tự nhiên lại về chứ ? Tớ còn chưa chọn đồ xong

- Tớ cứ cảm thấy như có người theo dõi chúng ta ấy – SƯ TỬ

- Cậu cũng thấy vậy à ? – SONG TỬ hỏi lại, vậy ra cảm giác của cậu lúc đó không phải ảo giác.
- Tớ cũng có cảm giác đó - những người khác cùng lên tiếng.
- Tôi cũng thấy có gì đó không ổn, nơi này đông người, tiện cho việc ẩn nấp. Chúng ta nên tìm nơi nào vắng vẻ, không có người càng tốt – Chu Tước vừa nói vừa nhìn xung quanh.
- Tớ biết, theo tớ - NHÂN MÃ vừa nói vừa ra hiệu ọi người đi theo.

Nơi MÃ MÃ dẫn đến là một cánh đồng hoang, cây đã trụi lá, cỏ mọc cao tới hông người. Giữa có một cánh đình nhỏ bảm đầy bụi. 13 người kéo nhau vào đình, quan sát thật kĩ xung quanh. Chợt, có 5 cô nương đi tới, cười nói vui vẻ. SONG TỬ hỏi THIÊN BÌNH :

- BÌNH NHI, trong số họ có ai cải trang không ?

THIÊN BÌNH nheo mắt nhìn kĩ , lát sau cô nói :

- Không có

5 vị cô nương vừa đi vừa nói chuyện, một cô nương nói :

- Thanh nhi, muội hái được Linh Tâm thảo chưa ?
- Dạ rồi, nhiều là khác – lục y nữ tử tên Thanh nhi đáp
- Hôm nay tỉ muội chúng ta quả có duyên, gặp được Thanh nhi vừa hiền lành vừa dễ thương nữa – một cô nương áo hồng nói
- Nhu tử quá khen rồi, Thanh nhi đâu được xinh đẹp như các tỉ - Thanh nhi cười nói, trong nụ cười ẩn chứa ý vị khó hiểu.

13 người nhìn 5 nữ nhân tiến tới, tuy THIÊN BÌNH nói là không có ai cải trang nhưng 5 nữ nhân đột ngột xuất hiện ở đây, thật làm người ta nghi ngờ. Đột nhiên, nữ nhân được gọi là Nhu tử lên tiếng :

- Thanh nhi, sao lúc này đang mưa dầm trên phố, em lại kéo mọi người ra đây.
- Có chút chuyện riêng thôi, không có gì đáng bận tâm.
- A, trong đình có nhiều người lắm kìa – nữ nhân áo lam chỉ tay về phía 13 người nói.

5 người nữ lập tức đi tới, họ cũng cười rồi chào hỏi bình thường. Chợt, KIM NGŨU ngửi được một mùi hương quen thuộc, cậu theo mùi hương ngửi. Ngửi một hồi thì biết, mùi hương đó là từ vị cô nương tên Thanh nhi. KIM NGŨU xanh mặt lắp bắp :

- Mùi này...cô...cô nương áo xanh....Thanh Long

KIM NGŨU vừa dứt lời, các bạn khác lập tức lời vũ khí ra. Ánh linh quang chợt lóe lên cắt đứt sinh mạng bốn nữ tử, còn lại một người, cô gái được gọi là Thanh nhi hay nói chính xác hơn là Thanh Long.

Thanh Long mỉm cười nói :

- Không ngờ có ngày ta phải dùng tới chân diện của mình, vậy mà vẫn bị các ngươi phát hiện. Bất cứ ai thấy chân diện của ta đều phải chết, nhận lấy.

Lời vừa dứt, bóng áo xanh chuyển động, ánh bạc lấp lánh chỉ thẳng vào KIM NGŨU. “Keng” – THIÊN YẾT kịp thời đưa đao lên cản lại, Chu Tước vòng ra phía sau định đâm Thanh Long, không ngờ cô ta phát hiện, phóng ám khí về phía Chu Tước. Chu Tước nghiêng người né tránh, “soạt” tay áo rách một mảng lớn, rướm máu.

Thanh Long biết chắc Chu Tước mỉm cười, ám khí vừa rồi tầm kích độc, đảm bảo chưa tới 1 canh giờ, kẻ phản bội sẽ bị loại bỏ. Quay lại cuộc chiến, Thanh Long dụng hết khả năng, bước chạy vừa nhanh vừa lắt léo, mấy phen bọn BẠCH DƯƠNG, SONG TỬ suýt mất mạng. THIÊN YẾT thấy tình hình ngày càng không ổn, nháy mắt với MA KẾT. Hai người cùng xông lên, vừa gạt kiếm của Thanh Long, vừa đẩy những người khác ra ngoài. Thanh Long nhận ra mình dần dần bị cô lập, còn biết hai người kia khinh công vô cùng đáng sợ, nếu là từng người, cô có thể sẽ thắng nhưng nếu cả hai hợp công, e nắm chắc chiến bại. Thanh

Long lập tức nhảy ra ngoài, vừa quay ra, cô cảm nhận một lực cực mạnh đánh vào bụng, là SỰ TỬ. Lúc YẾT KẾT dồn Thanh Long vào đường cùng đã nháy mắt với cậu. SỰ TỬ không hiểu gì, đứng trơ ra đó, lúc Thanh Long nhảy ra thuận tay cho cô ta một chưởng, vô tình lại đúng ý hai người (chó ngáp phải ruồi ấy mà).

Thanh Long bị một chưởng của SỰ TỬ thì học máu, “quân tử báo thù mười năm chưa muộn” cô vội nhảy lên cao định trốn thoát, không ngờ hai thân ảnh màu lam từ trên mái đình nhảy xuống, bạc kiếm hắc đao lóe sáng nhắm thẳng nữ tử trước mặt. Đôi mắt hãy còn hoảng sợ, khuôn mặt trắng bệch, cái chết đến trong phút chốc, Thanh Long bị cắt thành ba khúc rơi thẳng xuống đất, chết không nhắm mắt.

25. Chương 25: Ta Là Hoàng Thượng

Trong mật thất...

- Vô dụng – Lục Nhận nói. Lời nói nhẹ nhàng nhưng mang sát khí âm lãnh đáng sợ, chén rượu ngọc vỡ tan (phí của quá). Mắt liếc nhìn hai nữ tử bên dưới :

- Bạch Hổ, Huyền Vũ đối thủ lần này không dễ đối phó, ta phá lệ cho phép hai người cùng hành động.

- Tuân lệnh – hai người một trắng một đen cùng lên tiếng. Lòng cũng không kém phần lo sợ, những kẻ này hạ được Thanh Long, lại khiến cho Chu Tước phản bội quả không tầm thường. Một dự cảm chẳng lành – điều mà từ khi bắt đầu cuộc đời sát thủ, họ chưa từng nếm qua – từ từ dấy lên trong tâm tưởng.

Quán trọ Minh Nhật...

- Ông chủ, phiền ông nhanh chóng đi mua những vị thuốc này cho tôi – BẢO BÌNH đưa mảnh giấy cho ông chủ nói nhanh rồi chạy lên phòng.

Ông chủ đi ngay không hỏi gì nhiều, vừa nãy thấy họ dìu Chu Tước một bên tay bị thương, còn bị thổ huyết ông sợ xanh cả mặt. Dù sao cũng gần bó lâu dài, ít nhiều cũng có chút tình cảm, ông thập phần lo lắng cho Chu Tước vội vã chạy đến hiệu thuốc mua đồ, còn cẩn thận mua thêm ít vải và thuốc cao để băng bó.

- Nhanh lên, để cô ấy lên giường, XỬ NỮ, mang con dao đi hơ lửa ỳnh

BẢO BÌNH gấp rút phân phối công việc cho từng người. Chu Tước nhiễm độc rất nặng, giờ lại không có thời gian chế thuốc giải, phải mổ mới mong cứu được. Nhưng mổ là phương pháp chữa trị của ngành y học hiện đại, nơi này không ai biết nên cô đành tự mình làm. BẢO BÌNH run rẩy, trước nay cô chỉ mổ chuột, ếch, mèo,...nói chung là động vật, cô chưa từng mổ người nga. Dù cho có học qua thì cũng chỉ là lý thuyết còn thực hành thì cũng là xác chết. Lúc trước, cô mổ đám sát thủ ở huyện Trường Thanh thí nghiệm, chưa chết cũng bị cô mổ chết. Bây giờ phải giữ lại mạng cho người ta, còn phải trị được độc cho người ta, haizz...cô phải làm sao đây ?

- BẢO BÌNH, cậu đừng lo. BẢO BẢO rất giỏi, rất thông minh, nhất định có thể chữa khỏi cho Chu Tước.

BẠCH DƯƠNG biết BẢO đang vô cùng lo lắng, cậu nắm lấy tay cô nhẹ giọng trấn an. BẢO BẢO nghe được thì cảm thấy tự tin hơn hẳn, cảm giác hạnh phúc ngập tràn nhẹ nở một nụ cười với BẠCH DƯƠNG.

Dụng cụ đã xong, BẢO thực hiện theo đúng lý thuyết, mổ vai phải và các cơ phần giáp với ngực, cắt những phần đã nhiễm độc rồi lấy thịt ở vùng mô mỡ đắp vào. Chỉ có điều không có thuốc ngủ đủ mạnh để giảm đau cho Chu Tước nên tiếng hét cứ vang lên làm BẢO BÌNH lòng càng ngày càng rối. BẢO BẢO tay run rẩy, trong đầu hiện ra hàng loạt những viễn cảnh đáng sợ. Lỡ cô làm sai thì sao ? Chết người nga. BẢO toát mồ hôi hột, tay không dám tiếp tục. Chợt, một bàn tay nắm lấy tay cô. Là BẠCH DƯƠNG, anh đang biết cô đang sợ, đang mất tự tin, anh liền nắm chặt tay cô coi như cách an ủi. BẢO BÌNH cảm nhận được bàn tay mạnh mẽ, ấm áp của anh, nỗi sợ giảm đáng kể. Cứ thế hai người nắm tay cho tới lúc ca mổ kết thúc.

Một ngày một mới trôi qua, sáng...

- Aaa...

Chu Tước nằm trên giường khê kê lên. Hôm qua đúng là dọa chết cô, chất độc mà Thanh Long tẩm trên phi tiêu là kịch độc, hiện nay chưa có thuốc giải. Vậy mà BẢO BÌNH cô nương cắt, xẻ, may, vá (ôi mẹ ơi !) một hồi trên người cô là giải được chất độc, có điều nếu chữa theo cách này, cô thà bị độc chết còn dễ chịu hơn, có lúc nghĩ cô nghĩ mình chết thật rồi. Chu Tước gác tay lên trán nhớ về ngày hôm qua, lòng thầm ghi nhớ sau này tuyệt đối đừng để bị trúng độc nữa.

BẢO BÌNH giữ được mạng cho Chu Tước, lòng vui mừng khôn tả. Nhớ về lúc BẠCH DƯƠNG nắm tay cô, một cảm giác khó tả dấy lên trong lòng. Cảm giác ngọt ngọt, vui vui, một tí hạnh phúc, một tí ấm áp, một tí cái gì đó gọi là...yêu. BẢO BÌNH bất giác đỏ mặt, nhìn sang BẠCH DƯƠNG đang cầm cúi ăn sáng, lòng trách thầm : “Tên chết tiệt, mình đang loạn thế này mà hắn còn ăn uống cho được”

Thật ra BẠCH DƯƠNG cũng chẳng thua gì BẢO BÌNH, loạn như chư từng loạn. Có điều, cái mà bạn đang băn khoăn là : “Hôm qua tự tiện nắm tay, không biết cô ấy có giận không ? Lỡ cô ấy giận thì làm sao ? Nhìn cô ấy mặt đỏ như vậy, chắc là giận dữ lắm (sao mà chậm hiểu thế ?). Chết rồi, làm sao đây ?”. Bạn BẠCH cầm cúi ăn chính là để che giấu sự bối rối trên mặt. 10 người nhìn vào, haizz...cả 10 người cùng thở dài, cùng nghĩ : “Hai người này thật là...”

- Nhị vị khách quan, mời vào

Tiếng chào của tiểu nhị trong quán làm tắt nghẽn suy nghĩ của 12 người. Sau hai lần bị ám sát, 12 người cực kỳ cảnh giác với những kẻ lạ mặt bước vào quán trọ, và hai kẻ vừa bước vào.....rất là khả nghi nga.

Người đi bên trái mặc áo trắng ngà, tóc dài búi cao, tay cầm theo một chiếc quạt ra vẻ “quýt-xờ-tộc”. Gương mặt anh tuấn, đôi mắt lộ lên vẻ thích thú như đứa trẻ nhìn thấy đồ chơi lạ. Người đi bên phải so với người kia càng có khí chất. Bạch y trắng sáng như quảng cáo “vi-sô trắng không tì vết (^.^)”, tóc thả dài, dung mạo thực anh tuấn, đôi mắt sắc bén như nhìn thấu người đối diện, khí chất bất phàm, tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.

Hai người xuất hiện, đột nhiên nở một nụ cười, tiến thẳng tới bàn của 12 người :

- Chào các vị, tại hạ là Thiên Ân – người áo vàng cười nói

- Tại hạ là XÀ PHU – người áo trắng nói

- Chúng ta không quen biết, không hiểu là nguyên do gì khiến nhị vị tới đây chào hỏi ? – SONG TỬ liếc hai người nói

XÀ PHU mỉm cười, đôi mắt lóe lên đánh giá đối phương, từ tốn trả lời :

- Trước lạ sau quen, hướng chi... - XÀ PHU kẻ sát mặt vào cái bàn nói thật nhỏ, chỉ đủ cho 12 người nghe thấy – ...hướng chi ta có thể giúp các người trừ Bách Hoa Lâu.

“Xoẹt”, tiếng binh khí được rút ra, một thanh chủy thủ kẻ sát cổ XÀ PHU, giọng NHÂN MÃ vang lên :

- Người là ai ? Sao lại biết việc này ?

- Vị cô nương này, bình tĩnh, sao chúng ta không lên phòng nói chuyện nhỉ ? Ở đây, xem ra không tiện – XÀ PHU vẫn giữ nụ cười “đều cực kỳ” của mình, tay nhẹ nhàng hạ thanh chủy thủ xuống nhẹ giọng nói.

- NHÂN MÃ, từ từ đã, chúng ta lên phòng – XỬ NỮ ngăn MÃ lại, mắt liếc XÀ PHU một cái. Cả nhóm cùng nhau kéo lên tầng trên, riêng tên Thiên Ân vẫn cái mặt nhớn nhơ từ đầu tới giờ, nay lại càng lộ rõ vẻ hững hờ.

- O, NỮ tử, hai người này là... - Chu Tước thấy có người lạ liền hỏi

- Chu Tước không sao, họ không phải kẻ thù, cô không cần lo – XỬ NỮ đỡ Chu Tước ngồi dậy, lòng thần phục sức chịu đựng của người cổ đại. Bị mổ thế mà vẫn ngồi dậy được.

Chu Tước thấy không phải kẻ thù thì thở ra một hơi nhẹ nhõm, nở một nụ cười nhẹ rồi ngồi tựa vào thành giường quan sát hai người kia.

“Thịch, thịch, thịch,...” – ai da, có người đau tim vì một nụ cười rồi.

- Thiên Ân, Thiên Ân, ê nhị đệ, nè...THIÊN ÂN TỈNH – XÀ PHU lay đứa em trai đang hóa đá không được, tức mình la thật to vào tai y.

- Oái, ca ca huynh...sao lại hét vào tai đệ - Thiên Ân chợt tỉnh khỏi cơn mê, xoa cái lỗ tai tội nghiệp của mình.

- Đệ nhìn cái gì mà tới mức hóa đá luôn vậy, người ta ngồi xuống hết rồi kìa

XÀ PHU nheo mắt nhìn đệ đệ, em cậu chưa từng có biểu hiện này nga. XÀ PHU theo tầm mắt, tìm kiếm mục tiêu của Thiên Ân thì phát hiện, ánh mắt y hướng thẳng về vị cô nương áo đỏ tên Chu Tước. Đôi môi cong lên thành một nụ cười, XÀ PHU nói nhỏ với đệ đệ : “Rất biết chọn nga”. Thiên Ân đỏ mặt lên, vội ngồi xuống lòng thầm rửa ca ca “yêu quý” của mình.

- Được rồi, bây giờ người mau nói đi – SONG TỬ

- Nói, nói gì a ? – XÀ PHU giả ngu, hỏi lại

- Bây giờ có nói không ? – THIÊN YẾT chạm tới giới hạn của chữ “nhẫn”, tỏa sát khí ngút trời.

- Bình...bình tĩnh...ta nói...ta nói... - XÀ PHU toát mồ hôi lạnh, ghi nhớ sau này đừng bao giờ chọc giận tên trước mặt.

- Nói mau – MA KẾT cũng đã hết hạn “nhẫn nại”, sát khí ngày càng dày đặc

XÀ PHU rợn người, ghi nhớ thêm một người nữa. Miệng cố giữ nụ cười, từ từ nói :

- Bách Hoa Lâu do Lục mama tên thật là Lục Nhạn quản lí, là tổ chức sát thủ và thu thập thông tin núp dưới lớp vỏ kĩ viện. Đám người này đã nhiều lần hạ sát quan chức của triều đình, tuy nhiên hành động của chúng quá cẩn thận không để lại chút chứng cứ nào nên triều đình không có cách buộc tội. Hiện nay vụ này do hình bộ thụ án, chúng ta cần phải tới hình bộ thu thập tư liệu để hiểu rõ hơn về chúng trước.

- Làm sao lấy được, đó là hình bộ mà ? – KIM NGƯU

- Thì kêu họ đưa cho – XÀ PHU mặt tỉnh như thể đây là chuyện “vô cùng bình thường”

- Người là cái gì mà có quyền ra lệnh cho họ chứ ? Họ không lời người ra “tiền trăm hậu tấu” là may rồi – SƯ TỬ

- Ta ư, ta là HOÀNG THƯỢNG – XÀ PHU mặt vẫn tỉnh bơ

1s...

2s...

3s...

- CÁI GÌ ? NGƯỜI LÀ HOÀNG THƯỢNG – 13 người trừ tên Thiên Ân đang cố nín cười, ai cũng ngạc nhiên vô cùng. Mắt trờ ra nhìn XÀ PHU đắm đuối.

26. Chương 26: Bạch Hổ - Huyền Vũ

- Phản ứng của các người hình như hơi quá đó – XÀ PHU mặt vẫn nụ cười nham nhở nói

- Người thực sự là vị vua “cần chính yêu dân” mà mọi người nói tới ? – THIÊN BÌNH

- Đúng – “Mình đúng là giỏi quá đi, được ca ngời nhiều như vậy”

- Người không nói nhảm chứ ? – BẢO BÌNH

- Không – “Cô nương này sao lại nói thế, mặt mình gian lắm sao ?” (chính xác là vậy)

- Nhưng vua đi vì hành thường dùng tên giả mà ? – KIM NGƯU

- Chính vì ai cũng nghĩ thế nên ta mới dễ chuồn đi chơi đó – XÀ PHU miệng ngoác rộng, mặt lộ rõ vẻ tự mãn.

13 người nhìn XÀ PHU không chớp mắt, đây chính là mình quân “cần chính yêu dân” sao ? Không giống chút nào hết nga. Hắn giống mấy tên côn đồ “lưu manh giả danh tri thức” hơn. Như đọc được suy nghĩ của mọi người, XÀ PHU cười nói :

- Đừng nghĩ ta tệ thế chứ, dù gì ta cũng thực sự là mình quân “cần chính yêu dân” mà.

- Được rồi, vậy hoàng thượng gặp chúng tôi làm gì đây ? – BẠCH DƯƠNG

- Ta đã nói rồi, muốn giúp các người trừ Bách Hoa Lâu, hơn nữa.... – XÀ PHU khuôn mặt nham hiểm liếc về phía Thiên Ân

- Hai mươi sáu mạng người Trường Thanh huyện, con trai thừa tướng bị hành hung, đừng nói các người không liên quan nhá – Thiên Ân mỉm cười nói

12 người giật mình, kẻ này...hoàng thượng đã biết chuyện, không phải tới bắt họ chứ ?

- Đừng lo, ta không bắt các người đâu, các người giúp ta trừ một tên tham quan, còn giúp ta thiên một tên vô dụng, ta cảm ơn còn không kịp nữa – XÀ PHU cười nói

“Cái này hình như không phải lời một mình quân nên nói nga” – suy nghĩ chung của 12 người

- Đây, nhìn đủ rồi, nói gì đi chứ, ta không phải người điên tự nói một mình đâu – XP khó chịu, phản ứng này hơi quá nha. Đành rằng cậu không giống mình

quân nhưng cũng đâu cần làm cái mặt “Người là hôn quân chứ mình quân gì” ra chứ. Đau lòng lắm nga.

- Vậy người sẽ không bắt bọn ta, còn giúp bọn ta tiêu diệt kẻ thù ? – XỬ NỮ

- Phải, ta cũng muốn xuất binh đánh sập cái thanh lâu đó lâu rồi. Chỉ tại lão thừa tướng chết tiết, cái gì mà không có bằng chứng, gây ra biến loạn,...nói thẳng ra là hắn mê Lục Nhạn thôi. Đồ hám gái, hão sắc,... – XÀ PHU mở miệng mắng thừa tướng không thương tiếc.

- Ca ca đủ rồi, huynh nói tiếp sẽ thành hôn quân thật đấy – Thiên Ân thấy hoàng huynh cứ mắng tướng gia, tuy lòng rất vui nhưng vì thể diện hoàng tộc và sĩ diện của một nhị vương gia (tên này bệnh nặng hơn SỰ TỬ nữa) cậu bắt buộc phải ngăn hoàng huynh lại.

XP biết mình đã quá lời, cười nhẹ nói :

- Xin lỗi, tại ta tức tên đó quá.

- Thừa tướng là loạn thần sao ? – CỰ GIẢI

- Cô nói đúng, hắn là đại gian thần

- Vậy sao không trăm hắn hay cho hắn về quê đi ? – SONG NGƯ

- Ta cũng muốn lắm. Khổ nỗi thời tiên phụ ta trị vì, hắn được phong là khai quốc công thần, còn được ban cho kim bài miễn tử. Ta đã nhiều lần cho người trộm về mà không được, chỉ cần cái kim bài đó biến mất ta có thể đường đường chính chính chém tên loạn thần tặc tử đó – XÀ PHU vẻ mặt vô cùng ảm ức nói

- Được rồi, chúng ta lo chuyện Bách Hoa Lâu trước đi, hắn để sau – THIÊN YẾT này giờ im lặng quan sát cuối cùng đã lên tiếng

- Về Bách Hoa Lâu, ta có kế này hay lắm – ảm ức trên mặt XÀ PHU biến mất với tốc độ cực nhanh, lộ rõ vẻ thích thú xen thêm vài tia nham hiểm khiến mọi người kể cả Chu Tước cũng có cảm giác “nguy hiểm”

- Thiên Ân, đệ tới hình bộ lấy tin về Bách Hoa Lâu đi

- Vâng

- Được rồi, kế hoạch là...

Sau năm phút nghe kế hoạch của XP..

- NGƯỜI CHÁN SỐNG RỒI HẢ ? – cả 12 người cùng nghiêng rằng, vũ khí sẵn sàng, sát khí thẳng về phía XÀ PHU.

- Bình...bình tĩnh...hahaha...đây là kế hay mà....mọi...mọi người phải công nhận chứ ? – XÀ PHU toát mồ hôi hột, lòng thầm nghĩ “Gì chứ, kế hoạch hoàn hảo thế còn gì, ý kiến gì nữa”

- Người thật sự không muốn sống – THIÊN YẾT, MA KẾT tay đã sẵn sàng, có thể một nhát lấy mạng con rắn kia bất cứ lúc nào.

- Thôi mà, bây giờ chỉ có cách đó thôi. Bình tĩnh đi – XÀ PHU nở nụ cười cầu hòa, liếc nhìn Chu Tước cầu cứu – “Chu Tước cô nương, không phải, đệ muội (em dâu) tương lai, làm ơn cứu dùm vị ca ca này đi”

Nhận được ánh mắt cầu cứu thảm thiết của XÀ PHU, Chu Tước không biết làm sao. Cách này hay thì hay nhưng mà.... XÀ PHU mặt ngày càng khổ sở, cầu cứu Chu Tước. Cuối cùng, cô cũng phải lên tiếng cứu người :

- Mọi người bình tĩnh đi, dù sao đây cũng là...cũng là một cách “hay”. Hơn nữa, người đó là đương kim hoàng thượng, không nên tổn thương y.

- Hoàng thượng thiên tử gì, dám bảo ta làm mấy chuyện đó, ta giết – SƯ TỬ cầm côn mặt hầm hầm

- Đúng, không cần biết người là gì, dám chọc giận BẠCH DƯƠNG này, coi như ngươi tận số

- Thôi mà, chuyện này cũng vui đấy chứ - NHÂN MÃ cười tươi rói

- Vui á – SƯ TỬ nghe muốn nổ banh óc, vui cái nỗi gì.

- Được rồi, bây giờ coi bộ...chỉ còn cách này mới trực tiếp điều tra được..thôi thì... - CỰ GIẢI ngập ngừng

- Khoan – XÀ PHU đột nhiên nghiêm mặt liếc ra ngoài cửa sổ

13 người lập tức hiểu ý, vũ khí sẵn sàng trong tay. Cuộc nói chuyện chợt rẽ sang hướng khác, NHÂN MÃ tiến lại gần cửa sổ, miệng vẫn nói, tay cầm chắc thanh chủ thủ đâm mạnh vào giấy dán cửa.

“Xoẹt”, màu bản lên đỏ cả khung cửa sổ, tiếng một nữ tử hét lên đau đớn. Bóng áo đen vội tẩu thoát. 13 người theo vết màu đuổi theo sau, Chu Tước nằm trong phòng mảy nhíu lại nói nhỏ : “Huyền Vũ”

Đuổi đến một đồng cỏ lớn, từ tứ phía, những hắc y nhân túa ra, dẫn đầu là một nữ nhân áo trắng. Bạch y nữ tử dìu người áo đen nói :

- Các người có thể làm Huyền Vũ bị thương quả không tầm thường, hôm nay đình hòng sống sót.

- Bạch Hổ cô nương, bớt nóng đi. Tức giận sẽ mau già đó – SONG TỬ trêu chọc

- Người biết ta ? – Bạch Hổ nheo mắt, cô chưa từng gặp kẻ này nga.

- “Tứ linh” có bốn linh thú là Chu Tước, Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ. Chu Tước đang ở chỗ chúng tôi, Thanh Long thì châu trời rồi, cô nương kia là Huyền Vũ, dùng đầu gối để nghỉ cũng biết cô tên Bạch Hổ – SONG TỬ vừa nói vừa thầm nghĩ “IQ của cô ta đúng là tỉ lệ nghịch với vẻ ngoài, tội nghiệp”.

- Người...được lắm, chịu chết đi – Bạch Hổ thấy tên kia buông lời nhục mạ thì tức giận, ra lệnh cho đám thủ hạ tấn công.

- Khoan...

Đoán xem ai nói nào !

CHAP 26 : BẠCH HỔ - HUYỀN VŨ (p2)

- Khoan

- Kẻ nào cả gan ngăn cản ta – Bạch Hổ nổi giận quát lớn

- Là ta – XÀ PHU từ trong đám đông bước ra – Người biết ta chứ

- Người...XÀ PHU...hoàng thượng... - Bạch Hổ mặt chuyển từ đỏ thành xanh rồi từ xanh sang trắng

- Ai da, gọi thẳng tên ta là khi quân phạm thượng nga – XÀ PHU giọng điệu như đang đùa, cố tình chọc giận Bạch Hổ

- Người...được lắm, hôm nay ta sẽ cho người xuống hoàng tuyền, hoàn thành đại nghiệp phục quốc của chủ nhân. Các người, lên

Đám áo đen xông lên, 8 người lập tức ứng chiến. Riêng XỬ NỮ, CỰ GIẢI, SONG NGƯ, THIÊN BÌNH được XÀ PHU bảo vệ, XÀ PHU vì lý do “Thân ta là cửu ngũ chí tôn, có mệnh hệ gì sẽ liên lụy cả một đất nước” nên đã lui ra ngoài vùng chiến đấu.

Đám người áo đen chết tuy nhiều nhưng số lượng cực đông, 8 người sức lực có hạn, sau một hồi đã thấm mệt. SONG TỬ thấy không thể dụng võ liền lôi súng ra bắn. “Đoàng, đoàng,...” hai tiếng súng vang lên, bốn tên gục xuống (hay chưa), đám hắc y nhân lập tức dừng lại nhìn TIỂU SONG. SONG TỬ thở dài :

- Haizz....biết ngay mà, cứ lôi súng ra là bị chú ý

- Người...người đã dùng yêu pháp gì ? – Huyền Vũ

- Cái này là súng, là vũ khí không phải yêu pháp – SONG TỬ cảm thấy khó chịu, cây súng này là báu vật của cậu, thế mà con rùa đen kia lại bảo là yêu pháp.

- Không là yêu pháp thì là gì, trong thiên hạ làm gì có thứ vũ khí quái dị thế kia – Bạch Hổ

Lửa giận lên cao, cái này là cây súng trước đây mẹ cậu đã chính tay làm ra, là di vật của mẹ cậu nha. Con hổ kia dám nói thêm một câu, cậu lập tức cho ả châu trời

- Không nói tức là bọn ta đoán đúng, các người đúng là lũ quái vật – Huyền Vũ

“Đoàng, đoàng...” hai viên đạn xé gió nhắm thẳng đầu Bạch Hổ và Huyền Vũ bay tới. Tốc độ đạn bay là 450m/s, vạch thành một đường thẳng đều trên không trung, đầu đạn xoay vòng cuốn theo các dòng khí, sức sát thương.... (12cs: quay lại chủ đề chính ngay. t/g: nói tí nữa thôi. 12cs: giờ sao, muốn gì hả *cầm vũ khí*. t/g: có muốn gì đâu *quay đầu giả bộ làm lơ*). Nói chung là dính đạn bảo đảm rất đau (đau thôi á), chỉ trong 0.01s, máu từ phía sau đầu Bạch Hổ và Huyền Vũ phụt ra, bốn con người nhìn trừng trừng vào SONG TỬ, 2 người ngã xuống đất => die. Đám thủ hạ thấy thủ lĩnh bị hạ thì vội vàng tháo chạy. Các bạn sao + XÀ PHU nhìn SONG TỬ như nhìn sinh vật lạ, chỉ trừ THIÊN BÌNH nở nụ cười tươi ôm tay SONG SONG nói :

- Honey của em giỏi quá đi

SONG TỬ đang lửa giận bùng bùng nghe xong lập tức hạ hỏa, tay quay khẩu súng nói :

- Anh mà

- Nè, cho ta có ý kiến đi, cái đó là gì vậy ? – XÀ PHU nhìn khẩu súng của SONG TỬ hỏi

- Cái này gọi là súng, là vũ khí chỗ bọn tôi – SONG TỬ trả lời, mặt lộ rõ vẻ “I”m No.1”

- SONG SONG sao cậu không xử hai người đó sớm, chúng ta đỡ mệt này giờ ? – KIM NGƯU

- TIỂU SONG, cậu không nên giết hai người đó. Dù gì họ cũng chỉ là thuộc hạ làm theo lệnh thôi mà – SONG NGƯ

- Cậu điên à, đây là cách giải quyết cuối cùng thôi. Hai người đó ai bảo dám nói tớ là quái vật, còn nói cây súng yêu quý của tớ là yêu pháp. Cho một phát chết là nhẹ rồi.

“Nguy hiểm, tên này quả là nguy hiểm” – trong đầu mọi người cùng nghĩ.

- Được rồi, chúng ta mau về quán trọ. Có lẽ Thiên Ân đã về rồi, phải mau chóng thực hiện kế hoạch nữa – XÀ PHU nói

- Phải...phải làm thật sao ? – BẠCH DƯƠNG, SƯ TỬ mặt vô cùng khổ sở

- Tất nhiên, chỉ có cách đó thôi

- Nhưng...
- Được rồi, không sao đâu. Có THIÊN BÌNH này, bảo đảm các cậu sẽ ổn vô cùng
- Đó là kể gì vậy ta ?

27. Chương 27: Tiểu Quan Và Kĩ Nữ

13 người cùng nhau về quán trọ, cảnh đầu tiên nhìn thấy là Thiên Ân đang ân cần đút từng muỗng cháo cho Chu Tước, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc. XÀ PHU chạy lại chạm vai đệ đệ :

- Thiên Ân à, đệ muội tương lai của huynh coi như đã định rồi a.
- Thiên Ân mặt đỏ lên, “vô tình” hất cả muỗng cháo nóng hổi lên tay XÀ PHU. Các bạn sao nhìn thấy chỉ biết mỉm cười. THIÊN BÌNH nói :
- Được rồi, “tình chàng ý thiếp” sau đi. SỰ TỬ cậu qua đây.
- THIÊN BÌNH cô nương, cô có thể làm thật sao ? – XÀ PHU hỏi
- Tất nhiên, BÌNH NHI ta có thể biến nam thành nữ, chỉ làm cho nữ tính một tí thì khó gì.
- Chúng ta thử cách khác nha – SỰ TỬ vẻ mặt van xin
- Không nói nhiều, THIÊN BÌNH cô nương, nhờ cô – XÀ PHU vẻ mặt vô cùng “phởn” ngồi nhâm nhi tách trà đợi coi màn kịch hay.
- À, ca ca đệ lấy tư liệu của Bách Hoa Lâu về rồi nè – Thiên Ân đưa cho XÀ PHU một xấp giấy
- Nhị đệ, chúng ta là huynh đệ bao nhiêu năm lẽ nào đệ không hiểu ta. Đệ đọc cho ta nghe đi
- Haizz... được rồi, nghe cho kỹ đây. Bách Hoa Lâu đứng đầu là Lục mama tên thật là Lục Nhạn, mở đã được hơn 10 năm. Kĩ viện này rất lớn, có cả tiểu quan lẫn kĩ nữ, tuy nhiên số lượng tiểu quan gấp 2 lần kĩ nữ...
- We, tiểu quan là gì vậy ? – KIM NGŨU
- Cái đó, hum... – Thiên Ân không biết phải giải thích thế nào cho phải
- Là những nam nhân làm việc trong kĩ viện, chỗ mua vui của bọn nam nhân biến thái ấy – XÀ PHU vô tư trả lời
- SONG TỬ thì thào với BẠCH DƯƠNG :
- Không ngờ thời này cũng có biến thái, đã vậy còn nhiều là đằng khác.
- Không chừng tên kia cũng bệnh đấy – BẠCH DƯƠNG chỉ XÀ PHU nói
- Ê, đừng có nhìn ta, ta bình thường nha (tai thính thế)
- Được rồi, chuyện đó nói sau đi, nghe tiếp nè. Trước tới nay đã có gần ba mươi vụ quan lại bị sát hại mà Bách Hoa Lâu có dính líu. Trong đó, điển hình là Lại Bộ Thượng Thư Ngô Khiêm, Thái y Trần Quán, những binh lính của hình bộ cũng như một số các trung thần có công với triều đình.
- Lục Nhạn chết tiệt, vì ả mà xung quanh ta bây giờ toàn là tham quan – XÀ PHU mặt giận dữ nói.
- Hết chưa ? – BẢO BÌNH
- Còn, được biết Lục Nhạn có võ công vô cùng cao thâm, bên cạnh còn nhóm sát thủ rất đáng sợ là “Tứ linh”, đồng thời tất cả các cô nương, tiểu quan trong Bách Hoa Lâu đều là thân cao thủ, thậm chí đến cả đầu bếp cũng có võ công thượng đẳng.

- Vậy phải làm sao ? Chẳng lẽ giết hết bọn họ, cả mấy trăm người chứ đâu có ít – SONG NGƯ

- Không, chúng ta chỉ cần xử được Lục Nhận là được. Còn nếu không... – XÀ PHU cười nham hiểm lấy ra một cái gói màu đen, là hỏa dược – ... nếu không thì cho cả cái kĩ viện đó thành tro luôn.

“Tên này là “minh quân ái quốc” á, có biết là bao nhiêu mạng người không thể” – các bạn sao cùng nghĩ

- Đừng nhìn ta như vậy, ta biết các đang nghĩ gì, tất cả mọi người trong Bách Hoa Lâu ai cũng đáng chết mà. Cái này gọi là trừ họa cho dân nga.

“Có mà trừ họa cho người ấy”

- Chán các người quá, được rồi bây giờ bắt đầu kế hoạch đi

- Mọi người, chúng ta sẽ cùng nhau vào Bách Hoa Lâu. NHÂN MÃ, BẢO BÌNH, XỬ NỮ, CỰ GIẢI, SONG NGƯ, MA KẾT, THIÊN YẾT và tớ vào làm kĩ nữ. SU TỬ, BẠCH DƯƠNG, SONG TỬ, KIM NGƯU các cậu làm tiểu quan.

- THIÊN BÌNH, sao bọn tớ phải làm kĩ nữ ? – MA KẾT

- Vì các cậu giống nữ nhi. Bách Hoa Lâu có ít kĩ nữ nên sẽ ưu tiên cho nữ nhân, với lại các cậu có thể để XỬ NỮ và CỰ GIẢI một mình đối phó đám nam nhân trong đó à.

Cứng họng, hai bạn KẾT YẾT không nói được gì thêm.

- SU TỬ, các tiểu quan đa phần đều có dáng mảnh mai, cậu lại đây tớ sửa cho. Những người khác cũng vào đây, tớ hóa trang cho – THIÊN BÌNH cười thật “tươi” (kiểu cười của nhà bác học điên tìm được vật thì nghiệm ấy)

20 phút sau...

SU TỬ từ một nam nhân vóc dáng như mãnh tướng đã thành một thư sinh nhìn vô cùng “cute”, THIÊN YẾT bị BÌNH NHI đắp cho cả tán phấn lên mặt tạo cho chàng...không phải “nàng” một gương mặt mà bất kể YẾT YẾT có làm gì thì gương mặt đó luôn tồn tại một nụ cười khả ái.

- THIÊN BÌNH, xóa ngay cho tớ

- Sao vậy ? Đẹp mà

- Nhưng bất kể tớ làm gì nó vẫn cứ cười

- Hợp với kẻ bất trị dạy mãi không biết cười như cậu đấy – THIÊN BÌNH nói. Lần trước dạy mỹ nhân kế cho hai tên này, cô đã tâm niệm phải làm cho con bò cạp kia cười mới thôi, không dạy được thì cho luôn một cái mặt nạ cười.

- Được rồi, ra ngoài xem nào

XÀ PHU đang nhâm nhi cốc trà, trong đầu hiện lên những cảnh tượng buồn cười khi 12 chòm sao của chúng ta bước ra. Và cái ngay sau đó khiến cốc trà trong tay y vỡ tan xác.

SU TỬ, SONG TỬ, BẠCH DƯƠNG, KIM NGƯU nhìn vô cùng “thực nam”, rất là đáng yêu nga.

Các bạn nữ, khỏi nói đẹp sẵn rồi. Cái đáng nói chính là hai tên nam nhân kia. Lúc này, cậu đã tưởng tượng hai tên đó mặc đồ nữ vô cùng “têu” nhưng bây giờ thì sao ? Dáng vẻ thon thả, khuôn mặt khả ái, nhìn còn đẹp hơn cả nữ nhân chính cống. Không phải chứ, nếu nhìn thấy hai tên này coi bộ, Caidoz sẽ có rất nhiều người tình nguyện “biến thái” nga.

- Hai...hai người là nam ?

- Phải

- Sao giống nữ quá vậy ?

- Muốn sống thì câm mồm.

XÀ PHU lập tức cảm miệng, cậu còn muốn làm hoàng đế thêm vài năm nữa, muốn xem tên thừa tướng mất chức, muốn vui chơi cho chán đã, cậu chưa muốn chết đâu.

Các bạn sao thì quá quen với cảnh này, còn Chu Tước. Cô đơ mắt ra nhìn hai người, Thiên Ân cũng nhìn không chớp mắt. Cả hai thấy khó chịu, sát khí bắt đầu tăng lên. THIÊN BÌNH nhanh chóng phá vỡ không khí căng thẳng, ngăn chặn án mạng xảy ra :

- Được rồi, chúng ta đi thôi

- Ủ, đi thôi – XÀ PHU tươi tỉnh

- Người theo làm gì ? – BẠCH DƯƠNG

- Ta theo để “bán” các người đó

- BÁN ?

- Đúng, mau đi thôi. Lần này có tiền ăn chơi rồi. Hahaha...

“Tốt nhất là chơi cho đã đi, sau khi xong vụ này để coi người còn chơi nổi không” – 12 người cùng nghĩ.

28. Chương 28: Vào Hang Cọp

Bách Hoa Lâu hôm nay vẫn đông khách như mọi ngày, trước cổng lâu là những cô nương y phục đủ màu đang vẫy khăn tay mời khách, nhóm người dẫn đầu là XÀ PHU đã được THIÊN BÌNH hóa trang tiến về phía cổng. XÀ PHU mỉm cười với một vị cô nương nói :

- Xin cho tôi gặp mama được không ?

- Xin hỏi vị công tử này gặp mama có chuyện gì ? – giọng nói của vị cô nương kia nhẹ nhàng như gió, đôi mắt sắc bén tuyệt không như những nữ tử tầm thường. XÀ PHU nghĩ thầm : “Quả là Bách Hoa Lâu có khác”

- Tôi đến để bán người

Nữ tử kia nheo mắt nhìn XÀ PHU rồi nhìn tới 12 người đang đứng sau lưng y, lòng thầm nghĩ : “Đã lâu rồi không có ai bán người, có khi nào là địch nhân, xem ra phải nhờ tới mama rồi”

- Xin công tử đợi ột chút, tiểu nữ đi gọi mama

Cô nương kia quay gót vào trong, bước đi nhẹ nhàng chứng tỏ người là một cao thủ. XÀ PHU cười nhẹ, Bách Hoa Lâu này nếu không phải muốn lật đổ ngôi vị của y, có lẽ y đã cho toàn bộ vào cung làm hộ vệ rồi. Nhưng mà, chỉ tiếc cho những tên này không biết suy nghĩ, đối đầu với y. Bọn chúng vẫn chưa biết XÀ PHU là vị hoàng đế thế nào nga.

- Ai da, công tử đây muốn bán người thật sao ? Vào trong rồi nói chuyện.

Lục Nhạn trong bộ dáng một mama thứ thiệt bước ra, vẫy chiếc khăn hồng trên tay, bà ta liếc mắt qua 12 người phía sau, trong mắt hiện lên tia nghi ngờ nhưng lập tức biến mất. Nụ cười mỉm chỉ quyến rũ vô cùng, đôi mắt chớp chớp, đáng người khê nghiêng sang bên. Thực không tìm ra nửa điểm giống một người cầm đầu cả băng nhóm sát thủ.

XÀ PHU nhìn dáng vẻ của Lục Nhạn, miệng nở một nụ cười kín đáo : “Chả trách thừa tướng lại mê mẩn ả”

Tất cả cùng theo sau Lục Nhạn, họ được dẫn đến một căn phòng có vẻ rộng rãi, XÀ PHU được mời ngồi đối diện với Lục Nhạn. Một đám ti nữ bưng trà lên, từ bước đi cùng ánh mắt của họ cho thấy hình bộ không hề nói quá chút nào về những người trong Bách Hoa Lâu. Sau khi yên vị, Lục Nhạn cất tiếng hỏi :

- Xin cho hỏi, những người này là ai vậy ?

- Mama để tôi kể bà nghe – XÀ PHU chạm vai Lục Nhận nhìn rất là có vẻ “lưu manh” – ca ca của tôi vốn là một thương nhân, vốn dĩ chuyện làm ăn đang phát đạt nhưng dùng một cái, toàn bộ tài sản đều bị cướp sạch. Bây giờ chỉ còn cách bán những gia nhân trong nhà để kiếm chút tiền vốn. Họ đều là cô nhi, anh trai tôi đem họ về chính là để phòng có ngày này.

XÀ PHU làm một bộ mặt cực kỳ “ác”, cả Lục mama cũng thẫn thờ cảm thán, không ngờ trên đời này có kẻ vô lương tâm như thế. Còn các bạn sao, nhìn gương mặt của XÀ PHU và cách ăn nói trôi chảy như thật của hắn, ai cũng chung suy nghĩ : “Tên này hợp làm diễn viên hơn hoàng đế nga, nếu là thế kỉ 21, hắn đã giành được mấy giải Oscar rồi”.

- Vậy sao, hum...

- Mama à. Suy nghĩ gì nữa, bà xem họ đều là nam thanh nữ tú, nhất định sẽ rất có ích cho Bách Hoa Lâu của bà

- Chuyện này, được rồi. Cho tôi biết họ tên gì ?

- Tên à,... - XÀ PHU giật mình, nhớ ra chưa tìm cho họ một cái tên giả. Với tốc độ suy nghĩ cực nhanh, bạn XÀ nói – tên là Tử.

- Sao cơ ?

- À, mama bà không biết rồi, ca ca của tôi rất thích hoa tử vi, tẩu tẩu của tôi lại tên là Tử Yên nên ca ca tôi vô cùng yêu quý chữ Tử này nga.

- Ra là vậy – Lục Nhận nói, lòng nghĩ thầm “Không ngờ trên đời này lại có kẻ điên khùng tới mức đó”

- Họ tên là Sư Tử, Song Tử, Bạch Tử, Kim Tử, Bình Tử, Yết Tử, Ma Tử, Nữ Tử, Bảo Tử, Ngư Tử, Giải Tử, Mã Tử (nghe là biết ai rồi ha).

Lục Nhận nhíu mày, tên như vậy mà cũng đặt được. Các bạn sao thán phục không ngờ đầu óc con rắn này nhanh nhạy tới mức đó.

- Mama, bà mua họ chứ, tôi bán cho bà một người một trăm lượng bạc.

- Một trăm lượng nhiều quá, hay là năm mươi lượng một người đi.

- Mama à, bà làm ăn tôi cũng làm ăn, sao lại ép giá thế ?

12 người đờ ra nhìn XÀ PHU, bây giờ hắn thật sự giống một gian thương đang trả giá nha. Nếu là người ngoài bảo đảm đến Gia Cát Lượng tái thế cũng bị lừa.

- Công tử ngài coi, kĩ viện của tôi vốn đã không cần thêm người, nay tôi nhận của ngài 12 người lại trả giá năm mươi lượng một người đã là giá hời rồi, sao lại nói tôi ép giá.

- Bà thật là làm khó tôi, được rồi, tôi bán cho bà sáu mươi lượng không bớt một xu.

- Sáu mươi lượng sao, hum....cũng được. Tiểu Ngọc, người đem giấy tờ ra đây.

Một cô nương vâng lệnh mang ra một xấp giấy, là giấy bán thân. Lục Nhận nói :

- Các người hãy điểm chỉ vào đây, từ nay trở thành người của Bách Hoa Lâu.

12 bạn sao lần lượt ấn dấu tay vào tờ giấy. Cuộc giao dịch thành công.

- Đa tạ bà mama.

XÀ PHU nói rồi quay lưng ra ngoài. Lục Nhận nhìn 12 người nói :

- Từ nay các người hãy bỏ tên cũ đi, để ta xem. Các người sẽ đổi tên lại thành Mộc Quan (SƯ TỬ), Ngân Quan (SONG TỬ), Bạch Quan (BẠCH DƯƠNG), Kim Quan (KIM NGƯU). Các tiểu quan ở đây đều lấy chữ Quan làm tên, Thiệu Quan, người dẫn họ đi đi.

Một tên “hai phai” mỉm cười với 4 bạn sao làm họ lạnh cả người nhưng vẫn cố nở một nụ cười đáp lễ. Họ cùng nhau theo tên kia về nơi ở của các tiểu quan.

- Còn các người tên là Ngọc Lan (THIÊN BÌNH), Quế Hoa (THIÊN YẾT), Kim Yến (MA KẾT), Như Nguyệt (XỬ NỮ), Bạch Mai (BẢO BÌNH), Bách Hợp (SONG NGƯ), Thanh Ngân (CỰ GIẢI), Dã Quỷ (NHÂN MÃ). Các người tạm thời sẽ ở cùng phòng với các tỉ muội trong đây. Bắt đầu từ ngày mai sẽ có người tới dạy cho người, bây giờ mau về phòng đi. Tiểu Ngọc, dẫn họ đi.

12 bạn sao đã đột nhập vào Bách Hoa Lâu, cuộc chiến bắt đầu...

Quán trọ Minh Nhật...

Trời đã tối, hắc y nhân trên mái nhà đang định trở về báo cho chủ nhân một tin tức cơ mật.

- Ăn mặc kiểu đó lại còn lén lút lút lút, không phải giết người cũng là phường đạo tặc nga.

- Người là kẻ nào ?

- Ta là ai, chỉ sợ người không đủ tư cách để biết.

- Hừ, không cần biết người là kẻ nào, mau tránh ra nếu không thì đừng trách

- Ta không tránh, làm gì được nhau

- Được lắm, xem đây

Kẻ áo đen xông lên, ánh kiếm sáng lấp lánh. Bóng người kia nhẹ nhàng né tránh, tay phải uyển chuyển đâm một kiếm vào ngang hông hắc y nhân. Người kia quay lại, nhìn gương mặt kẻ cản đường được ánh trăng soi rọi giật mình :

- Người là...

Lời chưa dứt kẻ kia rút kiếm ra, máu bắn thành một đường parabol hoàn hảo (^.^). Liếc mắt nhìn xác chết dưới chân, môi nở một nụ cười. Chợt tiếng người vang lên :

- Xong rồi nhỉ

Chuyển ánh mắt về cái kẻ vừa phát ngôn, lòng tức tối. Nãy giờ hắc ngòi im coi phim cuối cùng còn phán một câu kiểu đó. Aaa...ước gì có thể chém hắc ngay bây giờ.

- Đừng có nhìn ta kiểu đó, mau làm nhiệm vụ đi, nếu không “kẻ ấy” sẽ nghi ngờ.

Được rồi, lo việc công trước, đợi đó “quân tử báo thù mười năm chưa muộn”. Bóng áo trắng phóng đi để lại một kẻ mỉm cười :

- Cố gắng làm cho tốt nga.

Trong mật thất...

- Mau báo cáo – Lục Nhận lạnh giọng nói

- Thưa chủ nhân, bọn chúng vẫn ở quán trọ, không thấy có hành động gì mới.

- Vậy còn XÀ PHU ?

- Hắc cũng không thấy động tĩnh gì.

“Lạ thật, sao chúng lại không có hành động, Nhưng nếu như theo báo cáo thì 12 người lúc sáng không phải kẻ thù. Là do ta đa nghi sao ?”

- Người lui đi

- Vâng

Kẻ kia quay người đi ra, trên môi xuất hiện một nụ cười.

29. Chương 29: Mối Bất Hòa

Tên của các sao trong Bách Hoa Lâu :

Bạch Quan – BẠCH DƯƠNG

Ngân Quan – SONG TỬ

Mộc Quan – SƯ TỬ

Kim Quan – KIM NGƯU

Ngọc Lan – THIÊN BÌNH

Quê Hoa – THIÊN YẾT

Kim Yến – MA KẾT

Như Nguyệt – XỬ NỮ

Bạch Mai – BẢO BÌNH

Bách Hợp – SONG NGƯ

Thanh Ngân – CỰ GIẢI

Dã Qùy – NHÂN MÃ

- Dã Qùy, cô mau dậy đi, Dã Qùy...

Một cô nương mặt áo hồng lay con ngựa đang ôm cứng cái mền không buông. THIÊN BÌNH lại gần, thả thẽ vài câu, sau đó thì ai cũng biết rồi. Con ngựa phóng như bay với tốc độ kinh người làm vị cô nương kia trở mặt ra mà nhìn.

- Ngọc Lan, vừa rồi cô đã nói gì với Dã Qùy vậy ?

- Nói chuyện có thể đánh thức con ngựa đó.

- Ngựa ?

- Ý tôi là Dã Qùy ấy mà – THIÊN BÌNH giật mình vội chữa lại.

- À, phải rồi, cô mau gọi bạn của cô tới khu phía Tây đi. Hạnh Nhung tí sắp đến đó.

- Hạnh Nhung ? Ai vậy ? Mà bọn tôi tới đó làm gì ?

- Cô quên sao, những cô nương mới tới đây phải học hành một thời gian mới được cho đi ra tiếp khách.

- Aaa...tôi nhớ rồi, tôi đi gọi họ đây. NHÂN...Dã Qùy, đi mau – THIÊN BÌNH lôi NHÂN MÃ đang ngơ ngác chạy sang chỗ các sao nữ (và 2 sao nam ^.^) đang đợi.

Hiện tại, XỬ NỮ và tất cả các bạn nữ đã dậy. Nhìn đôi mắt hình viên đạn của NỮ, MÃ biết mình sắp được nghe “bản tình ca không tên” độc quyền của chị XỬ. Nhưng XỬ NỮ vừa mở miệng đã có một giọng khác chen vào :

- Đây đủ chưa chúng ta sẽ bắt đầu học. Tôi tên là Hạnh Nhung sẽ dạy ấy người.

Một nữ tử mặc hồng y nói. Khuôn mặt thanh tú hiện rõ vẻ khinh thường, giọng nói cao ngạo khó nghe. Các bạn sao ức chế, liếc cô ta một cái rồi quay đi, không thèm ngó tới nữa. Hạnh Nhung nổi giận, đám người mới này chẳng lẽ không biết cô là mỹ nữ đứng thứ 3 trong Bách Hoa Lâu, dám nhìn cô bằng ánh mắt đó. Được lắm, hãy chờ coi. Hạnh Nhung nén giận, nói :

- Mama bảo ta tới dạy dỗ các người nhưng xem ra các người không cần học, cũng không muốn học. Vậy để ta nói mama cho các người trực tiếp ra ngoài tiếp khách. Được chứ ?

Đúng như ý của Hạnh Nhung, bọn họ sợ run người, vội quay lại cúi đầu hành lễ với cô. Hạnh Nhung nở nụ cười đắc thắng. Trong khi đó, các bạn sao cắn răng nguyện rửa cô gái trước mặt : “Chết tiệt, nếu không

học mà không phải tiếp khách, người đã sớm bị đá ra ngoài rồi. Đáng ghét, đợi đó”. Thấy đám người trước mặt ngoan ngoãn cúi đầu, Hạnh Nhung cười nói :

- Chúng ta sau này là tỉ muội, không cần hành lễ như vậy đâu. Tất cả ngẩng đầu lên để ta xem mặt nào.

Tám người ngẩng đầu lên. Boong...Hạnh Nhung cô nương tự xưng là đệ tam mỹ nhân của Bách Hoa Lâu nay đã đơ toàn tập. Tại sao ? Còn phải hỏi, tất nhiên là vì nhan sắc “hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh” (t-g : cụ Nguyễn Du cho con mượn tí ạ. ND : ok, con cứ lấy) của các bạn nữ (và hai bạn nam ^.^) rồi. Vừa xinh đẹp lại có nét sắc sảo, bọn họ hoàn toàn có khả năng chiếm lấy ngôi vị đệ tam của cô nga. Không được, chuyện đó không thể xảy ra, cô không cho phép.

Hạnh Nhung bày ra bộ mặt xem thường nói :

- Nhan sắc cũng tạm được. Tốt nhất sau này các người nên biết thân biết phận một chút, ta nói gì thì phải làm theo. Rõ chưa ?

- Rồi

- Phải là “Đã rõ thưa Hạnh Nhung tỉ”

- Đã rõ thưa Hạnh Nhung tỉ

Hạnh Nhung vui vẻ mỉm cười mà không biết, tên mình vừa xuất hiện trong sổ của tử thần.

- Hôm nay, ta sẽ dạy các người cách đi đứng, ăn nói. Ngày mai sẽ học vũ đạo (vũ đạo này không phải múa mà là...). Đã nhớ chưa ?

- Đã nhớ thưa Hạnh Nhung tỉ

- Được, bây giờ đi theo ta.

Tám bạn nữ theo sau Hạnh Nhung, sát khí ngập trời, hận không thể phanh thây xẻ thịt nữ nhân đáng ghét kia. Hạnh Nhung, sau vụ này người sẽ có điểm phúc châu trời đầu tiên nga.

Trong lúc đó, bốn bạn nam của chúng ta cũng đang vô cùng khổ sở...

- Bạch Quan, Kim Quan, Ngân Quan, Mộc Quan ta là Lưu Quan sẽ đảm nhiệm việc dạy dỗ các người.

Lưu Quan tay cầm khăn thêu, mặt đánh một lớp phấn dày vừa nói vừa uốn éo làm các bạn nam phải cố lắm mới không nôn tại chỗ. Hắn chớp chớp đôi mắt nói :

- Tiểu Quan chúng ta có nhiều thứ phải học hơn kĩ nữ nhiều. Hôm nay ta sẽ dạy các người cách đi đứng ăn nói, ngày mai học cầm kỳ thi họa, ngày kia sẽ học vũ đạo. Hiểu chưa ?

- Đã hiểu

- Được rồi, xem nào...hum...cũng rất được nha, rất xinh đẹp.

Hắn nâng cằm BẠCH DƯƠNG nhận xét, bạn BẠCH siết tay lại thành nắm đấm, kiềm chế để không đâm vào mặt tên kia. Lưu Quan, bọn ta sẽ nhớ kỹ người.

- Các người mau theo ta, chúng ta tìm chỗ để học.

Tại sân nằm phía sau Bách Hoa Lâu...

Hiện tại đang có một cuộc tranh cãi nảy lửa giữa một nữ và một nam. Tình hình là các bạn nữ theo Hạnh Nhung đến “lớp học” thì đụng đầu Lưu Quan cũng đang dẫn các bạn nam đến “lớp học”. Trong Bách Hoa Lâu xưa nay, tiểu quan và kĩ nữ như chó mèo. Gặp nhau là cãi vã. Hạnh Nhung nhìn thấy Lưu Quan liên liếc mắt, nói xéo một câu :

- Hôm nay không biết có phải là bước chân trái ra khỏi cửa không nữa ? Mới đi được mấy bước đã gặp phải sao chổi.

- Hôm nay đúng là xui xẻo, mới bước ra khỏi cửa đã gặp mầm mống tai họa

- Người nói ai là mầm mống tai họa ?

- Nói cô chứ ai, đồ không có đầu óc.
- Nói ai không có đầu óc, tên biến thái.
- Cô cũng như tôi thôi, đồ gái bán thân.
- Coi ra người chê mình sống quá lâu rồi.
- Dù tôi có sống quá lâu thì cũng hơn cô, đồ mệnh yếu chết sớm.
- Người...người đáng chết...
- Cô...đồ kĩ nữ...

12 bạn sao ngán ngẩm nhìn hai người :

- Chờng nào họ xong đây ? – SONG NGƯ
- Kệ đi, họ cãi càng lâu chúng ta càng lợi – KIM NGƯU
- Mà mấy tên này cãi ngu quá, gặp mình là cụng hòng nãy giờ rồi – SONG TỬ
- Ai chẳng biết cậu là “đệ nhất cãi lộn” chứ, khoe khoang quá – BẠCH DƯƠNG
- Khen hay chê đó
- Ai biết
- Hai người thôi đi – XỬ NỮ
- Wey, chúng ta đứng tới bao giờ đây ? – NHÂN MÃ
- Tới chờng nào họ cãi xong – SƯ TỬ
- Hay là ngăn họ lại đi, chúng ta không nên cứ đứng đây như vậy, dễ bị nghi ngờ lắm – THIÊN BÌNH
- Cho mỗi tên một nhát – MA KẾT + THIÊN YẾT
- Hai cậu đang là nữ nhá, thù mị tí đi – SONG TỬ

Hai bạn liếc TIỂU SONG một phát làm bạn SONG run rẩy, nép sau lưng THIÊN BÌNH. CỰ GIẢI nói nhỏ với THIÊN YẾT :

- Cậu ấy đùa thôi mà. Mà cậu cũng đừng nói chuyện như vậy, dễ bị lộ lắm

THIÊN YẾT lập tức không liếc bạn SONG nữa, khuôn mặt trở lại với “nụ cười duyên dáng” – tác phẩm của BÌNH NHI.

- Hạnh Nhung tử, Lưu Quan ca, hai người đừng cãi nữa. Chúng ta phải học nữa mà.
- Bảo hẩn tránh sang một bên nhường đường đi.
- Tôi mà phải tránh đường sao ? Có mà cô tránh ấy
- Người là nam nhân mà tranh giành với nữ nhân sao ? Mà cũng phải, người đâu phải là nam nhân đâu.
- Cô...chết tiệt...
- Lưu Quan đại ca... – SONG TỬ lại gần vuốt nhẹ hẩn nói – ...huynh bình tĩnh đi, hôm nay chúng ta nhường họ một bước, ngày sau sẽ tính cách trả lại cả vốn lẫn lời. Bây giờ huynh cãi với cô ta chỉ phí thời gian thôi. Hãy nhớ... – SONG TỬ ghé sát vào tai Lưu Quan nói nhỏ : “Chớ chỉ sửa khi không biết ta là ai”
- Hahaha...Ngân Quan, giỏi lắm, nói rất hay. Được, hôm nay ta nhường các người.

Hạnh Nhung liếc mắt nhìn SONG TỬ, mày nhú lại khó hiểu. Tên này đã nói gì mà có thể khiến cho tên kia cam tâm nhường cô một bước, khó hiểu. Bỏ qua mối nghi ngờ trong đầu, Hạnh Nhung gọi các bạn nữ hiên ngang lướt qua mặt Lưu Quan tiến thẳng về phía trước. Lưu Quan mỉm cười, dẫn các bạn nam đi theo hướng ngược lại.

Phía sau một cây cột lớn nơi có thể nhìn toàn cảnh cuộc tranh đấu vừa rồi, một bóng đen khẽ nói :

- Tốt lắm, làm rất tốt.

Quán trọ Minh Nhật...

Trong phòng, một kẻ nhàn nhã ngồi uống trà, mắt nhìn ra cửa sổ. Bỗng nhiên, y đặt chung trà xuống, nhảy lên mái nhà :

- Tình hình sao rồi – giọng nói hướng về người áo đen, thanh ý như đang trêu đùa

- Chưa sao, có tin mới – người kia đáp lại, giọng lộ rõ vẻ khó chịu

- Tin gì ? – hai mắt y sáng lên, bộ dáng như đứa trẻ sắp có đồ chơi mới

- Trong Bách Hoa Lâu có bất hòa, giữa tiểu quan và kĩ nữ. Có vẻ rất gay gắt

- Vậy sao...cũng có thể đó là vẻ bề ngoài, tiếp tục theo dõi đi. Có gì mới thì về báo, không có tin thì đừng về

“Đáng ghét, đồ đáng ghét. Sao ngươi không tự đi mà làm, con rắn nham hiểm, xấu xa ...#@%\$*...”

- Nhìn gì, đi mau đi. Ta vào ngủ đây

XÀ PHU trở lại căn phòng, bỏ bên ngoài tên hắc y nhân tức trào máu.

Sau khi người kia rời đi, một hắc y nhân khác xuất hiện đuổi theo y. Đột nhiên, kẻ ấy né sang một bên tránh, một chung trà bay tới. Là XÀ PHU.

- Đó là người của ta, ai cho ngươi đuổi theo ?

- Nội gián, tên ấy phải chết. Ngươi cũng phải chết.

Nói rồi, người kia lao tới, mũi kiếm nhắm thẳng ngực trái XÀ PHU đâm tới. XÀ PHU né qua một bên trêu chọc :

- Trình độ này mà đòi giết ta sao, ngươi đang mơ à ?

Nói rồi chiếc quạt gấp xòe ra, đỡ lấy mũi kiếm. Kiếm đâm xuyên qua giấy, XÀ PHU liền gấp quạt lại. Khéo léo đoạt lấy kiếm của tên kia.

- Muốn giết ta ít nhất cũng phải thế này.

Tên sát thủ chưa hiểu chuyện gì đã bị một mũi kiếm xuyên tim mà chết. XÀ PHU đá cái xác xuống đường, cười nhẹ. Bách Hoa Lâu xem thường đường kim thánh thượng này quá rồi.

Trong mật thất của Bách Hoa Lâu...

- Báo cáo đi – Lục Nhận ngồi trên cao nhàn nhã uống trà, bên dưới là thân ảnh màu đen đang quỳ một chân xuống đất.

- Bọn chúng vẫn án binh bất động, không có hành động gì mới – người kia trả lời

- Ngươi chắc chứ ? – câu hỏi đầy ý nghi ngờ

- Chắc chắn thưa chủ nhân, chính mắt tôi đã nhìn thấy

- Đạo này ngươi rất lạ Dương Duy, ngươi có biết không ?

- Thưa thuộc hạ không hiểu ?

- Ta phát hiện ngươi hay lên ra ngoài. Ngươi đi đâu ?

- Thuộc hạ đến quán trọ Minh Nhật để xác định thông tin chính xác trước khi báo cho người.

- Trước đây ngươi chưa từng làm thế.

- Là do đạo gần đây, Bách Hoa Lâu nhận thêm 12 người mới. Thuộc hạ vô cùng nghi ngờ nên muốn kiểm tra rõ ràng.

- Uhm...về chuyện này ta cũng rất hoài nghi nhưng đây không phải chuyện của người. Sau này đừng để ta phát hiện người lén lút ra ngoài. Rõ chưa ?

- Đã rõ

- Được rồi, lui đi

Hắc y nhân quay đi, gương mặt lạnh băng hiện lên tia lo lắng. Lục Nhận đã nghi ngờ, y phải hành động cẩn trọng hơn nữa.

30. Chương 30: Tiếp Khách

- Chán quá đi – NHÂN MÃ thở dài. Thực sự rất chán nga, từ hôm tới đây ngày nào cũng như ngày nào. Không có gì để chơi hết. Đã vậy còn không được gặp “mèo con” của cô nữa. Thật sự chán quá nga.

- MÃ MÃ ở đây ai cũng chán hết, không chỉ có cậu đâu. Đừng than nữa – XỬ NỮ

- Cậu thì làm sao chán được, được ở cùng với MA KẾT của cậu mà. Tớ phải xa “mèo con” của tớ...hix...

XỬ NỮ bị chạm đúng nọc liền im lặng, lén liếc MA KẾT một cái. Đúng lúc đó, gặp ánh mắt của cậu cũng đang hướng về phía cô. Bốn mắt gặp nhau chưa tới 5s hai người vội cúi đầu xuống, mặt bắt đầu đỏ.

- GIẢI ăn bánh đi – THIÊN YẾT đưa bánh cho CỰ GIẢI nhẹ nhàng nói

- Cảm ơn cậu – GIẢI NHI nhỏ nhẹ trả lời, lòng hạnh phúc lâng lâng.

- Haizz...nhìn hai người “tình chàng ý thiếp”, làm tôi nhớ TIỂU SONG quá đi

- THIÊN BÌNH – THIÊN YẾT nói, giọng đầy sát khí. Dù khuôn mặt vẫn đang cười như ý giết người vẫn hiện rõ mồn một.

- Nga tớ không nói gì hết nha, không nói gì hết nhá nhá...CỰ GIẢI – THIÊN BÌNH làm mặt cười ngả người về phía GIẢI GIẢI xin viện trợ. YẾT thấy vậy cũng thở dài rồi “tạm” bỏ qua cho THIÊN BÌNH.

Ngay lúc đó, một gia nhân đi tới, “vô ý” làm rơi đồng chắn mền trên tay lên người các bạn sao. THIÊN BÌNH nhú mày nói :

- Người...

- A THIÊN BÌNH cô nương, xin lỗi

Kẻ kia vội vã chạy mất để lại THIÊN BÌNH cùng các bạn sao ngơ ngác.

Kẻ này là ai, có điều giọng nói đó

- Giọng nói của hắn hình như là...

- BÌNH NHI, hắn chỉ là một gia nhân chúng ta không quen biết – MA KẾT trừng mắt nghiêm giọng nói

- Phải BÌNH NHI là một kẻ chúng ta không quen không biết – THIÊN YẾT

THIÊN BÌNH nhanh chóng hiểu ý của hai người, lập tức im lặng.

- Hôm nay các người có vẻ nhàn hạ nhỉ

Thanh âm chanh chua truyền đến, không cần nhìn cũng biết là Hạnh Nhung. Mấy ngày nay, ả đã tận lực “dạy dỗ” khiến mấy bạn sao vừa nghe thanh âm chua chát này, lửa giận đã bùng lên. Tội chồng tội, người đợi đấy Hạnh Nhung.

Hạnh Nhung cảm nhận sát khí quanh mình, vẻ mặt vẫn không lộ sợ hãi nhẹ nhàng nói :

- Các người học cũng đã lâu, đêm nay bắt đầu ra tiếp khách

Không khí đông cứng trong phút chốc, hai chữ “tiếp khách” với sức công phá cực lớn đập vào màng nhĩ, xuyên qua thần kinh thính giác lên thẳng đại não. Về mặt cứng đờ của 8 người làm cho Hạnh Nhung nhìn không được chế giễu :

- Sao vậy đã bán thân vào thanh lâu cũng nên lường trước ngày này chứ, đêm nay bắt đầu tiếp khách, các người nên chuẩn bị đường hoàng đi. Đừng làm mất mặt đệ nhất thanh lâu Bách Hoa Lâu đó.

Nói rồi Hạnh Nhung lắc người một cái bỏ đi, còn kèm theo tiểu âm chế giễu.

Lúc này, bên nơi ở của các tiểu quan, 4 bạn nam cũng đờ như đá nhìn Lưu Quan chăm chú

- Ngân Quan, Bạch Quan, Kim Quan, Mộc Quan các người không cần lo lắng. Mấy ngày qua biểu hiện của các người rất tốt, đêm nay là đêm đầu tiên tiếp khách không nên trưng ra bộ mặt đó. Phải cho đám nữ nhân hạ lưu đó thấy, mị lực của chúng ta cao hơn bọn họ gấp nhiều lần. Ta đi đây, bốn người liệu mà chuẩn bị đi.

Đêm ở Bách Hoa Lâu...

- Khách quan, Bách Hoa Lâu chúng tôi vừa thu được 12 người đều là mỹ nhân, các ngài mới xem qua.

12 bạn sao bị đưa lên bục cao, nhìn ánh mắt đám người bên dưới như muốn ăn tươi nuốt sống mà thập phần khó chịu.

- Ta chọn hai cô nương kia – một bạch y nam tử đứng lên, chỉ vào THIÊN YẾT và MA KẾT, tay hai người nắm chặt.

Chọn cả hai người bọn ta, được lắm. Sẽ không khiến người phải hối hận đâu (không biết còn mạng để hối hận không nữa)

- Ta chọn người này – nam tử khác mặt lục y lên tiếng chỉ vào SU TỬ, lộ ra tiểu ý (về chế nhạo) nói

- Đại gia, họ là người mới, đêm nay lại là đêm đầu tiên, giá cả có hơi...

“Cạch” một tiếng, hai thỏi vàng của bạch y nam tử và một thỏi của người áo xanh cùng đặt trên bàn. Lục Nhạn nhìn một lát rồi mỉm cười :

- Các vị đại gia đã hào phóng như vậy, Kim Yến, Quế Hoa, Mộc Quan các người phải hảo hảo hầu hạ nhị vị công tử đó.

Người áo trắng đi lên bục, choàng tay qua eo hai người nói :

- Mỹ nhân, chúng ta tìm nơi tâm sự đi

Hai người liếc mắt nhìn tên kia, bỗng khựng lại trước nụ cười của hắn. Cái mặt vừa đều vừa gian này, quen quá.

- Chúng ta cũng đi thôi

Người áo xanh kéo SU TỬ đi, không để ý mặt cậu đã đỏ lên vì tức giận. Vừa mở miệng định chửi đã bị tên kia che miệng lại, lôi thẳng vào phòng. Chín người còn lại chỉ biết đứng đó, thầm khấn vái cho hai tên kia được toàn thân lên đường.

- Lục mama ta muốn cô nương kia

- Lục mama người kia là của ta

Cuộc đấu giá tiếp tục, những con ma háo sắc được mỹ nhân hoàn toàn không biết mình vừa đặt một chân vào Quỷ Môn Quan.

- Mỹ nhân, mỹ nhân nàng đẹp lắm nga

Một tên nam nhân đang nằm trên giường lăn qua lộn lại, miệng cứ chốc lát lại rên rỉ. Trên bàn là BẢO BÌNH đang mỉm cười uống trà, vẻ mặt cực kỳ vui vẻ. Đúng vậy, BẢO BÌNH nhà ta chính là đang cực kỳ

vui vẻ, cô vừa chế ra loại dược này, khiến cho người uống sẽ gặp ảo giác, nhìn thấy cái mà họ muốn. Bất quá...

- Bất quá ta lại quên mất, thuốc này có tác dụng phụ chính là khiến người tuyệt tự nga.

Nét cười ngày càng đậm, BẢO BÌNH nhìn tên nam nhân đang giãy giụa trên giường, một tia thương cảm cũng không có. Đáng đời người, dám chọc giận bản cô nương. Haizz... ta không có thời gian chơi với người, phải đi xem mọi người ra sao đã.

Vừa bước khỏi cửa đã nghe phòng bên cạnh truyền đến tiếng hét quái dị. Hét, trong thanh lâu là âm tiết rất bình thường, khổ nỗi tiếng hét này rõ ràng là của nam nhân nga, còn nghe rất quen tai nữa. BẢO BẢO tò mò nhìn vào, tìm thốt lên một cái. Đó...đó là BẠCH DƯƠNG. BẢO hùng hổ đập cửa xông vào, vừa vặn tên kia bị DƯƠNG DƯƠNG ột đòn hông Harai Goshi, ngã lăn trên mặt đất. BẢO BÌNH chạy tới mở họng tên kia đổ dược vào, miệng còn không ngừng nguyền rủa :

- Uống đi, cho người tuyệt tự tuyệt tôn, dám đụng vào DƯƠNG DƯƠNG của ta. Đồ biến thái, đáng chết...%#@#\$...

- BẢO BẢO, em...em đang làm gì vậy ?

BẠCH DƯƠNG ngơ ngác nhìn người yêu vừa xông vào phòng đã đổ thuốc vào miệng tên kia, không ngừng chửi rủa. Đột nhiên, BẢO nắm cổ áo BẠCH DƯƠNG hỏi :

- Hắn có động vào anh không ?

- Không...không có

- Hắn có nói gì khó nghe với anh không ?

- Không...mà có, hắn...

- Còn gì nữa không ?

- Hết...hết rồi

BẢO BẢO nghe xong thả BẠCH DƯƠNG ra, tiến tới cái tên đang vặn vẹo trên giường, ột cú không thương tình vào bộ phận “đặc biệt” của hắn. BẠCH DƯƠNG đơ mặt ra nhìn, mất 10s để trấn tĩnh, cậu quay sang BẢO BẢO :

- Em ghen sao ?

- Ai thèm ghen, đang bức mình thôi

- Vậy còn không chịu là ghen

- Anh lắm nhảm cái gì đó ?

- Không...không có gì, BẢO BẢO của anh bức mình vẫn đẹp nhỉ

Liếc nhìn tên kia một cái, BẢO quay đi giấu khuôn mặt đỏ hơn cả chữ “đỏ”. lát sau, cô đứng dậy nói :

- Chúng ta đi xem mấy người kia đi

- Ừ, BẢO BẢO nói gì anh nghe đó. BẢO là nhất

- Kinh, im dùm cái. (t.g : thích muốn chết còn giả bộ. BB : chán thờ rồi à. T.g : này, chị mày chán thờ là mày tắt thờ luôn đấy. BB : BD xử nó đi. T.g : nga, không chơi hội đồng, xấu * xách dép chạy *)

Đột nhiên, cách đó 2 phòng phát ra tiếng la ai oán của một...nam nhân.

- Aaaa...nữ hiệp...xin tha mạng...tha mạng...aaaa..

BẢO BẢO cùng BẠCH DƯƠNG vội chạy tới, đập vào mắt họ là một cảnh tượng rất là...

- MÃ MÃ...cậu...cậu đang làm gì đó ?

- A, BẢO BẢO cậu vào đây, cái đệm này rất êm nga.

Tình hình chính là, vị khách kia chân bị cột chặt vào hai cạnh giường, hai tay đang sống chết bám chặt lấy cái ghế để khỏi rơi xuống sàn nhà lửa chữa những mũi phi tiêu nhọn hoắt. Mà cái đáng nói hơn chính là...bạn MÃ đang xem cái lưng của vị khách tội nghiệp kia làm đem nhún, nhảy lên nhảy xuống liên tục khiến cho tên kia nôn tới mức lục phủ ngũ tạng cũng muốn nôn ra.

- MÃ cậu...cậu muốn giết người sao ? – BẠCH DƯƠNG với vẻ mặt “không thể tin nổi” lắp bắp hỏi

- Giết người gì chứ, trên đường tới đây chúng ta đã giết bao nhiêu người rồi. Chết thêm một tên cũng có sao đâu, với lại... - NHÂN MÃ nhảy xuống, đập lên đầu cái tên đã sớm ngất đi một cái - ...tên này dám chọc ghẹo tớ, còn sỉ nhục tớ. MÃ MÃ này tuyệt đối không để yên.

- Nhưng mà, MÃ đây là kinh thành, chúng ta đang làm nhiệm vụ - BẢO BÌNH lên tiếng “nhắc nhở” (t.g : khụ khụ, BB hình như cậu cũng đâu có hiền hơn đâu. BB : cầm, muốn thử thuốc à. T.g : im, muốn ta cho người với BD không gặp nhau nữa hả. BB : *trùng mắt* ừ. T.g : kekeke)

- Hừ, coi như hấn xui xẻo. Mà hai người có đôi có cặp, định đi đâu đó ?

- Bọn này đi xem mấy người kia thế, nào – BẠCH DƯƠNG liếc MÃ một cái nói

- Tớ đi nữa, tên này coi bộ chỉ còn nữa cái mạng, chơi không vui.

NHÂN MÃ một cước đá tên kia bay ngược lên giường, hai chân đột ngột bị bẻ ngược lại khiến cho hấn la thảm thiết một cái rồi cầm luôn (chính xác là ngóm luôn rồi).

Ba người dạo một vòng, đa số là mấy tên xui xẻo bị dính thuốc của BẢO BẢO, cũng không có gì đáng nói.

Trong lúc ba người đi “cứu thế”, tại một căn phòng nhỏ cách phòng của BẢO BÌNH khoảng hai mươi bước chân, có một nam hai nữ đang bàn chuyện “đại sự”.

- Mĩ nhân, chúng ta bắt đầu nga...á... – nam nhân vừa nói xong lập tức ăn một đập vào giữa mặt

- Người không muốn sống phải không ? Có chuyện liền nói, nếu chọn cả hai chúng ta chỉ để làm mấy chuyện linh tinh thì coi như ngươi tận số rồi – một trong hai cô nương kia nói, giọng lạnh băng ân ẩn sát khí.

- Nga, hai người nhận ra sao, ta đã hóa trang kĩ thế mà – người kia làm vẻ mặt “cún con” giả vờ ủy khuất.

- Con rắn chết tiệt kia, ngươi nói hay không ? – cô nương kia lên tiếng, sát khí đã ngập tràn. Nam nhân vội vàng “thức tỉnh”, nói :

- Quê Hoa cô nương, ...ý quên...THIÊN YẾT đại tỉ...á lộn...đại hiệp, người bình tĩnh một chút, ta dù sao cũng là vua một nước, đứng có làm cái mặt như diêm vương đòi mạng vậy chứ

- Người. Muốn. Sao. Đây. Hả ? – nghiêng từng chữ một, sức chịu đựng hiện tại đã là maximumsize, XÀ PHU còn không mau thức thời chắc chắn sẽ được diện kiến thế nào là “diêm vương đòi mạng”.

Mồ hôi lạnh túa ra, haizz...ngay từ đầu đã biết không nên chọc tên này, không hiểu sao cái miệng cứ đi trước cái đầu. Bạn XÀ run rẩy, cười cầu hòa nói :

- Hahaha...ta nói, lần này là có chuyện quan trọng...ấy...THIÊN YẾT đại hiệp, người cất chủ thủ đi, vật này rất dễ gây tai nạn nga.

- Người còn không mau nói nó sẽ cho người châu trời thật đấy – MA KẾT nhàn nhã uống trà nhẹ giọng cảnh cáo.

“Người đã biết còn không giúp ta, đồ vô lương tâm, sắt đá, máu lạnh...” - XÀ PHU chửi thảm trong lòng, miệng cười nói :

- Được, được ta nói, ngồi xuống cái đã, YẾT đại ca, mời ngồi

Sau khi an tọa, XÀ PHU lập tức bỏ ngay vẻ giễu cợt, nghiêm giọng nói :

- Ta đã liên lạc với các tướng quân trấn thủ gần đây. Trong ngày mai, quân lính sẽ được điều động. Hiện tại, ta đã phái đội Âm Vệ bí mật bao vây nơi này. Các người chỉ cần cầm chân bọn chúng ở yên trong Bách Hoa Lâu, đừng để chúng nghi ngờ.

- Vậy còn tên kia ?
 - Tên nào ?
 - Nhị vương gia Thiên Ân, hấn vào đây làm gì ?
 - O, mấy người biết rồi à. Thiên Ân vào làm nội gián, tới lúc đó nội ứng ngoại hợp, hành động sẽ dễ hơn
 - Người nói thật sao ? Ta lại thấy, người là muốn giám sát bọn ta mới đúng – MA KẾT nói với vẻ khinh thường. XÀ PHU không hề tức giận, ngược lại còn làm vẻ mặt kinh ngạc, một lúc sau mới nói :
 - Hahaha...không ngờ tâm cơ của ta cũng có ngày bị người nhìn ra. Ta quả là không nhìn lầm người. Đúng, ta là muốn giám sát nhưng cũng giúp các người tránh bị phát hiện. Song phương cùng có lợi đúng không ?
- Hai người không nói gì, liếc nhìn XÀ PHU một cái, khuôn mặt của hấn bây giờ là hoàng đế XÀ PHU của Caidoz, một chút cũng không giống cái vẻ cà lơ phất phơ từ trước tới nay. Một kẻ không dễ đối phó chút nào.

XÀ PHU nhìn hai khuôn mặt lạnh băng, lòng nghĩ thầm : “Không nói là ta không biết các người nghĩ gì sao, bộ hoàng đế chỉ là tên gọi chơi thôi à”

Trong khi sự im lặng kéo dài, ở một căn phòng khác có hai nam nhân đang trừng mắt nhìn nhau “đắm đuối”. Một người nói :

- Đúng có nhìn ta kiểu đó, ta là nhị vương gia đó, muốn bị chém đầu hả ?
- Chém, người dám chém ta sao ? Có chém cũng là ta chém người trước ?
- Người...ta nhìn đủ rồi nha, người nghĩ ta không dám chém người sao ? – Thiên Ân đập bàn đứng dậy
- Muốn thử sao, lão tử không ngán đâu, thử xem tên nào bay đầu trước – SƯ TỬ cũng đứng dậy, gác một chân lên bàn
- Haizz...bỏ đi, ta không thêm chấp người
- Người nói gì, phải là ta không chấp người mới đúng
- ...

Lời tác giả : hai anh làm ơn bớt sĩ diện dùm em cái đi a

~Khoảng nửa canh giờ sao, hai người ngồi xuống vừa uống trà vừa trừng mắt liếc nhau (.= *bó tay*). Lát sau, Thiên Ân chủ động mở miệng trước :

- Người...rất thân với Chu Tước cô nương sao ?
- Hơ...a là Chu Tước, dạo này nhiều việc quá ta cũng quên mất cô ấy. Chu Tước sao rồi, đã khỏe chưa ?
- Cô ấy khỏe rồi, trả lời câu hỏi của ta, người rất thân với Chu Tước cô nương đúng không ?
- Ờ...cái này, thật ra trước đây Chu Tước từng hướng ta bày tỏ tình ý nhưng ta đã có MÃ MÃ rồi cho nên...
- Ta hiểu rồi

Thiên Ân nói nhỏ, SƯ TỬ để ý thấy khuôn mặt của hấn đang cố làm ra vẻ lạnh lùng nhưng đôi mắt không ẩn giấu được phần khích cùng vui mừng. Cái tên này...

- Người...thích Chu Tước phải không ?

“Oanh”, bị nói trúng tâm tình khiến khuôn mặt băng lãnh của Thiên Ân từ từ chuyển sang sắc đỏ. Miệng lắp bắp trả lời :

- Phải...a không phải...mà phải...không là không phải...
- Câm, rốt cục là phải hay không phải ?
- Là...là...là phải

Thật vất vả nói ra, mặt Thiên Ân cúi gầm, đổ tận mang tai. Aizz...thật không ngờ, nhị vương gia kiêu hãnh lại có vẻ mặt này nga.

- Tưởng gì, bổn đại gia sẽ giúp người
- Người nói thật ?
- Người nhìn ta giống đang đùa lắm sao ?
- Người thật sự giúp ta, giúp ta đến với Chu Tước
- Đúng, ta giúp người
- Yaa...SƯ TỬ, cảm ơn người nga.

Thiên Ân hững hờ, ôm lấy SƯ TỬ, bạn SƯ hoảng quá la lên :

- Buông, người làm gì vậy, mau buông ta ra

“Rầm” cửa phòng đột nhiên bật mở, một tầng sát khí ủa vào...

(70) ...uốn cafe...ai uống ko..

“Rầm” cửa phòng đột nhiên bật mở, một tầng sát khí ủa vào, một bóng áo màu xanh phóng tới đâm thẳng vào Thiên Ân. Bạn Ân chưa kịp phản ứng đã cảm thấy cả người nhẹ hẫng, bay một vòng và đáp xuống mặt đất một cách rất ư là...nhẹ nhàng.

- Chết tiệt, là tên nào chán sống muốn hành thích bổn vương gia ?
- Người nói xem là tên nào ? Thiên Ân chết tiệt, người có bệnh gay cũng đừng kéo mèo con của ta theo chứ. Người thật sự không muốn sống.
- Hơ...ách, NHÂN MÃ cô nương, bình tĩnh, có gì từ từ nói. Đừng động tay động chân vậy. Chúng ta là người có học không nên làm thế.

Thiên Ân cười nói, từ từ đứng dậy, chân bước lùi ra sau bảo trì một “khoảng cách an toàn” với MÃ MÃ. Đợi MÃ có vẻ dịu bớt bắt đầu hỏi :

- MÃ MÃ cô nương, còn có các vị cô nương công tử đây sao lại ở đây vậy ?
- Chúng tôi không nên ở đây sao ? Hay là muốn chúng tôi đi tiếp mấy tên nam nhân không có não kia ?
- Hahaha....BẢO BÌNH cô nương nói quá rồi, tại hạ không dám. Mà cho ta hỏi, lúc này NHÂN MÃ cô nương nói bệnh gay. Chẳng hay đây là kỳ bệnh gì vậy ?
- Cái này, nhị vương gia... – CỤ GIẢI hảo tâm giải thích – ...ý nghĩa của nó là chỉ những tên nam nhân chỉ thích nam nhân đó.
- O, ý cô nương là đoạn tụ chi phích sao. Hahaha...tại hạ hoàn toàn là nam nhân bình thường, không có bị đoạn tụ a.
- Vậy sao người lại ôm SƯ TỬ ? Nếu người không trả lời cho rõ thì đừng trách – NHÂN MÃ nghiêng rằng
- A, chuyện này...ừm...chẳng qua là SƯ TỬ huynh đây hứa giúp ta...a...giúp ta một chuyện quan trọng, ta nhất thời cao hứng nên thất lễ. Mong SƯ TỬ huynh bỏ qua cho
- SƯ TỬ – NHÂN MÃ chuyển hướng sát khí về phía SƯ TỬ
- MÃ MÃ, em bình tĩnh, nghe anh nói. Chuyện là... – SƯ TỬ ghé sát vào tai NHÂN MÃ thì thầm. lát sau, bộ mặt sát khí của MÃ bị quét sạch như chưa từng tồn tại. Thay vào đó là nụ cười vô cùng...nguy hiểm.
- Thiên Ân nhị vương gia a...ta không ngờ người như ngài cũng có ngày dính phải tiếng sét ái tình nga.
- NHÂN MÃ là ai vậy ? – BẠCH DƯƠNG
- Người đó...xa tận chân trời, gần ngay trước mắt

- NHÂN MÃ tỉ chừng úp mở vậy mà, nói uội nghe đi – SONG NGƯ chớp chớp đôi mắt “1% Cá + 99% Cáo” nói (pé NGƯ dễ thương, hiền lành của tui đâu rồi).

- Nga, mọi người, chúng ta mau tới chỗ đại ca đi. Mau đi thôi, đi thôi

Thiên Ân vừa nói vừa đi thẳng, không cần biết những người kia phản ứng thế nào, cậu đã mang theo khuôn mặt đỏ chói chuồn lẹ. THIÊN BÌNH lắc đầu thở dài :

- Nam nhi gì mà da mặt mỏng thế, làm sao theo đuổi được ai

- Thế mà được đấy, còn là mỹ nhân nữa nga – NHÂN MÃ cười nói

- Phải rồi MÃ, lúc này cậu định nói là ai vậy ? – KIM NGƯU

- Chính là...Chu Tước cô nương đó

- Thì ra là vậy, có thế mà cũng xấu hổ. Đúng là da mặt quá mỏng – SONG TỬ

- SƯ TỬ, lúc này cậu hứa giúp hần gì thế ? – XỬ NỮ

- Tổ hứa giúp hần tiếp cận Chu Tước cô nương

- Chỉ vậy thôi sao ? – NHÂN MÃ trề mắt

- Chỉ vậy thôi. MÃ à, em ghen như vậy làm anh rất hạnh phúc nga

- Lám ơn, không phải lúc đóng phim. Chúng ta mau đuổi theo hần thôi – SONG TỬ

SƯ TỬ liếc TIỂU SONG một cái, MÃ MÃ thẳng “chân” khuyến mãi ột cái đập. Những người khác chỉ biết lắc đầu bỏ đi. 12 người cùng đến căn phòng của XÀ PHU và hai bạn YẾT KẾT. Thiên Ân vừa định gõ cửa phòng thì...

“Rắc...âm...xoẹt...rầm rầm...” và một loạt những âm thanh khác kích thích thần kinh cảnh giác của những người đứng ngoài vang lên. Một lát sau, cánh cửa không cần mở đã tự động văng ra xa, kèm theo là một bóng áo trắng bay thẳng ra ngoài. Khoảng 5 phút sau, cái bóng kia từ đồng hồ nát ngổ dầy, vụn hồng vài cái rồi nở nụ cười “sạch bong sáng bóng” về phía những người mới đến :

- Nhị đệ cùng các vị cô nương công tử đã đến rồi sao. Mời vào.

XÀ PHU đứng dậy, nghiêng ngang bước vào nhà. Nhưng vừa tới cửa, một kiếm một đao đã chia về phía bạn. Hai tên “Thần Chết” ở trong nói vọng ra :

- XÀ PHU người chết chắc rồi

Cả đám cùng đổ mồ hôi hột, tên này bảo đảm đã chọc tới hai đại ác ma kia rồi. SONG TỬ vội ngăn cản nguy cơ án mạng xảy ra :

- Mọi người bình tĩnh đi mà, có gì từ từ nói. Hai người bỏ vũ khí xuống đi, chúng ta vào phòng...mà thôi, sang phòng bên cạnh nói chuyện đi. Bây giờ không phải lúc đấu đá, lỡ Lục Nhạn phát hiện thì toi đấy.

Hai cây đao tạm thời được bỏ xuống nhưng sát khí vẫn lớn vồn làm người nào cũng cảm thấy rợn rợn, vậy mà con rắn gây ra toàn bộ chuyện này vẫn nhớn nhợ như không, cười một cách rất ư là...nham nhở.

Mọi người cùng nhau “di cư” sang phòng bên cạnh vì căn phòng vừa rồi đã và đang trong tình trạng “tiêu điều, xơ xác, tan hoang”. Sau khi ngồi xuống, NHÂN MÃ lập tức hỏi :

- Lúc này là chuyện gì vậy

- Để ta kể cho nghe, chuyện vừa rồi là... – XÀ PHU làm ra vẻ bí ẩn bắt đầu kể

1 canh giờ trước....

Sau khi bàn bạc xong về thời gian cũng như chiến lược tấn công Bách Hoa Lôu, XÀ PHU quay lại về mặt nham nhở thường ngày, nháy con mắt dâm tặc mắt nói :

- Bàn xong chuyện rồi, chúng ta làm đại sự nga

- Đại sự, không phải vừa bàn xong sao. Còn có đại sự gì nữa ? – MA KẾT nhíu mày hỏi
- Chính là việc nên làm trong thanh lâu á
- ??? – hai bạn YẾT KẾT ngày thường thông minh bao nhiêu, thời điểm này mặt liền có bấy nhiêu chữ ngu hiện lên.
- Haizz...chính là một quan khách như ta chọn hai cô nương xinh đẹp như hai người, cái chính là muốn làm “chuyện đại sự” nga
- “Oành” một tiếng, hai người từ không hiểu thành đã hiểu và từ đã hiểu thành hiểu rất rõ. Sát khi bắt đầu tản mát trong không trung :
- XÀ PHU, người có gan thì nói lại lần nữa – THIÊN YẾT nghiêng rằng
- Haizz...chính là Quê Hoa cô nương – XÀ PHU cố tình kéo dài giọng ra – ...cô nương xinh đẹp như thiên tiên giáng trần, rất đúng loại bốn vương yêu thích nga...
- “Xoẹt” ai đó đã quẹt diêm
- ...còn có Kim Yến cô nương cũng là một mỹ nhân, cùng một vẻ đẹp lại được tới hai người, bảo sao đại gia không cao hứng chứ...
- “Lách tách lách tách” ngọn lửa dâng cao
- ...cho nên, bốn vương rất muốn thử tư vị được hai mỹ nhân hầu hạ nga.
- “Bùm” cái gì đó đã phát nổ
- XÀ PHU – hai người cùng nghiêng rằng, tay nắm chặt vũ khí chuẩn bị bấm tên kia làm mấy mảnh.
- Nga, ta không ngờ các “nàng” còn nôn nóng như vậy, giọng nói thật ngọt ngào, gọi tên ta thất âu yếm nag. Không cần vội, bốn vương nhất định không bạc đãi mỹ nhân đâu.
- NGƯỜI ĐI CHẾT ĐI – một kiếm một đao cùng rút ra, tinh quang lấp lánh phóng về phía XÀ PHU. Bạn XÀ nhảy bên này, bay bên kia để tránh, miệng không ngừng trêu chọc :
- Mỹ nhân không cần nhiệt tình vậy nga, đại gia sẽ hảo hảo yêu thương từng người mà. Hahaha...
- Quay lại hiện tại...
- Sau đó thì căn phòng thành ra như vậy. Mấy người thấy chưa, ta chỉ đùa một chút mà hai người đó hung dữ như vậy đó.
- “Hừ, một chút của người đó hả ? Chọc ai không chọc lại nhắm ngay hai tên đó, chết sớm là phải” – suy nghĩ chung của tất cả những ai nghe xong câu chuyện vừa rồi.
- Được rồi, chuyện này tạm thời cho qua đi. Chúng ta mau bàn kế hoạch để xử lý bà mama kia trước đã – SONG TỬ cười nói
- Phải đó, dù sao sau này vẫn có cơ hội, hai người không cần tức giận quá – BẠCH DƯƠNG
- THIÊN YẾT, anh đừng giận, sau vụ này còn thiếu gì thời gian để xả giận chứ – CỰ GIẢI nắm tay YẾT YẾT nhẹ nhàng nói
- Cả cậu nữa MA KẾT, sau này còn nhiều thời gian. Nhất định cho hắn từ từ chịu khổ – XỬ NỮ
- Sao không ai đứng về phía ta hết vậy – XÀ PHU làm bộ như muốn khóc nói
- Tất cả những người có mặt trong phòng đồng thời tặng hắn một cái liếc sắc lẹm ngụ ý : “Câm, nói nữa là chết tại chỗ”. Bạn XÀ hình như cuối cùng đã ngộ ra mình quá trốn, im lặng cúi đầu không dám nói nữa. Những người khác cùng nhau bàn kế hoạch để triệt Bách Hoa Lâu, không quan tâm đến tên kia ngồi tự kỉ. Cho đến khi mọi chuyện xong xuôi, XÀ PHU vẫn là không ngừng đầu lên. Thiên Ân lay nhẹ :
- Ca ca, không ai trách huynh nữa mà, chúng ta về quán trọ thôi

Không trả lời cũng không ngẩng đầu lên

- Ca ca, huynh không cần tự trách, mọi người đã không để bụng nữa rồi

Không có phản ứng gì

- Ca ca, huynh... – Thiên Ân vừa nói vừa đẩy mạnh XÀ PHU một cái mới phát hiện ra : bạn rắn của chúng ta đã ngủ từ khi nào (ngồi mà cũng ngủ được báỉ phục!!!). XÀ PHU bị đẩy giật mình tỉnh dậy, ngơ ngác :

- Ô, mọi người bàn chuyện xong rồi à, vậy chúng tôi về đây

Vội nắm tay Thiên Ân kéo về, bỏ lại 10 người ngơ ra và 2 người dày đặc sát khí.

Sau khi Bách Hoa Lâu bị diệt, XÀ PHU người hãy coi chừng đó.

31. Chương 31: Chuẩn Bị

Trong mật thất...

- Dương Duy, XÀ PHU thật sự không có hành động gì sao ?

- Vâng

“Kỳ lạ, nếu hần không có hành động gì vậy đám sát thủ vây quanh Bách Hoa Lâu là của ai ? Chẳng lẽ...”

- Dương Duy, người tới quán trọ Minh Nhật bám sát XÀ PHU cho ta. Một khắc không rời

- Rõ

Bóng đen xoay người biến mất, Lục Nhạn chống tay nhìn theo nói :

- Bám theo Dương Duy

Một bóng đen khác trên xà nhà vọt đi. Tên ấy đuổi theo người gọi Dương Duy đến quán trọ Minh Nhật...

Trong phòng XÀ PHU...

“Dương Duy” tháo lớp dịch dung trên mặt, lộ ra khuôn mặt Nhị vương gia Thiên Ân. Thiên Ân ngồi xuống bàn, vừa uống trà vừa nói :

- Ca ca, tiểu đệ của huynh không quản nhọc nhằn, hi sinh nhan sắc đeo lên cái mặt nạ chết tiệt này, huynh tốt nhất xử lý rác rưởi cho sạch sẽ đi.

Trong một con hẻm nhỏ, XÀ PHU đứng nhìn tên sát thủ đầy máu trên mặt đất, bạch y trắng toát không dính một giọt máu. Hần đột nhiên thở dài nói :

- Thiên Ân, đệ chỉ toàn đem về mấy cái đuôi cho ta giải quyết thôi.

Nói rồi lấy trong người ra một cái bình nhỏ, rắc bột phấn lên người kia. Bột phấn trắng vừa chạm vào xác hắc y nhân, cái xác lập tức biến thành một vùng nước. Máu cũng theo đó biến mất. XÀ PHU cầm bộ y phục của hắc y nhân trong tay, gọi ra một ảnh vệ có dáng người tương tự phân phó :

- Người trở về báo với Lục Nhạn Dương Duy quả thật đang theo dõi ta, tiện thể báo cho đám người kia : đêm mai hành động.

Xong việc, XÀ PHU xoay người nhắm hướng quán trọ Minh Nhật mà đi tới.

Ở Bách Hoa Lâu...

- Chán quá, chán quá à. Chừng nào mới được thoát ra đây – NHÂN MÃ sau khi chia tay “mèo con” tiếp tục ngồi than thở.

- MÃ à, cậu đừng than nữa, còn tối nay nữa là xong rồi. Đừng tra tấn lỗ tai mọi người nữa – THIÊN BÌNH

- Mà tên XÀ đó có tin được không ? Tổ thấy nghi quá, lẽ nào một đám người bao vây Bách Hoa Lâu mà Lục Nhận không phát hiện ? – CỰ GIẢI

- Cái này, ai mà biết. Tên XÀ đó nói gì thì cứ làm vậy đi. Có gì thì xử hắn – XỬ NỮ

- Haizz...chán quá à, tốt nhất là tên đó thông minh một chút. Nếu không, tổ sẽ băm hắn ra – NHÂN MÃ vừa nói vừa chặt tay làm điệu bộ “băm vằm”

Lúc này, Hạnh Nhung đột ngột đi tới :

- Mau đến đại sảnh, mama cho gọi các người

- Có chuyện gì vậy ?

- Ta không biết, nhìn vẻ mặt mama xem ra là chuyện rất quan trọng

XỬ NỮ nói thầm với MA KẾT :

- Hay là bà ta phát hiện chúng ta rồi ?

- Có lẽ không đâu, nếu bà ta phát hiện đã trực tiếp cho sát thủ lấy mạng chúng ta rồi, đâu cần phí sức gọi tới làm gì.

- Nhưng chuyện này cũng không tầm thường, hay là hành động của XÀ PHU bị phát hiện ? – THIÊN BÌNH

- Rất có khả năng, có lẽ bà ta nghi ngờ chúng ta là nội gián, muốn kiểm tra một lần – BẢO BÌNH

- Mau đi thôi, không nên để mama đợi lâu – Hạnh Nhung gọi to

Cả bọn theo Hạnh Nhung đến một tòa đại sảnh phía Tây, trên đường đi gặp mấy sao nam cũng đang đi tới đó, biểu hiện trên mặt Lưu Quan cũng như Hạnh Nhung : cực kỳ “nghiêm trọng”.

Tất cả được dẫn đến một đại sảnh rộng lớn, tập trung nhiều người. Xem ra, Lục Nhận là cho gọi toàn bộ người của Bách Hoa Lâu tới. Trong lúc mọi người đang đoán xem rốt cuộc có chuyện gì, Lục Nhận lên tiếng :

- Mọi người, trừ những người mới tới, ta nghĩ các người đều biết, Bách Hoa Lâu được lập nên là để làm gì phải không ?

- Mama, không lẽ triều đình có hành động bất lợi với chúng ta ? – một lục y nữ tử nói lớn

- Ta cũng không rõ đây có phải quân triều đình hay không, tuy nhiên chúng âm thầm bao vây Bách Hoa Lâu cũng không có ý đồ tốt. Truyền lệnh mọi người trong lâu phải chuẩn bị sẵn sàng ứng phó.

- Rõ

- Còn các người – Lục Nhận nhìn về phía 12 người – theo ta.

Lục Nhận đưa họ đến một gian phòng khác. Ả quan sát 12 người thật kĩ rồi đột ngột mở miệng :

- Có lẽ các người cũng đoán được phần nào hoạt động thực sự của Bách Hoa Lâu

“Không chỉ là biết, còn là biết rất rõ, rõ hơn bà nữa” – 12 người thầm nghĩ trong đầu

- Mama, ý bà là Bách Hoa Lâu thực sự có ý phản nghịch triều đình – THIÊN BÌNH làm ra vẻ run rẩy hỏi

“Giỏi lắm THIÊN BÌNH, cậu quả không hổ danh người mẫu kiêm diễn viên trẻ nhất” – SONG TỬ nghĩ thầm trong đầu (t.g : anh khen vợ quá đáng rồi. SoT: ý kiến gì *rút súng*. T.g : anh SONG cẩn thận, súng đạn không có mất nga. SoT: chính vì không có mất bắn chết sẽ không có tội *cười nham hiểm*. T.g : dạ em không dám chọc vào anh nữa *xách dép chạy*)

- Phải – Lục Nhận hết sức thản nhiên xác định, không có vẻ gì sợ câu nói này làm mình bị chém đầu cả

- Vậy, chúng tôi...

- Các người có hai lựa chọn... – Lục Nhận cầm tách trà lên nhàn nhã nói – ...một là ở lại đây giúp đỡ ta, chân chính thành thuộc hạ của ta, hai là rời khỏi đây nhưng mà... – đột nhiên, một cỗ sát khí mạnh mẽ áp xuống

đầu từng người đứng trong phòng - ...nhưng sau khi ra khỏi đây, ta không thể đảm bảo các người có toàn mạng hay không đâu.

Suy nghĩ của nha hoàn trong phòng “Mama thật đáng sợ, thật mạnh mẽ”

Suy nghĩ của 10 người “Sát khí được đẩy nhưng vẫn thua hai tên kia lúc nổi điên” (hai tên nào biết rồi nhá)

Suy nghĩ của hai vị “đương sự” : “Phát ra sát khí trấn áp người, cái này ai chẳng làm được, ấu trĩ”

- Các người nghĩ sao ? – Lục Nhạn chống tay, nghiêng đầu qua một bên, trên môi là nụ cười “gian xảo đúng chất cáo”

“Nghĩ nghĩ nghĩ, nghĩ cái đầu bà, có cho người ta chọn đâu mà nghĩ”

- Mama, chúng...chúng tôi không có võ công, cũng không có đầu óc làm sao giúp bà ? – SONG NGƯ bày ra khuôn mặt “tiểu bạch thỏ đáng yêu dễ thương” run giọng hỏi (NGƯ ơi em cũng đi làm diễn viên đi)

- Sẽ có người huấn luyện cho các người. Thế nào ?

12 người giả vờ thần sắc rối loạn, đột nhiên THIÊN BÌNH quỳ xuống, cổ nặn ra vài giọt nước mắt nói :

- Ngọc Lan vốn là cô nhi, tứ cố vô thân, lúc trước được người thu dưỡng, không ngờ lại bị bán vào thanh lâu. Ngọc Lan dù rời khỏi cũng vô phương toàn mệnh, chỉ bằng ở lại làm việc ama. Chỉ cần mama không chê tiểu nữ, tiểu nữ nguyện đi theo mama.

- Tốt lắm – Lục Nhạn gật đầu có vẻ rất hài lòng.

Suy nghĩ chung của 11 người còn lại : “Cuối cùng cũng hiểu tại sao THIÊN BÌNH trong trường lại là công chúa trong mắt mọi người, ai ai cũng yêu quý”

- Còn những người khác – Lục Nhạn liếc nhìn những người kia, tay lại nâng chung trà lên nhấp nháp (chưa tới 2 ml trà mà uống không xong)

- Bách Hợp nguyện theo mama tới cùng – SONG NGƯ quỳ xuống bên cạnh THIÊN BÌNH, cúi đầu nói

- Nguyên theo mama – những người còn lại cùng nhau quỳ xuống, tận tình lời 18 đời tổ tông Lục Nhạn ra “thăm hỏi” một lần.

- Hảo, hay lắm. Hahaha... Hạnh Nhung, Lưu Quan, dẫn họ xuống cho người huấn luyện. Lát nữa ta sẽ trọng thưởng cho hai người.

- Đa tạ mama

Hạnh Nhung cùng Lưu Quan dẫn 12 người đi tới tòa tiểu viện phía tây, xuống một mật đạo. Mật đạo này rộng lớn, chứa đủ loại binh khí cùng độc dược, là nơi đào tạo người của Bách Hoa Lâu.

- Từ nay, các người sẽ nhận sự huấn luyện ở đây. Nhất định phải cố gắng học tập, Bách Hoa Lâu chúng ta không cần kẻ vô dụng.

- Đã rõ.

Trong khi 12 người đang ở mật đạo, Lục Nhạn vẫn ngồi trong sảnh uống trà. Bên dưới là một người áo đen đang báo cáo :

- Thưa mama, Dương Duy không có hành động kỳ lạ, hắn vẫn luôn theo sát XÀ PHU.

Chung trà trên tay Lục Nhạn thoáng dừng lại giữa không trung rồi tiếp tục đưa lên môi :

- Người chắc chứ

- Thuộc hạ tận mắt chứng kiến.

- Lui

Bóng đen xoay người rời đi, Lục Nhạn nheo đôi mắt trầm nghĩ : “Dương Duy không có hành động kỳ lạ, vậy những tên bao vây Bách Hoa Lâu là quân của ai. Hừm...mặc kệ là kẻ nào, động tới Lục Nhạn chính là tự tìm đường chết”

- Truyền lệnh của ta, từ hôm nay, Bách Hoa Lâu ngừng hoạt động. Mọi người phải trong tư thế sẵn sàng đối phó địch nhân.
- Dạ rõ
- XÀ PHU, ta sẽ xem người có thể giữ trò gì.

32. Chương 32: Triệu Lam

Quán trọ Minh Nhật...

Một bóng đen từ cửa sổ nhảy vào phòng :

- Hoàng thượng, Lục Nhận đã cho đóng cửa Bách Hoa Lâu, quân lính đã điều động tới
- Là quân của ai ?
- Triệu tướng quân

Sắc mặt XÀ PHU ngay lập tức đen lại :

- Sao lại là tên đó ? Người không tìm được người khác sao ?
- “Hoàng thượng của ta, từ đầu là người nói ta tìm người gần nhất nha. Ta cũng đã nói người gần nhất là Triệu tướng quân, ai bảo người không chú ý nghe cho rõ giờ lại trách ta”
- Triệu tướng quân là người gần đây nhất, muốn điều binh mã của lộ khác e phải mất thêm vài ngày
 - Aizz...người lui xuống đi, gọi Thiên Ân qua đây
 - Hoàng thượng, thần có điều muốn hỏi
 - Nói
 - Hoàng thượng, ngài đã đưa không ít mật thám vào Bách Hoa Lâu, còn đưa cả Bình Nam vương vào. Sao còn nhọc công với những người kia ?

XÀ PHU nở nụ cười nhẹ nói :

- Ảnh, nếu người có 100 người, người sẽ làm gì để tìm ra người giỏi nhất ?
- Sẽ tổ chức khảo nghiệm
- Đúng, là khảo nghiệm
- Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài định...
- Được rồi, chuyện này nói tới đây thôi, lui xuống đi.
- Dạ

Một lúc sau, ngoài cửa có tiếng gọi :

- Ca ca yêu quý ơi, đệ đệ “hào hoa phong nhã, anh tuấn tiêu sái, văn võ toàn tài” của huynh đến rồi a (tự kỷ năng quá rồi, tội nghiệp thằng bé, bé thế mà đã...)
 - Câm miệng đi, binh lính tới rồi, là của tên họ Triệu kia
- “Choang”, chung trà trong tay Thiên Ân vỡ tan nát :
- Sao lại là tên vương bát đản đó, người không tìm được người khác sao ?
 - Không tìm được

- Ta không muốn gặp hần
- Đệ không có quyền quyết định, cùng lắm lần này cho hần chút tiện nghi thôi.
- Ca, đầu óc huynh có vấn đề sao, tên chết tiệt đó...
- Ta biết, lần này tiện thể cho hần ném chút giáo huấn.

Thiên Ân mờ mặt, nhất thời không hiểu nổi XÀ PHU đang nói gì :

- Người quen sở thích của hần sao, cùng lắm ấy người kia giáo huấn hần một chút, bảo đảm về sau không dám nữa.
- Đệ hiểu rồi, ca huynh thật nham hiểm nga.
- Không nham hiểm ta có thể làm hoàng đế sao ? Nói thừa
- Được rồi, đệ nói thừa. Chừng nào chúng ta đi gặp hần ?
- Lát nữa, mau chuẩn bị đi.
- Vâng.

Thời gian khoảng một khắc sau (1 khắc = 15 phút), một đôi ngựa màu đen dừng trước quán trọ Minh Nhật. Một người mặc áo xanh dương nói :

- Tướng quân, là ở đây
- Chúng ta vào thôi, chớ để người kia đợi lâu

Người còn lại mặc áo đen, thanh âm mạnh mẽ, là một nam nhân cao lớn. Hai người đưa ngựa cho tiểu nhị trong quán xong lập tức chạy lên lầu, để lại ông chủ quán đứng ngơ ngác.

“Rầm”, cánh cửa phòng bị đẩy mạnh ra, XÀ PHU đang uống trà nhú mày một cái, không thèm liếc tới người vừa vào nói :

- Hồng thì tự đền
- Bệ hạ, là người gọi ta tới nga
- Ta gọi người tới bàn việc, không gọi người tới phá cửa Triệu tướng quân – Triệu Lam

Người tên Triệu Lam lập tức im lặng, bụng thầm nói : “Con rắn chết tiệt, bản tướng quân không thèm đấu võ mồm với người” (đấu có lại đấu mà thèm với chả không)

- Triệu tướng quân, mau ngồi xuống đi, hôm nay khí trời ẩm áp, bản vương không cần ngài chắn gió dùm nga – Thiên Ân cũng không thèm nhìn tới Triệu Lam, chọc thẳng cho hần một câu.

Triệu Lam mặt ngày càng đen lại, kéo cái ghế gần đó ngồi xuống, tay thuận tiện rót chung trà nói :

- Lần này cần ta hỗ trợ chuyện gì ?
- Bách Hoa Lâu – XÀ PHU vẫn không nhìn tới người kia, nhẹ nhàng thốt ra ba chữ này.

Triệu Lam vừa nghe xong liền phun trà trong miệng ra :

- Người...người...người...người có hậu cung ba ngàn giai lệ chưa đủ sao, mượn binh lính của ta để bắt dân nữ hả ?
- Người nghĩ thế gian này ai cũng như người sao ? Ta thật không hiểu sao người vẫn còn sống dai thể – Thiên Ân không che dấu khinh miệt nói (ý bạn Thiên Ân là chữ tên kia XXOO nhiều thể mà vẫn chưa kiệt sức chết ấy)
- Bình Nam vương gia, ngài đây là nói quá rồi – Triệu Lam nhàn nhã nói “ca ca của người vận động còn nhiều hơn ta, chết cũng là hần đi trước”. Nửa câu sau, Triệu đại tướng quân của chúng ta vẫn còn yêu đời cho nên không (dám) nói ra ngoài.

- Lần này mượn binh của người là để đối phó Bách Hoa Lâu, nơi này có ý phản nghịch nên phải nhờ đến người.

- Chỉ một thanh lâu nho nhỏ, có bao nhiêu lợi hại chứ ? – Triệu Lam có phần khó hiểu hỏi

- Nếu không phải loạn quân, ta sẽ cho tất cả vào cung làm thị vệ

Triệu tướng quân lần thứ hai bị sắc nước, mắt trợn trắng lên :

- Bệ hạ, hình như ngài nói quá rồi

- Người nếu muốn biết có thể đến đó, tìm đại một tên đầu bếp hay một tên quét dọn mà thử

- Nếu thật sự như ngài nói – Triệu Lam trở nên nghiêm túc – chúng ta làm sao diệt chúng

- Không cần lo, người tướng bọn ta cũng là loại “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển” sao, bên trong Bách Hoa Lâu có ít nhất gần ba mươi người là mật thám rồi

- Đã vậy thì dễ rồi, chừng nào hành động

- Đêm nay

- Vậy ta sẽ đi điều binh

- Đi nhanh đi

Lát sau...

- Người không phải nói sẽ đi sao, ngồi đó làm gì ? – XÀ PHU nhìn cái tên cầm rế này giờ trong phòng nói

- Hoàng thượng, chúng ta là hảo bằng hữu, ta muốn cái gì người hiểu mà – Triệu Lam lộ ra điệu cười lưu manh nói

- Được rồi, xong việc sẽ cho người

- Hảo, phải là mỹ nhân nga

- Rồi, mau cút đi

- Đa tạ hoàng thượng

Triệu Lam vui vẻ, bay thẳng từ cửa sổ ra ngoài. Thiên Ân lại gần hỏi :

- Ca ca, xong chuyện này họ có hay không giết luôn chúng ta a

- Chúng ta nhanh chóng chạy về hoàng cung là được, cứ để tên họ Triệu đó làm bia đỡ, cho hắn ném chút đầu khố

- Hahaha...đại ca huynh thật cao kiến a

Thế là có một con nai tên Triệu Lam vừa lọt vào nanh sói mà không hay biết. Mô Phật....Boong.... (tụng trước cho êm vài cuốn kinh siêu độ đi mọi người ^.^)

33. Chương 33: Tập Kích Trong Đêm

- Khí trời khô nóng...cẩn thận củi lửa... “KENG”...Khí trời khô nóng...cẩn thận củi lửa... “KENG”....

Người nam nhân tay cầm cái mõ vừa đi vừa gõ trên có khuôn mặt rất trẻ. Đôi mắt lão liên liếc qua liếc lại liếc tới đại môn Bách Hoa Lâu đang đóng kín, đôi môi mỏng nhếch lên thành nụ cười “khả ố” :

- Màn kịch hay bắt đầu rồi.

Trong Bách Hoa Lâu...

Đêm nay, không trăng không sao, mấy đen đầy trời...nói chung là một đêm rất thích hợp để “phạm tội”. Từ khu biệt viện phía Tây, bốn bóng đen đang “lén lút” chạy đến khu phía Nam (4 người : cái gì mà lén lút hả ???)...Khụ khụ, chính xác là “quang minh chính đại” mà đi (t.g: chịu chưa ? 4 người : vậy còn được). Lý do ? Chính là cái lư hương đang tỏa khói nghi ngút trên tay BẠCH DƯƠNG nga. Có thể nói trong vòng bán kính 5m xung quanh cái lư hương, con muỗi đang bay cũng lập tức rớt ngay xuống đất.

- Anh lấy cái này ở đâu ra vậy ?

- Cửa BẢO BẢO cho nga – BẠCH DƯƠNG nở nụ cười chói lóa tới cực điểm nói

- Chưa gì mà gọi người ta là cục cưng rồi – SONG TỬ (bảo bảo = cục cưng)

- Sao ? Không được như tôi tức hả, BẢO BẢO nhà tôi dễ thương đáng yêu biết mấy, ai như con cọp cái nhà cậu.

- Cậu nói ai là cọp cái, muốn ăn kẹo đồng hả

- Cậu ngon thì cứ thử

- Mấy người muốn đánh thức cả tòa viện này à – SỰ TỬ

- Đi thôi, đi thôi trễ giờ là bị “mama tổng quản” sạt ột trận bây giờ - KIM NGUU

Danh hiệu “mama tổng quản” của XỬ NỮ vừa được nêu ra, bốn người cùng cảm thấy ớn lạnh, vừa tăng tốc vừa nghĩ lí do đối phó.

Lúc này, ở khu biệt viện phía Nam...

- Mấy người kia chưa tới, có khi gặp chuyện gì rồi không ? – SONG NGU

- Không thể, mê hương tố đưa cho DƯƠNG DƯƠNG là loại cực mạnh, trừ phi có thuốc do tố đặc chế, còn không phải ngủ ít nhất là đến tối mai – BẢO BÌNH gác một chân lên bàn nói - Có khi nào họ quên uống thuốc không ? – CỰ GIẢI

- Cũng không có khả năng, chính tố đổ thuốc vào họng từng người mà – THIÊN BÌNH (hiếu tại sao BẠCH DƯƠNG gọi THIÊN BÌNH là cọp cái rồi nhá)

- Vậy sao lại trễ vậy chứ ? Azzz....trong mười giây nữa mà đám đó không có mặt, tố sẽ ối người một bài tới sáng – XỬ NỮ

Nhìn XỬ NỮ ức chế tới cực điểm, những người còn lại trong phòng đồng loạt thương cảm cho bốn tên xui xẻo kia.

- Bọn họ tới rồi – THIÊN YẾT lúc này đã thay lại trang phục nam nói

- Bọn tố tới...oái XỬ...XỬ...XỬ NỮ...cậu... - SONG TỬ vừa tông cửa đi vào, nhìn thấy khuôn mặt đến thiên sư Chung Qùy cũng phải chào thua của bạn XỬ, lập tức cứng ngắc.

Những người còn lại theo “định luật bảo toàn tính mạng”, dùng tốc độ ánh sáng bay vào phòng, đứng im cúi đầu như học sinh tiểu học. SỰ TỬ kéo áo XỬ NỮ cổ làm ra vẻ mặt “chú cún tội nghiệp bị bỏ rơi” nói (t.g: SỰ TỬ, người thật không có khí chất nam nhi a. ST: ai viết hả, lập tức cầm miệng lo viết cho ta. T.g: sao hả, muốn ta cho người làm cún thật phải không ? ST: *mặt cún con*. T.g: hahahaha. ST: *mặt la sát*. T.g: ai da, ta đi viết truyện nga) :

- NỮ à, bọn tố đã tới rồi, cậu đừng giận mà, nha nha nha

- Buông, cậu làm mặt này không hợp đâu, đổi đi – XỬ NỮ

- A XỬ NỮ, cậu uống trà đi, uống ly trà hạ hỏa nga – SONG TỬ vừa châm trà vừa nói

- Lấy lòng vô ích

- NỮ à, cậu thương bọn mình đi mà

- Giả vờ đáng thương, không có tác dụng

- Mọi người muốn tiếp tục tới sáng mai hay muốn thực hiện kế hoạch – giọng nói lạnh băng không chút cảm tình phát ra từ người MA KẾT làm tất cả những người đang vây quanh XỬ NỮ lập tức lùi ra, khôi phục bộ dáng nghiêm túc khi làm việc. - Hừ, tha ấy cậu lần này – XỬ NỮ nghe giọng “tình lang” liền vui vẻ lại như thường, bao nhiêu oán khí, sát khí nhanh chóng quét sạch, trưng ra vẻ rạng rỡ như mặt trời 12 giờ trưa hướng “chàng” mỉm cười.

- Mấy người “tình chàng ý thiếp” xong chưa ? – một bóng đen nhảy từ cửa sổ vào nói

- Nhị vương gia, ngài vừa nói gì – MA KẾT nở nụ cười đẹp đến...lạnh nói

Những người khác đồng loạt rung mình, tên này cười không phải không có nhưng nụ cười này...Chúa ơi!!!!

- Ta có nói gì đâu, có nói gì đâu, hahaha – Thiên Ân rung mình, hít một hơi dài, bình tĩnh nói – Đại ca mang thứ này tới cho các người.

Nói rồi y đưa ra một cái hộp nhỏ bọc lụa màu hồng, bên trong hộp là một thứ bột màu đen. BẢO BÌNH chầm một ít đưa lên mũi ngửi, lập tức hai mắt tỏa sáng :

- Woa, con rắn đó chịu chơi thật nga

- Nhiều đây ít quá không ? – KIM NGƯU

- Không lo, ca ca đã cho chôn xung quanh Bách Hoa Lâu khá nhiều rồi, cái này đem tới ấy người chơi thôi

- Tốt, cho tớ đi, cho tớ đi – BẢO BÌNH vừa nói vừa giật lấy cái hộp nhỏ, hai mắt lấp lánh tới mức...nguy hiểm

- Được rồi, cũng sắp tới giờ rồi, chùng nào nhìn thấy pháo hiệu sẽ bắt đầu hành động – Thiên Ân

- Biết rồi – BẠCH DƯƠNG

- A, còn nữa ca ca ta nói thế này – Thiên Ân ho một tiếng, làm ra khuôn mặt đều chưa từng có của XÀ PHU – Dân số Caidoz rất đông, chết vài người không sao, vài chục người cũng không thành vấn đề, vài trăm người cũng tự nhiên có cách mà bù lại, cho nên giết được thì cứ giết, không giết được thì tìm cách mà giết. Nếu giết sạch hết thì càng tốt, không cần lo tới mấy thứ luật pháp linh tinh. Nhớ kĩ “thà giết nhầm còn hơn bỏ sót”.

12 người cùng dơ mặt ra nhìn Thiên Ân, nội tâm cùng nhau dậy sóng :

“Tên quái gở đó thật sự là minh quân sao ? Nói ra những lời này có thể là minh quân sao ?”

Trong khi đó, Nhị vương gia sau khi phát biểu xong lại vô cùng bình tĩnh, cầm chung trà uống một hơi. Nhìn qua biểu tình kinh ngạc của đám người trong phòng, y mỉm cười nói :

- Không cần kinh ngạc, từ từ sẽ quen. Mà các người không giết cũng không sao, ca ca ta đã dự trù hết rồi, nói chung tới nay Bách Hoa Lâu bảo đảm không ai sống sót. Thêm một quãng im lặng...

- Ai da, sắp tới giờ rồi, ta cũng nên đi làm việc thôi. Tạm biệt

Thiên Ân vẫy tay rồi nhảy ra cửa sổ chuồn thẳng, để lại 12 người vẫn còn trong lốt tượng đá.

- Hắn không đùa chứ ? – sau cùng, bạn SONG TỬ cũng khôi phục, phát biểu ý kiến

- Rất giống phong cách của con rắn kia – THIÊN BÌNH

- Chúng ta thật sự làm như hắn nói sao ? – BẠCH DƯƠNG vừa nói vừa chém ngang cổ

Nhất thời, căn phòng lại im lặng...

Bên ngoài Bách Hoa Lâu...

- Ca, em đã truyền lời rồi, phản ứng của bọn họ không ngoài dự đoán

- Tốt, truyền lệnh Triệu Lam, bắn pháo hiệu

“Bụp” một cột pháo sáng màu đỏ bay thẳng lên trời, bung ra thành hình phượng hoàng tỏa sáng lấp lánh.

Lúc này, trong Bách Hoa Lâu đang là một hồi hỗn loạn...

- Mama, pháo hiệu của triều đình vừa phát ra, có vẻ đêm nay bọn chúng hành động
- Triệu tập mọi người, chuẩn bị vũ khí sẵn sàng – Lục Nhận biểu tình hết sức nghiêm túc – Đêm nay, phải chém cho được đầu XÀ PHU.
- Dạ, mama
- Mama, người của chúng ta bên Tây viện không hiểu sao không liên lạc được – một cô nương áo tím nói, vẻ mặt lo lắng (ngủ hết rồi liên lạc cái gì !!!)
- Cho người đi kiểm tra
- Mama, người phía Đông viện không hiểu sao toàn bộ đều trúng độc, bên phía Nam thì bị giết, là một nhất chí mạng ở cổ họng.
- Chết tiệt – Lục Nhận tức giận nghĩ thầm “Người của ta không dễ dàng chết được, chắc chắn có nội gián”
- Gọi tất cả tập trung lại đây cho ta.

Một khắc sau, toàn bộ tập trung tại đại sảnh, Lục Nhận hỏi :

- Đã đủ hết chưa ? - Dạ, mama, còn...còn...
- Nói – Lục Nhận vô cùng tức giận quát lớn
- Thiếu 12 người

“Choang” – chung trà trong tay bị ném xuống đất, Lục Nhận tức giận :

- Bọn chúng chưa thể đi xa, truyền lệnh truy sát
- Mama, có chuyện rồi – một nam nhân chạy tới – Quân binh của triều đình đã bao vây chỗ này, ngoại trừ những người ở đây, những sát thủ của Bách Hoa Lâu toàn bộ đều bị Ảnh vệ của triều đình tận diệt.

Lục Nhận đôi mắt đỏ vằn lên những tơ máu, nghiến răng nói :

- Không thể, trình độ của sát thủ Bách Hoa Lâu sao có thể dễ dàng bị tận diệt như vậy ?
- Mama, người...người của bên sát thủ...có...có hơn một nửa...là Ảnh vệ trà trộn... - người quỳ bên dưới run rẩy nói
- Vô dụng – Lục Nhận tay phất ra, một chưởng đánh cho người kia bay thẳng về phía cửa, thất khiếu chảy máu mà chết. (thất khiếu = hai lỗ tai + hai mắt + hai lỗ mũi + miệng)
- Lục Nhận mama, bà tức giận như vậy hại thân nga – một nam mặc bạch y đi vào, tay khê phất chiếc quạt. Theo sau là một nam nhân khác mặc thanh y, tiếp theo là 12 người mà ai – cũng – biết – là – ai – đó, kể nữa là Triệu Lam cũng đám binh tướng vô cùng “khí thế” bước vào.
- Người...các người...thì ra các người là nội gián
- Lục Nhận, bà sai rồi, không chỉ chúng tôi là nội gián đâu mà mỗi một người bà phái đi theo dõi ta, khi quay về đều thành nội gián hết nga – XÀ PHU tay phe phẩy quạt nhẹ nhàn nói
- Hóa ra là vậy, vậy việc giết người bên Đông viện và Nam viện là người làm ?
- Không phải, là do 12 mỹ nhân xinh đẹp như tiên của Bách Hoa Lâu làm nga – XÀ PHU tiếp tục lơ đãng đi 24 ánh mắt đầy sát khí nói
- Vậy kẻ hôm đó bán người là...
- Là ta – XÀ PHU khẳng định nói – Lục tì, kĩ năng trả giá của ta không tồi đi
- Không tồi, quả là không tồi, dù nằm mơ ta cũng không nghĩ có ngày này

- Là do bà quá tự cao thôi, các người nên bó tay chịu trói đi, xung quanh Bách Hoa Lâu là người của ta, không còn đường thoát đâu – đôi mắt XÀ PHU trở nên sắc bén liếc nhìn về phía đại sảnh làm cho người của Bách Hoa Lâu không rét mà run. Lục Nhận cười nói :

- Hoàng thượng, người xem thường ta rồi “Ầm” – khói trắng chọt phủ đầy đại sảnh, quân lính lập tức lao đến bắt người. Màn khói dày đi qua, chọt THIÊN YẾT nói :

- Lục Nhận trốn rồi

- Mật đạo – 11 người cùng hô lên

- Triệu Lam, mau cho người đi kiểm tra – Thiên Ân

- Không cần – XÀ PHU nói, cúi người nhặt một vật trên mặt đất

- Ca, huynh... - Thiên Ân định nói nhưng khi nhìn vật trong tay XÀ PHU lập tức im lặng.

Miếng ngọc bội hoa văn hình phượng hoàng, khắc ba chữ “Du Dục Tôn”.

- Thừa tướng, lần này ta muốn nghe ông làm sao trốn tội – XÀ PHU nhếch mép lộ ra một nụ cười, biểu tình trên mặt thập phần đáng sợ, tựa như dã thú sắp chiếm được con mồi ngon lành.

- Triệu Lam, làm theo kế hoạch, ta muốn Bách Hoa Lâu không còn tồn tại trên đời nữa - XÀ PHU nói rồi dẫn theo mọi người ra ngoài.

Khi tất cả ra xa khoảng hơn 10m, một tiếng ầm vang lên, tòa lâu ngày nào còn rực rỡ phồn hoa phút chốc bị ngọn lửa nuốt trọn. XÀ PHU nhìn về phía ngọn lửa lớn, khóe miệng nở một nụ cười :

- Sắp đến lượt ngài, Thừa tướng đại nhân.

34. Chương 34: Chúng Ta Vào Cung

Buổi sáng sau đêm Bách Hoa Lâu bị tiêu diệt, mặt trời tỏa nắng ấm áp, chim hót líu lo, cây lá vui vẻ đung đưa đón gió. Trong một căn phòng nhỏ, những âm thanh cực kỳ “sát phong cảnh” đang diễn ra :

“A...ầm...ầm...”

“Rắc...rắc...ầm...”

“Chết đi...”

“A...bình tĩnh...bình tĩnh...”

Vâng thưa các bạn, chính xác thì nó phát ra từ phòng của hai tên “tử thần” : MA KẾT và THIÊN YẾT. Chúng ta hãy quay lại tối qua, cùng nghe cuộc nói chuyện trong phòng XÀ PHU để hiểu vấn đề.

Trong phòng XÀ PHU, đêm...

- Hoàng thượng, ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, ban thưởng nga – Triệu Lam đại tướng quân đỉnh đỉnh đại danh hiện đang dựa vào người bạn XÀ cọ qua cọ lại, y như con cún con đang đòi xương để gặm (TL: người ví ai là cún hả. T.g: Người không có tư cách khiêu nại. TL: lý do. T.g: *cười nhẹ* Người là nhân vật phụ. TL: *cứng họng, tổn thương sâu sắc*)

- Người xê ra – XÀ PHU vừa nắm đầu Triệu Lam lôi ra vừa nói

- A, hoàng thượng, người hứa rồi, phần thưởng của ta đâu, mỹ nhân của ta đâu

- Người ngồi xuống trước đi

Triệu Lam ngồi xuống, mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía XÀ PHU :

- Hoàng thượng, nếu người muốn tự mình “lấy thân báo đáp” ta cũng không ngại nga, người tuy không thuộc loại mỹ nhân ta thích nhưng cũng là một mỹ nam nhân nga. - Triệu Lam, người thật sự không muốn sống hủ – Thiên Ân nghe xong lập tức cho tên ngu vừa phát ngôn một chưởng. Triệu Lam nhanh chóng né qua một bên, chưởng lực đập vào bàn, cái bàn bằng gỗ yếu ớt nhanh chóng nát thành bột vụn.

- Ê...ê, cẩn thận, chết người nga

- Được rồi, Triệu Lam, người thấy 12 người lúc này thế nào

Triệu Lam mơ màng nghĩ lại :

- Mỹ nhân, toàn là đại mỹ nhân nga

- Được rồi, người chọn ra hai người trong đó đi – XÀ PHU vừa nói vừa lấy một xấp hình vẽ ra cho Triệu Lam

- Chọn sao để coi – Triệu Lam cúi đầu suy nghĩ – Nữ nhân thì ta chơi chán rồi, chọn nam nhân đi. Hừm, người này có vẻ mạnh, không hề được (chỉ SỬ TỬ), người này có vẻ yếu ớt, sẽ không chịu nổi (chỉ BẠCH DƯƠNG), tên này...nhân sắc không đủ tiêu chuẩn (chỉ KIM NGUU), tên này nhìn gian quá (chỉ SONG TỬ), hai người này sinh đôi hử... – Triệu Lam nhìn thật kĩ, ba phút sau phán – Ta chọn hai người này.

XÀ PHU và Thiên Ân đứng hình trong chốc lát, lòng cùng nghĩ :

“Triệu Lam, người thật sự rất có mắt nhìn người, không chỉ chọn trúng hai người đẹp nhất mà cũng là hai tên ác nhất. Dù là bọn ta muốn hại người cũng phải thương cho người nga. Người cứ ráng mà sống, qua được ải này bọn ta sẽ không chơi người nữa đâu” (không biết ẽm nó còn mạng mà qua không nữa)

- Khụ, được rồi, bọn họ ở cách đây hai gian phòng, chuyện còn lại là do người nga, trời cũng sắp sáng rồi, hành động nhanh chóng một chút – XÀ PHU vỗ vai Triệu Lam tỏ vẻ thương cảm nói

- Triệu Lam, nếu người còn...khụ...còn tốt đẹp mà có được mỹ nhân, ta sẵn sàng giúp người rước họ về phủ nga – Thiên Ân cũng vỗ vai Triệu Lam nói - Hahahaha, “bằng hữu tốt”, các người yên tâm – đương sự Triệu Lam của chúng ta vẫn chưa ý thức được nguy hiểm, vỗ vai hai “bằng hữu tốt”.

Hai người cùng lắc đầu “Triệu Lam, đừng trách bọn ta”. Ngay đêm đó, Thiên Ân và XÀ PHU lấy lý do xử lý việc triều chính, nhanh chóng chuẩn về hoàng cung, để lại con cừu nhỏ tên Triệu Lam giữa hang sỏi.

Triệu Lam sau khi xác định phòng của mỹ nhân hết sức vui vẻ, nhẹ nhàng bước vào. THIÊN YẾT không biết đi đâu, trong phòng chỉ có MA KẾT đang ngủ. Mà thực chất, bạn KẾT đã tỉnh từ lúc Triệu Lam bước vào phòng, nhưng phát hiện người vào là tướng quân đã giúp bọn họ đánh bại Bách Hoa Lâu nên cũng không quan tâm, nghĩ tên này có lẽ tìm nhầm phòng nên tiếp tục nhắm mắt ngủ. (t.g: làm như ai cũng bệnh mù đường vậy. MK: ý nói ta mù đường hử ? *rút kiểmk*. t.g: a, XU NỮ kia *chỉ*. MK: đâu *quay đầu*. T.g: *chuồn lẹ*).

Triệu Lam nhìn thấy chỉ có một người, tưởng tìm nhầm phòng quay ra, nhưng đi lại vẫn là phòng đó, quyết định không tìm nữa, trực tiếp hành động. MA KẾT đang ngủ cảm nhận có người đè lên mình thì xoay người lại, đôi mắt vẫn còn mơ ngủ mở ra một nửa, môi mấp máy muốn hỏi lại không phát ra thanh âm. Nói chung là hiệu ứng mới tỉnh kết hợp với nhân sắc vốn có tạo thành một hình ảnh khiến người ta rất là muốn...phạm tội. Ngay lúc này, cửa bật mở. Bạn THIÊN YẾT vừa không biết ở đâu chạy về, đập vào mắt là cảnh Triệu Lam đang đè trên người MA KẾT, một tay đỡ trên lưng, một tay để trên ngực, mặt bạn KẾT mơ màng nhìn người bên trên, có vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Với cái đầu đã nhồi nhét vô số AV cũng như GV của THIÊN YẾT, bạn lập tức liên hệ hình ảnh trên đến cảnh...18+ (tự hiểu nha). Máu nóng bốc lên não, bạn lập tức rút dao ra chém tới. Triệu Lam cảm nhận sát khí, nhảy qua một bên, THIÊN YẾT chuyển mũi dao đuổi theo làm cho cái bàn vỡ làm đôi. Triệu Lam xua tay nói :

- Khoan, bình tĩnh, có gì từ từ nói

- Nói, người vừa làm gì anh của ta ? – THIÊN YẾT vẫn không ngừng chém hỏi

- A, là hoàng thượng kêu ta tới mà.

- XÀ PHU hả ? – MA KẾT vẫn còn mơ mơ theo phản xạ hỏi lại. - Bảo hấn dừng lại trước đi – Triệu Lam vừa chặt vật né đao của THIÊN YẾT vừa nói

- YẾT à, nghe hấn nói trước đi – MA KẾT hướng đến THIÊN YẾT đang nộ khí xung thiên nói

- Anh, hấn có làm gì anh không ?

- Làm gì ? – MA KẾT chớp chớp mắt vẻ khó hiểu hỏi

- Azzz...anh chưa tỉnh nữa hả - THIÊN YẾT cúi đầu chán nản nói.

Đây là một bí mật của anh em cậu. Khi một người vừa tỉnh có hai trường hợp, một là cực kỳ nóng tình, hai là cực kỳ nhu thuận. THIÊN YẾT là loại I, còn MA KẾT chính là loại II. Một khi vừa tỉnh dậy thì thậm chí bị giết cũng không có phản ứng. THIÊN YẾT kiên nhẫn đợi thêm năm phút, lát sau MA KẾT bắt đầu tỏa ra sát khí. Ngẩng đầu lên nhìn Triệu Lam đang run hồi :

- Người vừa làm gì ?

- A...ta...ta gì cũng không có làm nga – Triệu Lam đỏ mặt hỏi hột đáp.

- Lúc này người nhắc XÀ PHU là sao ? – THIÊN YẾT

- Hấn nói... – Triệu Lam vô cùng thành thật kể lại giao ước cũng như cuộc nói chuyện với XÀ PHU. Một lát sau, cả hai người đều không phản ứng. Lúc này, mặt trời vừa lên, căn phòng trở nên sáng hơn, tiếng chim líu ríu vang ngoài cửa sổ. Triệu Lam đang ngây ngẩn thường thức nhan sắc của hai người đột nhiên nghe MA KẾT nói :

- XÀ PHU xử sau, xử tên này trước.

Hai ánh bạch quang lóe lên, hai thanh kiếm vô cùng xinh đẹp nằm trong tay bạn KẾT, phối hợp với hai thanh đao màu đen trong tay bạn YẾT, làm nên một tổ hợp khiến Triệu Lam vô cùng mong muốn được quay đầu bỏ chạy. Vậy là những âm thanh “sát phong cảnh” cứ thế vang lên giữa buổi sớm.

Các bạn khác nghe thấy tiếng đổ vỡ trong phòng lập tức chạy qua xem, hình ảnh đầu tiên chính là đại tướng quân Triệu Lam đang ngã ngồi trên mặt đất, một thanh đao gác lên cổ, một thanh kiếm cắm sát “bộ phận chứng nhận là đàn ông” của y. Trước mặt chính là hai tên hung thần nộ khí xung thiên, sẵn sàng cho tên này chết không toàn thây. CỰ GIẢI động lòng thương xót vội ngăn lại :

- Hai người bình tĩnh, có gì từ từ nói

Hai bạn kia nghe vậy, tạm thời thu lại sát khí, đao kiếm vẫn như cũ không di chuyển. SONG NGƯ hỏi nhỏ :

- Chuyện gì vậy ?

- Hỏi hấn – THIÊN YẾT hết sức ngắn gọn phun ra hai chữ, toàn bộ ánh mắt chuyển qua người Triệu Lam.

- A, hai người cho ta lên ghế ngồi cái đã

Hai bạn rút lại hung khí, kéo mọi người qua phòng kế bên vì căn phòng vừa rồi đã tan nát. Triệu Lam ngồi xuống, vừa kể vừa nhìn khuôn mặt ngày càng đen của hai người kia. Sau khi mọi chuyện được miêu tả một cách chính xác đầy đủ, bao gồm cả ý đồ của y khi dè bạn KẾT, Triệu Lam đột nhiên cảm thấy nhiệt độ tuột một cách đột ngột. XỬ NỮ nở nụ cười “Sunlight trắng không tì vết” nói :

- Thì ra chuyện là vậy nga – vừa nói vừa tiến lại gần, tay vung lên, trên mặt Triệu Lam lập tức xuất hiện năm dấu tay màu đỏ sau tiếng “Chát” cực kỳ thanh thúy. CỰ GIẢI cũng lại gần, cúi đầu nói xin lỗi rồi cho ngay một cú vào giữa mặt. Triệu Lam mất nửa ngày mới nhận ra mình vừa bị hai nữ nhân đánh, hung hổ đứng lên :

- Hai người làm gì vậy ? - Còn nói làm gì hả, mày chạm vào chồng bà, bà chưa xéo da rọc xương, lóc thịt rút máu, cạo đầu móc mắt, lăng trì xử tử,...(lượt bỏ 1000 từ)...là may rồi đấy, còn hỏi gì à – XỬ NỮ chống nạnh, chỉ vào mặt Triệu Lam mắng không thương tiếc

Những người còn lại trong phòng, nhìn XỬ NỮ mặt đỏ lên vì tức giận, nhìn CỰ GIẢI “hiền lành” cho người ta một đám, lại nhìn đến hai tên ôn thần mặt mũi sáng lán, vui vẻ thoải mái chỉ có thể lắc đầu : “Coi như người không may”.

- Được rồi NỮ, chủ mưu trong vụ này là XÀ PHU không phải hấn – SONG TỬ
- Phải đó, chúng ta nên nghĩ cách tìm con rắn đó tính sổ - THIÊN BÌNH
- Hấn chuồn về cung rồi, chúng ta đâu có tự tiện vào được – SONG NGƯ
- Hay là tìm cách lẻn vào – KIM NGƯU
- Hoàng cung không phải tên gọi chơi đâu – SƯ TỬ
- Tớ có cách – BẢO BÌNH
- Cách gì ?
- Hấn... – chỉ Triệu Lam – ...sẽ đưa chúng ta vào.
- Phải không Triệu Lam đại tướng quân ? – BẢO BÌNH vừa nói vừa lấy bình độc được ra lắc lắc
- Phải...phải...ta đưa...ta đưa – Triệu Lam khóc không ra nước mắt : “Ta không đưa được sao, đây là uy hiếp mệnh quan triều đình nga”
- Tốt, lần này phải cho hoàng cung gà bay chó sủa, cho tên XÀ PHU đó biết lợi hại – BẠCH DƯƠNG
- Được, chúng ta vào cung.

35. Chương 35: Đồng Hương

Thế kỷ 21, ở một ngọn núi nào đó...

- Hoàng Linh, nhanh lên
- Tới đây
- Cô gái tên Hoàng Linh vừa cố sức chạy theo vừa nói.
- Linh, cậu hái cái gì vậy ?
- Là hoa lan đó, giống lan này rất hiếm, chỉ có ở vùng này thôi.
- Linh, cậu mê hoa từ lúc nào vậy, tớ nghĩ cậu ngoài mấy thứ dao kéo thì không còn gì khác chứ ?
- Cái gì mà dao kéo hả ? Đó là dụng cụ, là dụng cụ mổ, là đồ cứu người đó.
- Linh, cậu lại đi đâu đó ?
- Đằng kia có bông hoa đẹp lắm, đợi tí.
- Linh quay lại, đó là vách núi đó – người con trai đi đầu đoàn người hét lớn
- Không sao đâu, đợi tí thôi – Linh chạy đến chỗ vách núi.
- Linh quay lại – những người khác cũng hét lớn, chạy đến chỗ cô
- A, lấy được rồi, ơ...aaaaaaaa... - Linh trượt chân một cái, rơi thẳng xuống vách núi.
- Linhhhhh.....
- Hoàng cung, lãnh cung...

- Tiểu thư, tiểu thư, người tỉnh dậy đi mà, tiểu thư... - một nha hoàng đang ra sức lay người nằm trên giường, mặt đầy nước mắt.

- Ai da, chết tiệt, đau đầu quá

- Tiểu thư, người tỉnh rồi, tỉnh rồi. Em đã nói mà, người sẽ không chết đâu – nha hoàng vui vẻ, nhảy tưng tưng.

- Ể, người là con nào ? Chỗ này là chỗ nào ?

- Tiểu thư, người đừng dọa em. Em là nha hoàng của người, là Linh nhi của người. Người đừng quên em mà – cô bé vừa mới cười tươi giờ lại nước mắt tuôn rơi dạt dào.

- Câm, khóc nữa ta khâu miệng bây giờ.

Linh nhi sợ hãi vội im miệng, tiểu thư nhà nàng khi nào mà dữ tợn như vậy chứ, tiểu thư sao lại nhìn nàng chăm chăm vậy chứ, tiểu thư nhà nàng khi nào có kiểu gãi đầu không chút ưu nhã thế chứ (gãi đầu cũng ưu nhã được sao ?) tiểu thư ơi, tiểu thư...

- Lại đây – nữ nhân trên giường ngoắc ngoắc ngón trở về phía Linh nhi

- Hix...tiểu...tiểu thư...

- Nín, Linh nhi, tiểu thư vừa tỉnh dậy, không nhớ gì hết, em kể vài chuyện cho ta nghe đi

- Tiểu thư, người sao lại mất trí nhớ chứ ? Tiểu thư...

- Không khóc, nhức đầu quá

- Em xin lỗi, tiểu thư, người là Y Lan, hai năm trước nhập cung được phong là Lan phi. Nhưng thành trước, cha người là Lễ bộ Thượng Thư bị vạch trần tham ô, bị xử trảm, người bị đẩy vào lãnh cung. Lúc này người vừa ăn xong chén canh sâm của Lệ phi đưa tới thì ngất xỉu, em chạy đi gọi ngự y nhưng không ai thêm tới hết. May mà người cuối cùng cũng tỉnh lại. Tiểu thư, lúc này người thật sự dọa Linh nhi sợ chết được.

- Chết tiệt

- Tiểu thư, người nói gì vậy ?

- Linh nhi, đi lấy cho ta chút nước

- Dạ

Cho Linh nhi ra khỏi phòng, Hoàng Linh giờ là Y Lan tựa vào giường suy nghĩ : “Mình nhớ là vừa rơi xuống núi, giờ lại bay tới đây. Coi bộ là Tá Thi Hoàn Hồn rồi, Y Lan, Y Lan nghe cái tên đã thấy yếu đuối rồi. Còn canh sâm, Lệ phi. Aizz không có đầu óc, thứ đó mà cũng ăn cho được...cũng may là bị đẩy vào lãnh cung rồi, đỡ bị phát hiện”

- Tiểu thư, uống nước đi

- Cám ơn, lấy cho ta cái gương đi

Y Lan cầm lấy chiếc gương, ngó qua ngó lại thăm nghĩ : “May mà là mỹ nhân, cũng không tới nỗi xui xẻo”

- Linh nhi, em đi ngủ đi, mai có nhiều việc lắm đó

- Tiểu thư, người không sao chứ ?

- Không sao, mau đi ngủ đi

- Dạ

(vợ của bạn XÀ đã lên sà)

Phủ tướng quân, phòng khách...

- Triệu Lam, nước

- Dạ, đây ạ

- Triệu Lam, lột vỏ hạch đào
- Vâng
- Triệu Lam, ở đây có bụi
- Lập tức lau ngay đây
- Triệu Lam, ta mỗi chân
- Triệu Lam,...

Đại tướng quân Triệu Lam đỉnh đỉnh đại danh hiện đang bị 10 người-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó xoay vòng vòng. Triệu Lam tướng quân khóc không ai nghe, khổ không ai hiểu, đã biến đau thương thành lực lượng, phục vụ hết sức “tận tình”. Còn 2 người-mà-không-ai-dám-chọc sau khi “nắn gân sửa cốt” cho Triệu Lam một trận đã bỏ đi tìm tên “đầu đàn”. Khụ...còn về tên đầu đàn...khỏi hỏi ha.

Hoàng cung, lãnh cung....

- Hahahahaha....

Tiếng cười man rợ vang lên làm hết thảy cung nhân trong bán kính 10m lạnh sống lưng. Bắt đầu từ sáng sớm, giọng cười hết sức man rợ đó đã vang lên liên tục.

Linh nhi co rúm đứng một bên nhìn tiểu thư nhà nàng, mắt ngập nước: “Tiểu thư, người đừng dọa Linh nhi, sao tiểu thư cứ chốc lát lại cười mà còn cười khủng khiếp vậy chứ. Tiểu thư, người từ bao giờ hứng thú với cây cỏ, từ bao giờ hứng thú với dao kéo, từ bao giờ không có hình tượng, từ bao giờ lại có sở thích cắt xén y phục, từ bao giờ lại thích nhảy như điên nhân, từ bao giờ...”

Trong khi Linh nhi dễ thương đáng yêu đang ở một bên “tự kỷ”, Lan phi xinh đẹp của chúng ta không hề hay biết mình đã bị mất hình tượng, còn bị gán cho cái danh “điên nhân”.

Được rồi, bây giờ không phải là Y Lan chính cống, nhưng Hoàng Linh thật sự là rất rất rất hưng phấn nga. Sau khi chấp nhận số phận “đã xuyên không”, Hoàng Linh quyết định tiếp tục cuộc sống mới, làm những điều mình yêu thích chính là : trung y và giải phẫu. Ở hiện đại pama không cho học trung y, cô phải lên học. Ở đây không những có thể đường đường chính chính học trung y mà còn có một vườn được thảo cho riêng mình. Hơn nữa, cô đã phát hiện, dao kéo ở đây là chất liệu cực tốt, bạc nguyên chất nga. Đúng là hoàng cung có khác. Do hưng phấn quá độ cộng thêm vừa mới chấp nhận việc xuyên không, tâm lý chưa ổn định, niềm vui cứ thế hóa thành tiếng cười. Đầu tiên là cười mỉm, cười ngoác miệng, cười ra tiếng, cuối cùng hình thành tiếng cười “man rợ”.

- Linh nhi, mang cho ta chậu nước lại đây, đứng đó làm gì ?

Lan phi sau khi “tự kỷ” xong mới ý thức được nô tì bé nhỏ bị mình dọa đến ngất người, ba hồn bảy vía bay mất một nửa vội gọi hồn về cho Linh nhi.

- Tiểu thư, người...người thật sự không sao chứ ? Người đừng làm Linh nhi sợ...huhuhu...

Y Lan nhìn tiểu nha hoàn nhà mình khóc tới mức nước mắt cũng dùng để tưới cây thì lắc đầu :

“Haiz...phải đào tạo lại mới được”.

Trong khi đó, tại ngự thư phòng...

- Á...người đầu... - tì nữ vẫn thường quét dọn tại ngự thư phòng chạy vội ra ngoài la lên
- Chuyện gì ? – một cấm vệ chạy vào lập tức á khẩu
- Có chuyện gì ? – thêm một đám người tới và lại á khẩu

Tình trạng của “ngự thư phòng” hiện tại có thể nói là được “tân trang” vô cùng “triệt để”. Trên long án là một đồng nước màu đen không biết là cái gì, màn cùng thảm đều bị xé nát, trần nhà hiện rõ năm chữ lớn : “XẢ PHU, đi chết đi”. Căn phòng từ màu vàng chói lóa đã trở thành một đồng...không biết là màu gì.

- Chuyện gì vậy ? – giọng nói ồm ồm uy nghiêm vang lên khiến tất cả những ai ngoài cửa đều run lên một hồi. Tất cả cùng quỳ xuống :

- Xin hoàng thượng thứ tội

- Có chuyện gì ? –XÀ PHU nhíu mày, trong lòng có chút dự cảm không may

- Là...hoàng thượng...trong ngự thư phòng... - cung nữ nói được mấy chữ đã thiếu điều muốn khóc lên. Cảm giác không may trong lòng XÀ PHU lại tăng thêm một bậc.

Bước chân vào “ngự thư phòng”, hoàng thượng uy nghi vĩ đại chính thức chết đứng. XÀ PHU nhìn quanh căn phòng một chút, bỗng cảm thấy hối hận (muộn rồi em) đã chọc tới hai tên kia. Có điều, không lẽ dễ dàng vậy sao...

- Mau tra xét quanh hoàng cung, nơi nào bị phá hoại báo về cho ta

XÀ PHU nói nhanh với thị vệ ngoài cung, khiến ọi người cảm thấy kì lạ.

- Hoàng thượng, có cần truy bắt tên phá hoại không ?

- Bỏ đi, các người không bắt nổi bọn họ đâu. Dọn dẹp chỗ này cho ta.

Nửa canh giờ sau, hoàng thượng XÀ PHU đã vô cùng hối hận.

- Hoàng thượng, ngự trù phòng (nhà bếp) đã bị hủy, tất cả trù sư (đầu bếp) bị hạ ngục đã ngủ hết rồi.

- Hoàng thượng, ngự hoa viên bị phá hoại, toàn bộ hoa đã bị hái hết rồi.

- Hoàng thượng, tấm cung của ngài bị đổ mực đen toàn bộ

- Hoàng thượng, hồ sen bị phá, cá trong ao cũng đã chết hết

- Hoàng thượng,...

- Các người ra ngoài, gọi người đến dọn, trong vòng ba ngày khôi phục nguyên bản cho ta

XÀ PHU xoa xoa thái dương, phát ađuối bọn thị vệ ra ngoài, bắt đầu chìm vào hối hận : “Không phải chứ, mới có một đêm đã khiến hoàng cung tan nát, làm việc cũng nhanh quá đi. Aiss...sao không tìm Thiên Ân mà phá, vương phủ rõ ràng nhỏ hơn, canh phòng cũng dễ vào hơn, sao lại nhắm ngay hoàng cung chứ ?”

Tuy nhiên, như chúng ta đã biết, hai anh em MA KẾT, THIÊN YẾT không có khả năng tha cho bất cứ tên nào chọc tới mình nên phủ đệ của Bình Nam vương gia hiện tại cũng đã trong tình trạng “hoang phế điêu tàn”.

- Haizz...ca ca, sao chúng ta lại chọc phải hai tên ôn thần này chứ ? – Thiên Ân vương gia vừa uống trà vừa nhìn mảnh vườn mình tốn bao công sức chăm sóc hóa thành bãi cát than vãn.

Hạ nhân trong phủ chạy tới chạy lui, không phải nơi này bị phá cũng là nơi kia bị hủy, nhất thời Thiên Ân vương gia có một loại ham muốn sâu sắc muốn băm vằm tên chết tiệt khiến mình bị vạ lây.

Quay về lãnh cung...

Hai bóng trắng đang phi với tốc độ mắt thường khó thấy bay qua lãnh cung, đột nhiên một trong hai cái dừng lại.

- Anh, chuyện gì vậy ? – người kia hỏi

- Nghe gì không ?

Hai người lắng nghe kĩ, đó là một giọng hát :

“So I say a little prayer

And hope my dream will take me there

Where the sky are blue

To see you once again my love...”

- Bài “My love” thì sao ?

- Người ở đây không có khả năng hát bài này, chỉ có thể là...

- Ý anh là chúng ta gặp đồng hương

- Mau đi coi

Vậy là hai người-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy phi nhanh vào khu vực lãnh cung.

- Aaa....hai người là...là ai ? – Y Lan đang vui vẻ tưới nước bị hai cái bóng trắng đột ngột hiện ra dọa ắt hồn.

- Người xuyên không tới phải không ? – THIÊN YẾT hỏi (đi thẳng vào trọng tâm luôn)

- Hử, nói vậy người cũng... - Y Lan ngược mắt nhìn rõ tên trước mắt - ...a THIÊN YẾT, là cậu sao ?

- Chúng ta quen nhau sao ? – lần này là MA KẾT

- Oa MA KẾT, cậu cũng ở đây hả ? Mình là Hoàng Ling, là Hoàng Linh nè

- Hoàng Linh... – hai người nhìn Y Lan một hồi - ...không giống

- Haizz...chuyện căn bản là...@#\$% - Y Lan dùng khả năng tóm gọn cự kì nhanh gọn lẹ kể ra một lượt chuyện của mình. Cuối cùng kết thúc dưới ánh mắt “đã hiểu” của hai người kia.

- Hai người ở đây, vậy mười người kia...

- Cũng ở đây

- Oh, vậy thì tốt rồi, mau dẫn tớ đi gặp họ đi – Y Lan nhảy loi nhoi tại chỗ

- Tớ đi, bây giờ không được

- Tại sao ?

- Không nói nhiều – THIÊN YẾT liếc một cái khiến bạn Y Lan câm luôn, trong đầu vẫn là không phục :

“Không công bằng, tại sao tên này liếc một cái luôn khiến người ta có cảm giác lập tức bị mang đi lột da chứ ? Sao lúc nào cũng là hắn có ury hơn chứ ? Lão thiên gia, ông thật rất rất rất không công bằng”

- Bọn tôi đi đây, còn có quản cái miệng cô nhóc kia cho cẩn thận – MA KẾT nói xong liền phi thẳng ra ngoài.

Lúc này, Y Lan mới chú ý tới Linh nhi đã hóa đá ở một bên. Cô thở dài, đi qua nói :

- Linh nhi, không cần tỏ ra như sắp chết, vào nhà chúng ta từ từ nói chuyện.

Linh nhi ngược mắt nhìn vị tiểu thư sau khi tỉnh dậy đã thay đổi hoàn toàn, đầu óc mờ mịt theo tiểu thư vào nhà.

Hai canh giờ sau...

- CÁI GIIIIIIIIIIIIIIIII...? – có ai đó đã chịu một đả kích vô cùng mạnh.

36. Chương 36: Thập Đại Mĩ Nữ Của Mười Sáu Năm Trước Read More:
[Http://santruyen.com/12-chom-sao-xuyen-khong-chuong-36-thap-dai-mi-nu-cua-muoi-sau-nam-truoc-ymmmgfi.html#ixzz36wgjqndg](http://santruyen.com/12-chom-sao-xuyen-khong-chuong-36-thap-dai-mi-nu-cua-muoi-sau-nam-truoc-ymmmgfi.html#ixzz36wgjqndg)

Đêm, tại khu vườn trong Triệu tướng quân phủ...

- Oaoaoaoa....cứ tưởng sẽ chẳng bao giờ gặp các cậu nữa cơ...huhuhu... - một cô gái xinh đẹp đang vô cùng “mất hình tượng” ôm chầm lấy một cô gái khác khóc đến “lê hoa đáĩ vũ”, thảm thiết vô cùng.

- Hoàng Linh, nhớ cậu quá nga...huhuhu... - một đám nữ nhân ôm lấy cô gái, nước mắt cứ thế tuôn trào không phanh.

- Huhuhu...Hoàng Linh ơi...nhớ quá đi...

- Oaoaoa...

Cứ thế những tiếng khóc của nữ nhân vang lên khắp tướng phủ trong đêm, khiến cho hạ nhân trong phủ sợ tới mức không dám tắt nến. Nhiều ngày sau đó, lời đồn “tiếng khóc ma nữ tại tướng phủ” cứ thế lan truyền thu hút vô số “cao nhân” đến để “trừ tà” cũng như một lượng lớn những người “tò mò” đến “mở mang tri thức”. Phủ tướng quân mấy ngày tới, háo hức nhiệt nga.

Bất quá đó là mấy ngày tới, hiện tại Hoàng Linh đang cùng đám bạn thân “tao ngộ” tại vườn hoa. Một đám bắt đầu hỏi chuyện :

- Linh, dạo này ba ma của bọn tớ sao rồi ? – CỤ GIẢI và SONG NGƯ hỏi (các em đúng là người con của gia đình)

- A, nhắc tới ba ma của các cậu, thật sự kì quái. Sau khi các cậu biến mất, chẳng những không cho người đi tìm, mỗi lần tớ hỏi tới đều nở nụ cười kì dị nói “Chúng nó chơi rất vui vẻ, mắc gì phải gọi về”. Thế đấy !!!!

- Hở, sao có cảm giác họ biết chúng ta ở đây ấy nhỉ ? – SONG TỬ

- Không thể nào – BẠCH DƯƠNG SƯ TỬ đồng thanh

- Có thể, ai biết được – BẢO BÌNH

- Nhưng chuyện này sao có thể, chúng ta đâu phải tới đây bằng phương thức thông thường đâu ? – KIM NGƯU

- Nhưng nếu thật sự không biết thì biểu hiện cũng quá khác thường đi – XỬ NỮ

- Phải đó, có cha mẹ nào mà con mất tích còn thể không – THIÊN BÌNH

- Tớ cũng nghĩ vậy, nhưng mỗi lần hỏi tới thì ai cũng trả lời y như vậy hết – Hoàng Linh

Cả nhóm lâm vào trầm tư, đột nhiên có bóng người vụt qua

- Ai ? – THIÊN YẾT hô lên

- A là ta, bình tĩnh – bóng đen bước ra, là Triệu Lam

- Người nửa đêm nửa hôm chui ra đây làm gì, dọa người sao ? – THIÊN BÌNH

- Ê, ai dọa người chứ, mấy người nửa đêm ra vườn hoa của ta la hét làm cho ai cũng tưởng con ma nữ nào xuất hiện. Ta chỉ là ra xem có chuyện gì thôi – Triệu Lam làm ra biểu tình “ta vô tội, là các người sai trước” nói.

- Người nói ma nữ ? – giọng THIÊN BÌNH cao vút, trên mặt nở một nụ cười làm ai nhìn cũng lạnh run.

- Hahaha...tỉ tỉ xinh đẹp, ta sai rồi, ta sai rồi...hahaha... - Triệu Lam giọng run rẩy vừa lùi về sau vừa nói

Cả đám tặng cho tên kia một cái liếc mắt. Hoàng Linh nhìn nhìn nói :

- Người này là ai vậy ?

- Ta đại tướng quân đỉnh đỉnh đại danh Triệu Lam của Caidoz – Triệu Lam nghênh mặt một góc 45° nói

Hoàng Linh nhìn rồi lại nhìn, nhìn tới mức ai đó đỏ mặt mồ hôi lạnh.

- Ta hiểu, mấy tên kia không phải ai cũng chịu đựng được – Hoàng Linh vỗ vai Triệu Lam làm ra vẻ đồng tình nói

Chỉ thấy đại tướng quân vẻ mặt ngu ngơ hoàn toàn không ý thức được mình vừa mới bị một cô gái “thương hại” (nhục quá đi !)

12 người cố gắng nhìn cười nhìn tên đại tướng quân đờ ra như khúc gỗ kia. Lát sau, MA KẾT và THIÊN YẾT đưa Hoàng Linh về cung. Đến lúc bọn họ về, đang định đi vào nhà thì :

- Triệu Lam, căn phòng kia là gì ? – MA KẾT chỉ một cánh cửa đá có vẻ nặng nề nói
- Chỗ đó là phòng chứa bảo vật của ta
- Phòng chứa bảo vật !!! – cả đám hai mắt sáng rỡ
- Này...không được...nghĩ cùng đừng nghĩ... – qua mấy ngày bị hành hạ, Triệu Lam bấy giờ chỉ cần nhìn cũng biết bọn họ muốn gì. Không được nga, chỗ đó là cả gia tài của người ta đó.
- Không được sao ? – cả nhóm vẻ mặt bất thiện nhìn về cái tên đang xua tay liên tục
- Ách...ta...

- Người không ặc người, bọn ta cứ vào – BẢO BÌNH nói chưa xong đã chạy vụt vào căn phòng kia

Cánh cửa đá có vẻ nặng kia bị BẠCH DƯƠNG ột cú vỗ đôi. Bên trong là những bảo vật sáng chói lóa, còn có 10 bức tranh mỹ nữ được treo trên tường. BẢO BÌNH lia mắt liên tục về phía đồng bảo vật, BẠCH DƯƠNG phụ trách gom bắt cứ cái gì cô nàng chú ý. NHÂN MÃ tung tăng nhảy vào đồng vàng hại SƯ TỬ cứ nơm nớp sợ nàng bị “vàng đè chết” (sỉ nhục chỉ số IQ người hiện đại quá đi). THIÊN BÌNH lượn qua lượn lại, cầm từng món lên đánh giá, theo sát cô nàng là SONG TỬ đang bận lựa coi nên chọn món nào cho nữ thần của mình. Những người còn lại, tinh thần đều để lên mấy bức tranh bởi vì người trong đó có chút...quen mắt.

- Triệu Lam, họ là ai ? – XỬ NỮ chỉ mấy bức tranh hỏi
- Đó là “Thập đại mỹ nữ” của 16 năm trước – Triệu Lam nói, đôi mắt hiện lên một vẻ tiếc nuối mơ hồ
- Nói rõ ra – MA KẾT nói. Cậu cảm nhận mấy người này phi thường quen mắt.
- Thập đại mỹ nữ 16 năm trước đột nhiên mất tích hết chín người, chỉ còn một người là “Độc thủ” Phi Yến cô nương cũng là hoàng hậu tiền triều còn tung tích. Cả chín người đột nhiên biến mất khiến giang hồ năm đó loạn thành một trận, bọn họ như bốc hơi vậy, tìm đâu cũng không thấy – Triệu Lam nhìn mấy bức tranh nói
- Mọi người mau qua đây – SONG NGƯ kêu lên
- Gì vậy NGƯ ? – mấy người đang lo ngại trong đồng bảo tàng vội chui ra chạy về phía SONG NGƯ
- Cái này...tên...bọn họ... - SONG NGƯ chỉ mấy bức tranh, lắp bắp

12 người nhìn chằm chằm tên mấy mỹ nữ rồi lại ngó ngó mấy bức hình, mất khoảng 10 phút sau, cả đám la lên :

- MẸ !!!!!!!!!!!!!

37. Chương 37: Nỗi Lòng Của Mẹ

- MẸ !!!!!!!!!!!!!
 - Hả cái gì, đó là mẫu thân của các người ? – Triệu Lam kinh ngạc hỏi
- 12 người cùng nhìn Triệu Lam nói :
- Người biết bao nhiêu về họ nói.

- Nhưng...nhưng mấy người phải giải thích đã chứ - Triệu Lam vẫn trong cơn ngẩn ngơ
- Người nói không ? – một thanh đao đen bóng đã kê sát cổ Triệu Lam
- Oa...từ từ...ta nói... - Triệu Lam vội lùi ra sau
- Khụ khụ...mười sáu năm trước, thập đại mỹ nữ nổi tiếng có dung mạo vô song, mỗi người lại có một tuyệt kỹ riêng của mình. Năm đó bọn họ vừa tròn 20 tuổi, 10 người cùng hẹn nhau lên núi chơi, chỉ có Phi Yến cô nương ở trong cung không tiện ra ngoài. Sau đó thì không ai trở về. Có người đồn bọn họ bị yêu tinh trên núi bắt đi, cũng có người nói là bị sơn tặc bắt. Nói chung là bọn họ cứ như vậy mà biến mất, gia quyến tìm suốt mấy năm không có tung tích. Vì chuyện này mà giang hồ năm đó nổi lên một trận phong ba, toàn là từ đám người thâm luyện họ mà ra hết. Cũng 16 năm rồi, chuyện này tới giờ sợ là đã thành truyền thuyết.
- 16 năm trước sao... – SONG NGƯ nghiền ngẫm - ...bọn mình năm nay 15 tuổi, mà hình như mẹ chúng ta cũng có chút quan hệ.
- Hành động của bọn họ cũng rất kì quái – KIM NGƯU
- Võ công của bọn tớ là mẹ dạy cho – THIÊN YẾT MA KẾT
- Bọn này cũng thế - BẠCH DƯƠNG SƯ TỬ
- Lúc trước mẹ cũng một hai lời đầu tớ đi học được thảo cho bằng được – BẢO BÌNH
- Mẹ cũng là người dạy bọn tớ mấy thứ thi họa này – CỰ GIẢI
- Cầm nghệ của tớ cũng từ mẹ - XỬ NỮ
- Thuật dịch dung là tớ học lén từ cuốn sổ tay của mẹ - THIÊN BÌNH
- Là mẹ dạy tớ múa – NHÂN MÃ
- Không lẽ mẹ của chúng ta thật sự là... - SONG TỬ đột nhiên nhỏ giọng, có vẻ như không tin được - ..xuyên qua.

Lực công phá của từ “xuyên qua” vẫn không hề suy giảm, các bạn sao ngơ ngẩn một hồi. Bọn họ lúi húi hết mấy bức tranh xuống mang vào nhà, nhìn chăm chăm như đang cố sức tìm cho ra một điểm khác biệt. Tuy nhiên, 9 vị phu nhân của chúng ta dường như quá tốt, 16 năm trước và 16 năm sau đều cùng một bộ mặt.

- Triệu Lam... - SONG TỬ là người khôi phục từ trận ngày ngày ngăn trước tiên, chỉ vào một bức tranh, phía dưới đề tên Vô Song - ...có thể nói cho ta về vị này không ?
- À, người này là Vô Song cô nương, được mệnh danh là “Quý phủ thần cơ tử”, tinh thông chế tạo. Nhớ lúc trước, nhờ có áo giáp và vũ khí của nàng, Caidoz mới qua được một cơn xâm lược từ bọn man di phương Bắc. Còn có vũ khí do nàng chế ra, tất cả đều có khắc một đóa tường vi.

SONG TỬ nghe tới đây, khuôn mặt trắng bệch, cậu lấy khẩu súng của mình ra, trên thân súng nổi bật một đóa tường vi khéo léo. Tay cầm súng của SONG TỬ run rẩy, nhớ năm đó ba cậu nói mẹ yêu thích nhất là nghiên cứu những thứ máy móc. Những thứ máy móc trong nhà là do một tay mẹ chế tạo.

Cậu vẫn còn nhớ lúc mẹ nằm trên giường bệnh, đã cầm tay cậu, giao cho cậu khẩu súng này. Mẹ bảo con trai phải kiên cường, mẹ còn nói lúc trước những thứ bà chế tạo đều là vũ khí sát nhân, sát cả ác nhân lẫn thiện nhân, chính vì ba nên bà đã bỏ nó, lúc này, bà làm cho cậu khẩu súng này xem như là di vật, chỉ mong thân súng chỉ vấy máu ác nhân, không vấy máu thiện nhân. SONG TỬ lúc đó chỉ mới mười một tuổi, làm sao hiểu được biểu tình chua xót cũng kì vọng của bà ?

SONG TỬ ngửa đầu ra sau, nhắm chặt hai mắt ngăn dòng dịch thể nóng ảm trong mắt. Một bàn tay nhẹ nhàng che đi đôi mắt ảm ướt của cậu, là THIÊN BÌNH. Cô nói nhỏ bên tai cậu :

- Không ai thấy đâu, cứ khóc đi.

Những người khác cũng thật im lặng, bốn năm trước mẹ SONG TỬ mất, cậu mất hết hai năm mới thoát khỏi cái bóng trong lòng mình, lúc này...chỉ hi vọng SONG TỬ không một lần nữa sa vào mất mát.

Lát sau, THIÊN BÌNH nhẹ nói :

- Còn người này, người có biết không ?

Triệu Lam chợt giật mình. Nhìn biểu tình SONG TỬ vừa rồi, hẳn ý thức được chuyện này là vô cùng quan trọng với họ nên vô cùng nghiêm túc nói :

- Người này là Thiên Lan cô nương được mệnh danh là “Quý tượng bất tri danh”, nổi tiếng với thuật dịch dung xuất thần nhập hóa. Không chỉ là khuôn mặt mà còn cả giọng nói, thói quen đến những mối quan hệ bên ngoài. Thiên Lan cô nương từng vì một lời khẩn cầu của hoàng thượng, dịch dung thành Liên Chi công chúa suốt ba năm để hoàng thái hậu được yên lòng trước khi mất. Nhưng mà, Thiên Lan cô nương từng nói : “Học dịch dung chính là tự đeo thêm gánh nặng, sống giả với bản thân, tự biến mình thành một người khác, năm đó học dịch dung là vì chán ghét dung mạo mình gây tai họa, khiến cho toàn gia bị diệt. Nhưng đến ngày sau lại thấy một môi vô cùng”. Cô nương ấy còn hi vọng, hài tử mình sau này tuyệt đối không nên giẫm lên vết xe đổ của bản thân, sống thật với chính mình.

Triệu Lam không nói nữa, hẳn thấy đôi mắt của THIÊN BÌNH chậm rãi chảy ra hàng lệ trong suốt. Mẹ cô từng kiên quyết cấm cô học hóa trang là vì vậy sao ? Nhớ lại mẹ vốn tính tình cẩn thận, sao lại quên khóa cửa phòng ? Sao có thể vô ý tới mức để cuốn sổ tay quan trọng như thế ngay trên bàn trang điểm ? Sao có thể một thời gian dài vẫn không phát hiện ? THIÊN BÌNH chưa bao giờ tận lực suy nghĩ những vấn đề này, cô chính là chưa từng hiểu cho khổ tâm của mẹ.

- THIÊN BÌNH, không sao. Mẹ em chịu cho em học chính là bà tin, em có thể sống đúng với chính mình. Dù khoác bao nhiêu khuôn mặt vẫn không đánh mất bản thân. Cho dù em không hiểu cho bà, bà cũng không hề trách em, huống chi bây giờ em đã thông hiểu rồi. Muộn còn hơn không mà – SONG TỬ nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô, nói ra từng lời an ủi hi vọng xóa được áy náy này cùng tự trách trong lòng cô.

- Ủ, mẹ rộng lượng như vậy chắc chắn không giận mà – THIÊN BÌNH mỉm cười. Nụ cười đến từ tận sâu trong tâm nở rộ như đóa mẫu đơn mùa hạ. SONG TỬ cũng nhẹ nhàng ôm vai cô, THIÊN BÌNH chính là phải vui vẻ như vậy.

(trong 12 người, kí ức về mẹ của SONG TỬ và THIÊN BÌNH là thấm nhất, ta cho chung một chap. Buồn một lúc còn hơn buồn dài dài)

38. Chương 38: Mẹ Thật Tuyệt Vời

- Khụ...các người có muốn nghe về những người còn lại không ? – Triệu Lam cẩn thận hỏi, có chút ngượng nhìn đôi tình nhân đang bắn ra trái tim màu hồng.

- Nói về người này đi – BẢO BÌNH giơ bức tranh trên tay lên

- A, vị này là thần y mệnh danh “Diệu thủ hồi xuân Diêm vương dịch” Bảo Nhi cô nương. Bảo Nhi cô nương y thuật đứng đầu thiên hạ nhưng lại có cá tính hơi...um...quái gở. Mỗi lần cứu người lại gây ra một đống rắc rối, nhớ có lần Ngân Tùng Bảo bảo chủ Mạc Thiên trúng kịch độc, phải nhờ tới Bảo Nhi cô nương, ai ngờ sau khi chữa xong, Mạc bảo chủ đột nhiên mắc chứng sợ nữ nhân, đến cuối đời vẫn không dám lấy vợ. Aizz... - Triệu Lam thở dài một hơi như đang tiếc ột bảo chủ uy phong lẫm lẫm rơi vào tay ma nữ.

- Ách, đúng là mẹ BẢO BẢO nga – NHÂN MÃ

- Có ý gì ? – BẢO BÌNH cùng BẠCH DƯƠNG đồng thanh

- A...ý là...mẹ BẢO BÌNH cũng thật giỏi y thuật nga – NHÂN MÃ nhìn chai thuốc lắc qua lắc lại trong tay BẢO BẢO mà đỏ mề hôi hột

- Hứ, vậy còn người này ? – BẢO BÌNH giơ bức tranh trong tay BẠCH DƯƠNG lên

- Người này chính là “Xích Thánh Thủ” Bạch Vân Yến cô nương. Nhớ năm đó Bạch cô nương xích y như lửa (xích = màu đỏ) , một đôi thánh thủ có thần lực kinh người (thủ = tay), tay không có thể đánh vỡ

tầng đá lớn. Tính cách Bạch cô nương tuy hơi nóng nảy nhưng tâm địa hiền lành, trên giang hồ cũng được danh xưng là nữ hiệp.

- Woa, mẹ của hai người thật đáng hâm mộ nga – NHÂN MÃ hai mắt sáng long lanh ôm tay SƯ TỬ nói.

- Hahaha...mẹ của ta mà – SƯ TỬ ngẩng mặt 45° lên trời, vô cùng tự hào nói.

- SƯ TỬ nhất định cũng là một đại hiệp nga – NHÂN MÃ

- MÃ MÃ đã nói vậy, anh nhất định thành đại hiệp – SƯ TỬ vuốt tóc NHÂN MÃ nói

- Hai người làm ơn đi, kinh quá – THIÊN BÌNH

- Sao không nhìn lại cậu với SONG TỬ trước đi – NHÂN MÃ hếch mặt lại

- Hai người thôi đi, Triệu Lam còn mẹ của MÃ thì sao ? – SƯ TỬ

- Vị này là “Lăng Ba Tiên Tử” Hạnh Nhân cô nương, nổi tiếng với vũ khúc “Phượng Hoàng Triều Nhật” đệ nhất thiên hạ. Còn có võ công cao cường, dùng lụa trắng làm vũ khí. Hạnh Nhân cô nương yêu thích nào nhiệt, khắp thiên hạ không nơi nào không đến, không hội nào không dự. Nhớ đại hội võ lâm hai mươi năm trước, Hạnh Nhân cô nương “hưng trí” vũ một khúc giữa võ đài làm cho nhân sĩ võ lâm người người say mê, kết cục làm cho đại hội loạn thành một đoàn, phải dời lại thành sau – Triệu Lam thở dài một hơi, nhớ tới cảnh tượng loạn tới không thể loạn hơn lúc đó.

- NHÂN MÃ, cậu đúng là di truyền từ mẹ rất nhiều... – SONG NGƯ – ...A Triệu Lam tường quân, nhờ ông...

- Tôi biết rồi, bức họa trong tay cô là của Như Song cô nương “Nhất tiểu thiên hạ tú”, dung mạo như hoa như ngọc, một nụ cười khiến cho cả thiên hạ say mê. Như Song cô nương còn thông minh tuyệt đỉnh, cầm kì thi họa đều tinh thông. Trong đó, thi và họa là nổi bật nhất. Mười chín năm trước, Như Song cô nương một bức “Giang Sơn đồ”, một bài thơ đề danh khiến cho sứ thần Kim Quốc mất mặt giữa triều đình. Là đệ nhất tài nữ lưu danh sử sách.

- Woa, SONG NGƯ mẹ cậu quá tuyệt vời – KIM NGƯU nắm tay SONG NGƯ nói (lợi dụng cơ hội nè!)

SONG NGƯ được “chàng” khen thì đỏ mặt, nhẹ giọng nói :

- Mẹ của NGƯU NGƯU cũng giỏi mà

Tới lượt “ai đó” đỏ mặt, tay vẫn chưa chịu buông ra.

- Khụ, này (chỉ KIM NGƯU), mẫu thân cậu là Bích Tiêu cô nương được tiên hoàng ngự bút đề danh ban cho bốn chữ “Đệ nhất trù sư”. Công phụ “Thiên nữ tán hoa” độc nhất trong giang hồ. Bích Tiêu cô nương thường khắp mi thực trong thiên hạ, hiểu biết rộng rãi. Cả những lão trù sư mấy chục tuổi, sống nửa đời người cũng không sánh bằng.

- Thảo nào NGƯU ca nấu ăn ngon vậy – SONG NGƯ mặt tươi như hoa vừa cười vừa nói

- Khụ, chưa gì đã NGƯU ca rồi, còn tay không buông nữa chứ - BẢO BÌNH nói làm bạn NGƯ đỏ mặt (em ngây thơ...thật hả NGƯ ?)

- Tôi là người yêu NGƯ NHI, nắm tay thì sao ? Cậu với BẠCH DƯƠNG còn hơn nữa kìa – KIM NGƯU “giận quá hóa ngu” nói

- Ai da, có người thừa nhận nga, từ hồi nào vậy – THIÊN BÌNH

- Lâu rồi đó, hồi trước chẳng qua là “tình trong như đã mặt ngoài còn e” thôi – BẢO BÌNH

- Hai người đủ rồi, nắm tay là gì, hai chị với BẠCH ca, SONG ca không phải còn hơn nữa sao – SONG NGƯ (bé NGƯ nổi bão nga)

- Đủ - CỤ GIẢI kéo kéo tay áo THIÊN YẾT, cậu liền hiểu ý phát ra một chữ đầy sát khí.

Hai bạn BẢO BÌNH, THIÊN BÌNH lập tức cầm mồm.

- Được rồi, còn hai người nữa để tôi nói luôn cho – Triệu Lam chỉ bức tranh của XỬ NỮ :

- Người đó là “Cầm Thánh” Thất Y cô nương. Cầm kĩ của Thất Y chính là đệ nhất thiên hạ, một khúc “Dương Xuân Bạch Tuyết” khiến cho diều nhi cũng phải ngừng bay ghé xuống mà nghe. Cây đàn của Thất Y năm đó gọi là Tiêu Vĩ cầm, một trong “Tứ đại danh cầm” trong lịch sử. Sau khi Thất Y cô nương mất tích, cầm này cũng theo đó biến mất.

- A nhớ rồi, ở nhà có một cái đàn cổ, mẹ lúc nào cũng lau lau chùi chùi, coi như báu vật vậy – XỬ NỮ

- Nhà cô ở đâu ? – Triệu Lam hỏi

- Có nói ông cũng không biết, còn một người nữa, mau nói đi – XỬ NỮ

- Ừm, người này là Thần Phi cô nương xưng danh là “Ngạo Kiếm Lăng Vân”... - đôi mắt sắc bén trở nên nhu hòa, dường như trong đó có cả...ái ý cùng tiếc thương - ...kiếm pháp tuyệt diệu mang theo phong thái cao ngạo của kẻ mạnh, kinh công “Thủy Thượng Phi” không ai sánh bằng. Thần Phi cô nương lúc trước là một sát thủ, nhưng không phải loại sát thủ tầm thường vì tiền làm việc. Những kẻ bị Thần Phi cô nương giết đều là đại gian đại ác, giả nhân giả nghĩa. Những người nghèo khó bị ức hiếp, thậm chí chỉ một đồng tiền cũng có thể mời “Ngạo Kiếm Lăng Vân” ra tay báo thù.

- Tuyệt quá... – XỬ NỮ ôm cánh tay MA KẾT lắc lắc - ...mẹ anh tuyệt quá đi.

- Nè XỬ NỮ, trong mắt cậu chỉ có chồng thôi hả, mẹ tui này cũng có kém đâu – NHÂN MÃ

- Phải đó, nói tới đại hiệp, mẹ của BẠCH DƯƠNG mới là nhất – BẢO BÌNH

- Mẹ của tớ cũng giỏi mà – CỰ GIẢI lên tiếng đòi quyền lợi cho người thân

- Mẹ tớ nữa

Cả đám cãi qua cãi lại, cãi tới Triệu Lam cũng nhúc nhích đầu tính chuẩn đi. Đột nhiên, một giọng nói vang lên :

- Khoan đã, còn một câu hỏi nữa.

39. Chương 39: Đại Bá ??? Cậu ???

- Khoan đã, còn một câu hỏi nữa.

Người vừa nói là MA KẾT, cậu vừa nói vừa dùng ánh mắt “thâm tình” nhìn chằm chằm Triệu Lam.

- Ách...cậu muốn hỏi thì hỏi, đừng có nhìn tôi kiểu đó – Triệu Lam giật mình nói

- Tại sao ông biết ?

- Chuyện về họ sao, năm đó họ rất là nổi tiếng nga, ai mà không biết – Triệu Lam nói, trong giọng nói có phần chột dạ

- Nhưng ông biết rất rõ. Hơn nữa, ánh mắt của ông cho thấy, ông với họ có quan hệ không tầm thường

Triệu Lam im lặng nhìn MA KẾT, đôi mắt sắc bén phát ra tia nhìn đánh giá và thưởng thức. Một lát sau y cười phá lên :

- Cậu không hổ là con trai của Phi nhi

- Người bình thường sẽ không dùng hai chữ “Phi nhi” để gọi mẹ tôi - THIÊN YẾT

- Hahaha...các cậu đoán xem, ta bao nhiêu tuổi ? – Triệu Lam nheo nheo đôi mắt, bưng lên một chung trà vừa uống vừa dùng vẻ mặt xem kịch vui nhìn 12 người.

Cả nhóm đang chờ câu trả lời, đột nhiên bị phang ột câu hỏi không đầu không đuôi thì ngơ ra.

- Mau đoán đi, đoán được thì tôi nói cho – Triệu Lam nhìn cái mặt đần ra của cả đám, đột nhiên có cảm giác chiến thắng.

- Ô, chắc là 25 đi – KIM NGUU
- Hoặc là 30 – BẠCH DƯƠNG
- Nhìn mặt cũng còn trẻ, khoảng 28 đi – SƯ TỬ
- Nhưng mà người thời này trẻ lâu lắm, chắc là 32 – XỬ NỮ
- Đoán cái gì chứ, ông mau nói đi – THIÊN YẾT bắt đầu nổi nóng
- Nói thì nói... - Triệu Lam bỏ chung trà xuống, dùng vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nói - ...ta 36 (cú dội bom thứ I)
- “Choang”, chung trà trên tay BẢO BÌNH rớt thẳng xuống đất. Mười hai bạn sao ngơ ngác, gì chứ, cái mặt này mà 36. Quý cũng không tin.
- Không tin hả, có thể đi hỏi hoàng thượng nga. Ta thật sự 36 tuổi, nhìn không ra sao ?
- Nhìn cái gì, ai bảo cái mặt ông lừa tình quá làm chi.
- Thật ra cũng có không ít người ngạc nhiên, mấy đứa không cần chịu đả kích quá lớn.
- Đả kích cái đầu ông, trưng cái bản mặt này ra đường ai nói ông 36 chứ.
- Nè, chưa tỉnh hả, không muốn nghe tiếp hả ? – Triệu Lam quơ quơ bàn tay trước mấy con mắt đang nhìn mình chằm chằm
- Một câu của tên “mặt lừa tình” (Triệu Lam có biệt danh mới nga) thành công gọi 12 người đang mơ màng về với hiện thực. MA KẾT bực bội nói :
- Có chuyện gì thì nói nhanh đi, tuổi của người liên quan gì.
- Liên quan lớn nga, không thấy ta bằng tuổi với mẫu thân các người sao ?
- Bằng tuổi thì sao ? – THIÊN BÌNH
- Năm 15 tuổi, ta từng có duyên quen biết với mẫu thân mấy đứa, còn kết nghĩa kim lang nữa (cú dội bom thứ II)
- “Không phải trùng hợp thể chứ, phim ảnh cũng không tới mức này nga” – tiếng lòng của 12 người
- Năm đó còn trẻ, gặp nhau kết nghĩa là chuyện thường. Vì ta sinh trước tháng nên được làm đại ca, tính ra bây giờ, mấy đứa phải gọi ta một tiếng đại bá nga (cú dội bom thứ III)
- “Đại bá, ông nằm mơ hả ? Loại như ông mà đòi làm cậu người ta” – 12 người cùng khinh bỉ
- Thật sự chỉ là huynh muội bình thường ? – THIÊN YẾT nhìn Triệu Lam hỏi, cậu cảm giác được mối quan hệ này không bình thường. Ít nhất là...với một người.
- Cậu rất nhạy cảm, nếu Phi nhi cũng như cậu ta đã không hối tiếc nhiều như vậy – Triệu Lam ngửa mặt lên trần nhà, giọng nói đầy vẻ tiếc nuối - ...Có biết tại sao lúc trước ta nhìn trúng hai người không ? – Triệu Lam chỉ THIÊN YẾT với MA KẾT
- Hử ? – gì đây, lại hỏi lung tung.
- Thân là tướng quân, ta sao lại không nhìn ra hai người có võ công. Còn là loại không nên dây vào. Chỉ có điều,... - thở dài một hơi, ông nói tiếp - ...khôn mặt của các người quá giống Phi nhi.
- Ngơ ngẩn một lúc, 12 người đại khái cũng đã đoán được một ít chuyện xảy ra.
- Ông...thích Thần Phi ? – SONG TỬ
- Nếu chỉ là thích đã không đến nỗi này.
- Ông...yêu cô ấy – SONG NGU
- Phải (cú dội bom thứ N)

Nhất thời cả đại sảnh im lặng. Không ai biết phải nói gì trong tình huống này. Lát sau, Triệu Lam mở miệng :

- Ta từ lúc 15 tuổi quen biết Phi nhi. Lúc đó chỉ biết, muội ấy cá tính cao ngạo, lại một thân võ công ít có đối thủ. Lúc đầu có lẽ do bị một nữ nhân đánh bại nên có tâm chấp nhất. Nhưng mà không biết khi nào, ánh mắt lại dõi theo muội ấy, tâm lại cứ nhớ tới gương mặt ấy. Đơn phương bao nhiêu năm không dám nói, đến lúc mất rồi mới thấy hối hận sao không sớm bày tỏ. Ít nhất, sẽ không như bây giờ, hối hận như vậy.

Cả nhóm không nói gì, có lẽ không ai muốn phá hủy hồi ức tốt đẹp kia. Hồi sau, Triệu Lam lại cười cười nói :

- Nhưng mà, các muội ấy đi rồi cũng để lại cho ta mấy đứa cháu tài giỏi nga. Mau gọi một tiếng đại bá đi – Triệu Lam cười cười, vẻ mặt trăm phần trăm là đang giỡn mặt.

12 người vốn muốn cho ông ta một cú, ai biết mà xui quỷ khiến thế nào lại đồng loạt mở miệng :

- Đại bá !!!

Triệu Lam ngây người trong chốc lát, tiếp theo lại cười lớn lên, cười đến mức đôi mắt cũng ầm nước :

- Ngoan, quả thực là ngoan. Không ngờ Triệu Lam ta cuối đời lại có tới 12 đứa cháu. Hahaha...

Cười thật lớn, mắt cũng thật ướt, một lần phóng túng, coi như cho quá khứ một cái kết cục.

40. Chương 40: Có Thai ???

Tướng Quân phủ của Triệu tướng quân sáng nay vẫn thật tươi đẹp.

Nữ tỳ Thu Hương như thường lệ bưng chậu rửa mặt đến cho đại tướng quân tiện thể ngắm nhìn “cảnh đẹp” mấy ngày nay của tướng phủ.

Thu Hương nhìn ra sân, thấy một đôi anh em đẹp đến không còn thiên lý đang đánh nhau, đao quang kiếm ảnh khiến cả người không biết võ công như nàng cũng muốn khen một câu hảo.

Liếc qua thư phòng lại có thêm một cặp mỹ nhân như hoa như ngọc đang luyện thư thi họa, dưới gốc đào hoa lại có một đôi nam nữ tựa đào hoa chi yêu đứng trò chuyện (ý là đẹp giống như yêu tinh ấy). Từ mái đình nhỏ vọng ra tiếng đàn dịu nhẹ, trước đình lại có một mỹ nhân đang nhảy múa, bên cạnh có thêm một nam nhân nở nụ cười ôn nhu ngắm nhìn.

Chuyển mắt qua cái bàn đá trong sân, chính là một mỹ nhân khác đang đánh cờ với lão quản gia, bên cạnh cũng được một nam nhân chốc lát lại đút cho ô mai ướp lạnh. Nói đến lão quản gia, Thu Hương mỉm cười. Lão quản gia nuôi tướng quân từ nhỏ, có thể coi là sư phụ của người. Đối với phương diện nào cũng thập phần hài lòng, chỉ có kì nghệ là dạy mãi không được. Từ khi BẢO BÌNH cô nương đến đây, lão quản gia như trẻ lại mấy chục tuổi, suốt ngày lôi kéo người ta đấu cờ.

Chần chừ một lúc, Thu Hương vội cất bước đến phòng tướng quân. Trên đường đi lại gặp mấy nữ tỳ đi từ phòng bếp ra che miệng cười lại nghĩ đến vị công tử yêu thích nấu nướng kia, ai~ nam nhân vừa ôn nhu vừa nấu ăn ngon như vậy, chỉ tiếc là đã thuộc về người khác mất rồi.

Cửa phòng tướng quân vẫn đóng kín. Thu Hương chuyển sang ôm chậu nước bằng một tay, định gõ cửa thì nghe trong phòng có tiếng nói :

- Nam nhân cũng có thể mang thai sao ?

Thu Hương khựng lại, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển cực nhanh. Lát sau bỏ cánh tay định gõ cửa xuống, cất tiếng gọi :

- Tướng quân, nô tỳ là Thu Hương

- A, Thu Hương sao, vào đi

Thu Hương cố giữ gương mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng bước vào phòng. Đôi mắt lia khắp nơi, cuối cùng dừng lại trên...cái bụng của Triệu Lam.

Triệu Lam bị Thu Hương nhìn đến cả người lạnh ngắt, hỏi :

- Thu Hương, người..

- Tướng quân, người gần đây có chỗ nào không khỏe không ?

- Ách...không

- Có phải thích ăn chua không ?

- Hình như có một chút – Triệu Lam ngu ngơ đáp. Thời tiết đang nóng, dạo này hẳn cũng thích ăn chút ô mai, chắc cũng gọi là muốn ăn chua đi.

- Có phải ăn nhiều hơn bình thường không ?

- Ủ - Triệu Lam gật đầu liên tục “Tất nhiên nga, trong phủ đột nhiên có đầu bếp giỏi như vậy, phải hảo hảo hưởng thụ chứ”

Thu Hương hít một ngụm khí lạnh, dè dặt hỏi :

- Có phải muốn ăn các món thanh đạm một chút, nhìn thấy thịt cá sẽ muốn nôn không ?

- Ủ - Triệu Lam tiếp tục gật đầu. Đúng là gần đây hẳn ăn thịt cá hơi nhiều, giờ chỉ nhìn là muốn nôn rồi.

Nhưng mà sao ánh mắt Thu Hương lại làm hắn lại cảm thấy kì kì nga. Có cảm giác mình vừa thừa nhận một tội lỗi kinh thiên động địa nga.

- Tướng quân, hôm nay không cần thượng triều, tiếp tục nằm nghỉ đi.

Thu Hương xoay người chạy thẳng ra ngoài, bỏ lại một Triệu Lam còn ngu người, chưa hiểu xảy ra chuyện gì. Một đợt gió lạnh thổi qua, vài con quạ bay ngang kêu quác quác.

Điềm xui nga.

41. Chương 41: Cuộc Gặp Gỡ Của Các Mĩ Nhân

Thế kỉ 21, nhà của BẢO BÌNH...

- Oa, đồ ăn của Bích Tiêu tử vẫn như xưa nga. Đủ mùi đủ vị, ngon quá đi – một mĩ nhân đang vừa ăn vừa nói

- Như Song, ăn từ từ thôi – nam nhân kế bên (đương nhiên là đẹp trai không kém) lau lau khóe miệng ỉ nhâm, cười cười nói.

- Tướng công, muội cũng muốn ăn – một mĩ nữ khác kéo áo nam nhân kế bên nói

- Lan nhi ngoan, mở miệng ra nè

- Mấy người đủ chưa ? Đồ ăn có thiếu đường đâu, muốn tụi này tăng huyết áp hả ?

- Thần Phi tử tử, tử vẫn cứng ngắt như hồi nào. Tội nghiệp tử phu quá đi

- Hạnh Nhân quên đi, ai bảo tử phu tự tìm khổ chứ

- Bạch Vân Yến, Hạnh Nhân, tử tử của hai muội lâu rồi chưa luyện kiếm nga – Thần Phi khẽ nheo đôi mắt phượng xinh đẹp, khóe môi câu lên một độ cung “nguy hiểm” nói

- Đủ rồi, đây là nhà muội đó – mỹ nhân vừa từ trên lầu xuống nói

- Bảo Nhi – mười lăm người cùng kêu lên, một nam nhân đi lại, ôm eo Bảo Nhi nói nhỏ gì đó, Bảo Nhi nghe xong cười nhẹ. Tim hồng bay a bay.

Hôm nay là ngày chín vị đại mỹ nhân cùng phu quân tụ họp, bàn về mấy đứa con yêu dấu đang trên đường “thăm lại cổ hương”.

- Không biết mấy đứa nhỏ có gặp chuyện gì không ? – Như Song

- Yên tâm, chúng ta dạy cho bọn nó bao nhiêu thứ như vậy, không sống được thì chết là đáng – Bạch Vân Yến

Những người còn lại : “ Muội có còn là mẹ bọn nó không ?”

- Phải rồi, nhắc tới chuyện dạy. Thiên Lan, sao lúc trước muội không ra mặt dạy cho THIÊN BÌNH mà cứ chơi trò bí ẩn vậy ?

- Khụ...cái này... - Thiên Lan cúi đầu, kéo áo chồng - ...chàng nói đi

- Thiên Lan lúc trước phản đối BÌNH NHI học hóa trang, sau này nghĩ lại thì muốn dạy nó nhưng sợ mất mặt nên mới thế

Mọi người : “Quả là Thiên Lan nga, sĩ diện không ai bằng”

- Mọi người không cần lo quá, bọn trẻ đều là nhân trung long phụng, cát nhân thiên tướng. Không có chuyện gì đâu – Thất Y

- Nhưng mà muội nhớ bọn nó quá à, nhất là MÃ MÃ nhà muội nga – Hạnh Nhân ngã ra sau ghế nói

- Hạnh Nhân, muội quên sao. Năm xưa, chúng ta gặp được cao nhân. Y có nói kiếp này, chúng ta gặp được ái nhân ở chốn không ngờ, nhưng cũng cảnh báo chúng ta sát nghiệp quá nặng, ảnh hưởng tới đời sau, hài tử sinh ra không sống quá tuổi nhũc quán (20 tuổi), muốn sống chỉ có thể nhắm vào lúc âm dương phá mà, quay lại chốn cũ để tránh thiên khiển. Vô Song cũng vì vậy mà tính tới tính lui, cuối cùng tính được thời khắc âm dương phá, còn tạo ra thiết bị thu sóng, tập trung từ trường khiến cho sấm sét giáng xuống để tạo cơ hội đưa bọn nó trở về chốn cũ – Thất Y

- Nhắc tới Vô Song tử, thật sự là làm muội sợ chết. Lúc trước không phải tử phu một hai không cho chôn thì tử ấy chết thật rồi – Như Song

- Cái đó là tử cùng phu quân tâm linh tương thông nga – Vô Song cười nhẹ.

Lúc trước, khi Vô Song ngừng thở, cha SONG TỬ đánh chết cũng không cho chôn, giăng co suốt hai ngày, cuối cùng phải đưa thi thể vào hầm lạnh để không thối rửa. Không ngờ mười ngày sau, Bảo Nhi lại tìm được cách cứu sống Vô Song. Không nói cho SONG TỬ là vì không chắc chắn, lỡ lại làm thằng nhỏ đau lòng nữa thì nguy. Mất cả hai năm trong phòng vô trùng mới lôi được Vô Song từ Diêm La điện về.

- Phải rồi, Vô Song tử, sao tử không nói cho SONG TỬ biết mình còn sống ? – Hạnh Nhân

- Cái đó a... - Vô Song dài giọng - ...khó khăn lắm thằng SONG TỬ mới tưởng thành như vậy, tử không có ý định cho nó lại bám vấy mẹ đâu. Với lại trước sau gì nó cũng phải đi, coi như bớt cho nó gánh nặng.

Vô Song nói xong liền xoay sang “chồng yêu” hỏi :

- Phải không anh ?

- Bé cưng của anh nói gì cũng đúng hết

Mọi người rùng mình. Ngọt quá đi.

- Aiii...không biết Triệu đại ca sao rồi ? – Thần Phi

- Đúng rồi, Bảo Nhi, lúc trước muội đưa cho huynh ấy quyển sách, là sách gì vậy ? – Thất Y

- A, cái này... - Bảo Nhi cười “nguy hiểm” - ...là truyện do muội viết nga

Mọi người : “Truyện Bảo Nhi viết tuyệt đối không bình thường”

- Là thể loại muội thích nhất

Mọi người : “Cái Bảo Nhi thích lại càng quái gở”

- Là truyện về hai nam nhân yêu nhau, còn sinh hài tử nữa – Bảo Nhi nở nụ cười chói lóa. Cha BẢO BÌNH ngồi cạnh chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Mọi người : “Quả nhiên, đã nói từ Bảo Nhi làm ra cái gì cũng không bình thường mà”

- Còn có muội lấy nhân vật dựa trên Triệu đại ca nữa nga.

Một phút mặc niệm cho Triệu Lam.

42. Chương 42: Sinh Tử Được

Phòng khách tướng quân phủ...

Bầu không khí căng thẳng một cách kì lạ, 12 bạn sao của chúng ta ngồi thành hai hàng, phía trên còn có lão quân gia và Thu Hương. Sau khi biết tin Triệu Lam có thai, mọi người quyết định : thẳng đường thăm vấn các hạ nhân thường xuyên hầu hạ tướng quân, hồng chứng thực tin tức này.

Người thứ nhất : Trù tử (đầu bếp) ở trù phòng (phòng bếp) – KIM NGƯU

- Ê, sao tớ lại phải đứng đây – KIM NGƯU nhìn 11 người đang yên vị trên ghế hỏi

- NGƯU ca à, bọn họ chỉ muốn hỏi huynh vài câu thôi – SONG NGƯ nhẹ nhàng chạy lại thì thầm vào tai KIM NGƯU.

Chỉ thấy mặt cậu từ từ chuyển thành màu xanh, hết xanh lại trắng, cuối cùng là cái mặt “không hiểu gì hết”

- NGƯU ca à, muội biết huynh rất khó hiểu rất bất ngờ, nhưng mà từ từ huynh sẽ hiểu, không cần lo lắng quá nha

(t.g: NGƯ ời, em không thấy cái mặt đó là NGƯ sao, con trâu đó mà lo cái gì. KN: *cầm dao* biến ngay, ai mượn người nhiều chuyện. t.g: ta cho NGƯ biến luôn nha. KN: *vung dao* ta chém người luôn nha. t.g: *giả ngu, quay đi* thời tiết bữa nay đẹp ghê ta)

- Được rồi, mọi người im lặng – lão quân gia lên tiếng

- KIM NGƯU, kế tiếp hỏi cái gì cậu phải trả lời đúng theo sự thật, không được giấu diếm – Thu Hương

KIM NGƯU (vẫn là cái mặt ngu) gật đầu liên tục.

- Có phải dạo này Triệu tướng quân ăn nhiều hơn không ?

- Phải

Đại sảnh im lặng, cực kì im lặng.

- Có phải tướng quân đột nhiên muốn ăn chua không ?

Gật đầu.

Ai đó hút vào một ngụm khí lạnh.

KIM NGƯU gật đầu, nghĩ thầm : “Người ta muốn ăn chua để giảm béo thôi mà, sao vẻ mặt ai cũng nghiêm trọng thế”

- Có phải tướng quân...ừm...nhìn thấy thịt cá sẽ buồn nôn không ?

KIM NGUU nhúu mày, nghĩ nghĩ : “Ừm, dạo này đại bá ăn hơi nhiều thịt cá, ăn tới mức ngán rồi, nhìn thấy...ừm...chắc là sẽ muốn ới đi”

Vì thế, gạt đầu (NGUU ơi, lý luận của em thật sự quá VIP mà)

“Phụt”, dây thần kinh ai đó đứt mất rồi (ta cá chắc là ông quản gia chứ không ai khác)

- Khụ...khụ...KIM NGUU, cậu xuống đi, SONG NGU, em đi cùng từ từ giải thích cho cậu ấy – XỬ NỮ nói
- Ân, NGUU ca, đi thôi, Để mọi người nói cho nghe

Vậy là KIM NGUU trong tình trạng “mật mờ” được đưa xuống.

Người thứ hai : nha hoàn chuyên quét dọn phòng Triệu Lam.

(xin mọi người chú ý, người này không phải Thu Hương, Thu Hương phụ trách chăm lo ăn uống cho Triệu Lam, là nô tỳ “level boss”, còn quét dọn phòng là nô tỳ “level lâu la”. Xin mọi người chú ý)

- Thanh Mai, người nhớ phải trả lời thật lòng, tuyệt không dấu giếm – lão quản gia bình ổn tâm tình lên giọng “cấp trên”

Thanh Mai trước đó vốn đã biết tin đồn về đại tướng quân nhà mình, hết sức nghiêm túc mà trả lời :

- Dạ
- Mấy hôm nay, người trong lúc dọn phòng của tướng quân có thấy gì lạ không ?

Thanh Mai nhúu mày, cố gắng nhớ lại :

- Hình như có vài thang thuốc lạ, tướng quân không cho nô tỳ đụng vào, còn có một cuốn sách...

Nói tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên :

- ...Ừm, nô tỳ cũng không có coi hết, chỉ là...thấy loáng thoáng vài câu...là...nam nhân...sinh tử được...hài tử...

Thanh Mai cúi đầu thấp hết mức có thể, gương mặt cũng đã lên mức có thể nướng thịt. Trong lòng lại đang nhảy múa :

“Ai da, sao tự nhiên ta lại muốn la to cho bọn họ biết nhỉ, sao tự nhiên lại hưng phấn thế nhỉ, Không được, nữ nhi gặp chuyện này phải là ngượng chứ, không lẽ bệnh rồi...” (đúng, em bệnh rồi, là bệnh “hủ nữ” giai đoạn đầu nha)

Đại sảnh im lặng....

- Lui – thanh âm lạnh tanh vang lên, đánh vỡ sự im lặng, đồng thời mang theo sát khí bức nhân.

Thanh Mai giật mình, len lén nhìn Thu Hương một cái, vội lui ra ngoài.

Thu Hương chặt đôi mày liễu, mắt hạnh bừng bừng lửa giận :

- Rốt cuộc là tên cầm thú nào dám “đè” tướng quân, ta nhất định phải băm hấn ra, trộn với cám vớt cho heo ăn.

Giọng nói lạnh lẽo kết hợp với vẻ mặt bình thản, Thu Hương giống như “nữ thần báo tử” nhìn thấy con mồi ngon lành trước mắt. Lão quản gia cũng không kiềm chế được mà run rẩy.

- Nay, hay là mời đại phu khám trước đi, biết đâu hiểu lầm thì sao ? – SONG TỬ
- Không được – mấy người còn lại đồng thanh
- Lỡ như là thật thì mặt mũi Triệu gia quăng đi đâu – lão quản gia
- Ai biết đại phu đó có phải lang băm hay không ? Sự tình này đâu phải ai cũng xử lý được – Thu Hương
- Đúng, có khi hấn lại dùng chuyện này để tống tiền chúng ta nữa – CỰ GIẢI
- Còn có cái thứ được này rất kì lạ, chín phần là có chẵn cũng chẵn không ra mạch – BẠCH DƯƠNG

SONG TỬ bị oanh tạc liên tục khiến cho cái miệng không có chỗ chen vào, lòng tự hào về khả năng “cải lý” bị đả kích nghiêm trọng liền ôm tay THIÊN BÌNH xoa dịu nỗi đau.

- Vậy bây giờ làm sao ? – SƯ TỬ

Đại sảnh lại im lặng....

- A, có rồi – Thu Hương la lên

- Cách gì ?

- Thỉnh hoàng thượng đi

Mấy người còn lại đơ mắt ra.

- Hoàng thượng kiến thức rộng rãi, hơn nữa còn rất thân với tướng quân, chắc chắn sẽ chịu giúp

Mọi người cũng cảm thấy có lý, có điều :

- Thu Hương, cô chắc là hần đi giúp chứ không phải đi làm loạn thêm đó chứ ? – BẢO BÌNH

- Ách, cái này...

Thu Hương cẩn thận nghĩ lại : “Hình như hoàng thượng cũng rất có khả năng làm loạn nga. Không đúng, ngài làm rơi mấy chậu cây quý của tướng quân xuống hồ là do sơ ý, nướng mấy con ái diễn của tướng quân là do nhầm lẫn, phá mất nguyên cái trù phòng chẳng qua là muốn học nấu ăn,...Ừ, không tính là phá hoại đi” (lý luận của em thật sự...chị bó tay rồi Hương ơi)

- Khụ, bắt quá, vẫn không nên nói cho hoàng thượng. Ngài bận trăm công nghìn việc, không có thời gian quản mấy cái này – lão quản gia lên tiếng.

Chiến tích của hoàng thượng mỗi lần đến tướng quân phủ còn chưa thu dọn xong, lần này là đại sự, không thể để xảy ra bất trắc được.

- Cuối cùng thì phải làm sao đây ? – XỬ NỮ

Đại sảnh tiếp tục chìm trong im lặng.

Hoàng cung, ngự thư phòng...

Bên ngoài đèn đuốc sáng rực, cấm vệ quân canh giữ cực kì nghiêm ngặt. Tựa như vừa có sát thủ lén vào cấm cung. Nhưng thật ra thì :

- Các người phải canh chừng cẩn thận. đừng để hoàng thượng trốn đi lần nữa. Nhớ rõ, ngài có nói xong cũng phải kiểm tra các tấu chương. Phải đảm bảo đã được phê chuẩn đầy đủ, rõ chưa ? – lão thừa tướng căn dặn đám cấm vệ quân thật kĩ, còn đôi khi liếc vào phòng xem thử.

- Rõ

Bên trong phòng, XÀ PHU nhìn bức mật thư trên tay, góc trái còn vẽ một con phụng hoàng đỏ chói, bên dưới còn hai chữ “Thiên Ân” mà cảm khái :

- Aizz...tới mức mang “chu tước” đi làm ấn kí riêng. Hết thuốc chữa rồi.

Nói xong liền lật bức thư ra xem. Một khắc sau, từ trong phòng vang ra tiếng cười kinh thiên động địa. Một canh giờ sau, hoàng cung lại náo loạn.

- Hoàng thượng lại bỏ trốn rồi nga

43. Chương 43: Tên Chết Tiệt Nào Nói Lão Tử Có Thai ???

Sáng sớm, tướng quân phủ...

Thu Hương như thường lệ mang nước đến cho Triệu Lam tẩy rửa. Vừa đi qua khúc quanh ở hành lang...

- Thu Hương, nhớ ta không ? - một cái bóng trắng xóa nhảy ra, tay cầm chiếc quạt phất phất, miệng nở nụ cười....thô bỉ.

Thu Hương khựng lại, vài giây sau cũng nở nụ cười :

- Hoàng thượng, đã lâu không gặp. Ngài thực rảnh rồi nha.

XÀ PHU đơ người, nhớ đến đồng tấu chương, tiếng lải nhải của đám đại thần, lại nhớ lại khung cảnh hỗn loạn lúc trốn đi. Suy nghĩ một hồi, vị hoàng thượng “anh minh thần võ, yêu nước thương dân” phi thường sáng khoái mà gật đầu :

- Ân, quả thực rất rảnh.

Nụ cười của Thu Hương cứng ngắc trên mặt. Hoàng thượng, người nói dối có căn cứ một chút được không, việc người cứ nửa tháng lại trốn đi chơi người khác không biết nhưng ta thì rõ ràng nha. Người không thể giả bộ ra vẻ vì nước vì dân một chút được sao.

- Thu Hương, dạo này Triệu tướng quân vẫn khỏe chứ ?

Tay cầm thau nước của Thu Hương run một chút...

- Hôm trước Thiên Ân có gửi cho ta một bức thư.

Nụ cười của Thu Hương vụt tắt...

- Trong thư nó, có nhắc tới Triệu tướng quân, hình như ngài không được khỏe lắm.

XÀ PHU xoay người, phất quạt làm ra bộ dáng “ta không quan tâm”. Thế nhưng, cái mặt “hồ ly” nụ cười “cáo già” đã hoàn toàn bán đứng hắn.

Thu Hương nheo mắt :

- Ngài đã biết ?

- Phải.

- Vậy chẳng hay, hoàng thượng đây có chủ ý gì ?

- Chủ ý thì ta chưa có, ta muốn gặp tướng quân trước đã.

- Được, nô tỳ cũng đang tới phòng tướng quân. Chúng ta cùng đi.

- Tốt.

(Au chen chân một tí : có ai để ý không ? Thu Hương nói chuyện với hoàng thượng không có tí xú cung kính nào, mà XÀ PHU nói chuyện với Thu Hương cũng có vẻ thân thiết. Thật ra thân phận của Thu Hương không thường đâu nha. Còn là gì thì.....kekeke không nói đâu)

Phòng của Triệu Lam ;

- Tướng quân, nô tỳ là Thu Hương.

- Vào đi

Thu Hương bưng theo chậu nước vào phòng. Đột nhiên một cơn gió thổi ào vào phòng. XÀ PHU theo sao liền nheo mắt :

- Hôm nay gió lớn nha

~~ Hoàng thượng, sao sáng sớm đã có hưng trí đến đây vậy ?

- Khụ...khụ, là ta nghe tin người có chỗ không khỏe, đặc biệt dành thời gian đến thăm.

Triệu Lam nhìn chằm chằm người trước mặt, kinh nghiệm nhiều năm của hắn cho biết tên này chắc chắn là “trốn tới”, hơn nữa, khiến hắn trong một tháng trốn hơn hai lần tuyệt đối không phải chuyện thường. (ý ảnh là cứ nửa tháng, bạn XÀ “bỏ nhà đi bụi” một lần, một tháng là hai lần. Tuy nhiên, tháng này bạn quyết định trốn thêm lần nữa => có chuyện quan trọng)

- Không biết dạo này sức khỏe của tướng quân thế nào ?

Triệu Lam run rẩy, tên này...hắn...hắn đang hỏi thăm mình ???

- Thu Hương, sáng nay mặt trời mọc hướng nào vậy ?

- Hả tướng quân người hỏi gì ?

Thu Hương giật mình. Mặt trời ??? Liên quan gì nga.

- Triệu Lam, người là có ý ta không nên quan tâm người ? – XÀ PHU nheo mắt. Tên chết tiệt, ta hỏi thăm thôi mà, có phải mang người đi chém đâu.

- Khụ...thần vô ý, mong hoàng thượng thứ lỗi.

XÀ PHU phát tay :

- Bỏ đi, Triệu ái khanh, dạo này người vẫn ổn chứ ?

- Khụ...được hoàng thượng quan tâm, vi thần tự nhiên bệnh liệt giường cũng khỏi.

- Vậy a~ – XÀ PHU liếc cái bụng của Triệu Lam một cái , híp mắt lại – Thu hương ta có chuyện riêng cần bàn bạc với tướng quân.

- Nô tỳ cáo lui.

Thu Hương bưng chậu nước ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại : “Tướng quân, người không thể trách Thu Hương bỏ rơi người. Hắn là hoàng thượng nga, ta còn chưa có chồng, còn muốn sống nha”

(t.g: aaaa~ bé Hương muốn chồng rồi. Haizzz, đúng là con gái lớn không giữ được. TH: *đạp đạp* ai muốn chồng hả, người viết còn nói ai. T.g: nhớ đó, mai một ta kiếm cho chồng già rảnh chịu. TH: ta không cưới, ai dám ép *xách dao* aizz, đột nhiên muốn chém người nha. t.g: *chuồn* nhớ đó, thù này ta sẽ báo T^T)

(Tác giả tám nhảm: cho Thu Hương làm lover của Triệu Lam được không ta, thấy hai người tuổi tác chênh lệch quá, nhưng mà cũng hợp quá à.

*Thiên thần black : đẹp đi, chồng già vợ trẻ, muốn người ta mang tiếng sát phu hả ???

*Ác quỷ black : cho đi, càng chênh càng zui...kakaka...)

[black là tên rút ngắn của mình, để nguyên dòng blackchocolate97 dài quá]

Cánh cửa khép lại, Thu Hương xem nhẹ ánh mắt cầu cứu của Triệu Lam, quyết tâm xoay người bước đi.

- Triệu tướng quân

~ Hoàng...hoàng thượng có gì cần ta hỗ trợ ? – Triệu Lam đỏ mặt lạnh, con rắn này...ánh mắt đó là ý gì đây.

- Hôm trước, trẫm đi qua một sơn cốc gặp được một kì nhân. Ông ta đã cho trẫm một viên dược.

Triệu Lam vừa cầm chén trà lên uống vừa mắng thầm : “Người nói xạo cũng cần căn cứ chứ, ai chẳng bk người ra khỏi cung không thanh lâu cũng là sông bạc (t.g: loại vua gì thế?. XP: ý kiến gì *cười nguy hiểm*. t.g: *lạnh gáy* em không dám), được mấy lần làm việc nghiêm túc chứ. Nếu là gặp kì nhân thật, ông ta phải chém người vài nhát mới đúng.”

- Triệu ái khanh người đang nghĩ trẫm ra ngoài không làm được việc gì dừng đấy, gặp kì nhân cũng phải bị chém vài nhát trước có đúng không ? (bạn XÀ cứ như X-men ấy)

“Phụt...”

XÀ PHU neho mặt nhìn Triệu Lam bị sắc nước vừa ho vừa dắm ngực : “Được lắm, dám nói xấu ta, ngày mai giao hết cho người việc biên quan. Cho người bị công văn dìm chết.”

- Khụ...khụ...hoàng...hoàng thượng, người đừng hiểu lầm. Thần sao dám có ý nghĩ bất kính với người chứ.

XÀ PHU neho mắt, quyết định lo chuyện chính trước. Chuyện hôm nay...ghi sổ.

- Bỏ đi, Triệu ái khanh, người có muốn biết đó là được gì không ?

Triệu Lam rung mình, lập tức cảm nhận được mùi nguy hiểm : “Tiêu, tên này chẳng những không chấp chuyện mình nói xấu hần, lại còn muốn ỉnh biết về cái được gì gì đó. Không ổn”

- Chuyện của hoàng thượng, hạ thần không dám tò mò.

“Cách”

- Tiếng gì vậy ? – Triệu Lam ngược mặt lên, hần vừa nghe tiếng động trên xà nhà.

- Không sao, có lẽ là vài con “chuột nhắt” ấy mà – XÀ PHU xua tay, khoe mắt lướt về một góc tối trên xà nhà, nhấn mạnh hai chữ “chuột nhắt”.

Triệu Lam đột nhiên rợn người.

Lúc này, trên xà nhà...

- Anh, chúng ta bay xuống đem con rắn đó đi nấu lẩu – THIÊN YẾT neho mắt. Dám gọi cậu là chuột nhắt, muốn chết.

- Đừng nóng, đợi bọn họ nói xong đã – MA KẾT giữ tay áo em trai lại, đôi mắt cũng nhìn chăm chăm vào tên áo vàng đang phe phẩy quạt trong phòng. Chuột nhắt sao ??? Người được lắm XÀ PHU.

Chuyện là lúc này, khi XÀ PHU cũng Thu Hường nói chuyện, hai người đã chú ý. Con rắn kia bình thường không có gì làm đều là đi gây họa. Thấy hần bước vào phòng Triệu Lam, hai người liền dùng khinh công bay lên xà nhà nghe ngóng.

- Anh, con rắn đó là nói thuốc gì vậy ?

- Tám phần là hần xạo. Loại người cả hoa với là cũng không phân biệt nổi cộng thêm tính cách làm trước khi nghĩ như hần, được cho thuốc cũng sẽ đem nó như kẹo mà nuốt luôn.

Tiếng nói chuyện của hai người tuy cực nhỏ nhưng XÀ PHU võ công cao cũng nghe loáng thoáng được vài phần. Mà không cần nghe hần cũng dư biết hai tên kia là đang xía xói hần. Còn Triệu Lam vốn cũng có thể nghe được, có điều hiện tại lại đang lo bị XÀ PHU tính kế nên đem âm thanh đó như tiếng ruồi muỗi bay qua mà coi nhẹ.

- Tướng quân, ngài đã nghe đến “Sinh tử dược” chưa ?

- Sinh tử dược ?

- Đúng, loại dược này có thể nghịch thiên, khiến nam nhân mang thai.

Triệu Lam hơi hồ nghi nhìn hần :

- Có thật sao ?

XÀ PHU nhìn vẻ mặt ngu ngu của Triệu Lam, cảm thấy không phải là giả liền hỏi lại :

- Người chưa thấy thật sao ?

- Hạ thần thật sự chưa từng thấy !

XÀ PHU lập tức cảm thấy chuyện này có vấn đề liền một câu đánh vào trọng tâm :

- Vậy cái thai của người từ đâu mà có ?

1s...

2s...

3s...

4s...

5s...

Một tiếng gầm rung chuyển cả tướng phủ vang lên :

- TÊN Ô QUY VƯƠNG BÁT ĐẢN NÀO NÓI LÃO TỬ CÓ THAI !!!

44. Chương 44: Không Đánh Không Thành Bằng Hữu

Trời xanh mây trắng, gió thổi hiu hiu, chim chóc líu lo ca hát trên cành. Trong sân đình, một già một trẻ đang nghiêm túc vừa thưởng trà vừa bàn “đại sự” thì...

- TÊN Ô QUY VƯƠNG BÁT ĐẢN NÀO NÓI LÃO TỬ CÓ THAI !!!

Giọng nói “chấn động trời xanh” vang lên, hai người run tay làm vỡ chén trà. CỤ GIẢI cùng SONG NGƯ đang luyện chữ trong phòng giặt mình kéo ra nguyên đường mực đen thui phá hỏng luôn tác phẩm sắp hoàn thành, BẢO BẢO đang “nghiên cứu” đồ cổ liền buông tay làm vỡ đồ, SONG TỬ và THIÊN BÌNH đang đi dạo trong hoa viên nói chuyện đột nhiên lạnh gáy, chỉ có XỬ NỮ đang dạy bảo NHÂN MÃ nghe tiếng hét, hết sức bình tĩnh cầm chén trà lên uống một ngụm rồi đặt xuống, bảo trì hình tượng “tiểu thư ưu nhã” nói với NHÂN MÃ đang té ngã dưới sàn:

- Chúng ta qua đó xem (bạn XỬ thật là VIP)

Còn Triệu đại tướng quân sau khi phát tiết xong liền cầm hòng, trên cổ gác một thanh kiếm. THIÊN YẾT mặt hầm hầm nhìn XÀ PHU, gần từng chữ một :

- Chuột. Nhất. Hả ???

- Uy...uy...uy, người phải biết phân biệt thời thế nha. Lúc này ta nói vậy là để giúp người che giấu mà, với lại bây giờ không phải lúc nói chuyện này đâu – XÀ PHU xua hai tay, nở nụ cười “hiền lành” không dấu vết lùi ra phía cửa vài bước.

- Muốn chết cứ tiếp tục lùi – MA KẾT chỉ mũi kiếm vào lưng XÀ PHU, hai mắt xẹt lửa bắn ra hai cái động trên lưng người phía trước.

XÀ PHU đổ mồ hôi lạnh, bắt đầu tìm kiếm cầu cứu.

Mục tiêu 1 : Triệu Lam.

Triệu Lam nhìn ánh mắt “thâm tình” của bạn XÀ liền quay đầu đi : “Hoàng thượng, không phải ta không giúp người, là người tự làm tự chịu, huống chi hai đứa nó khủng bố như vậy, ta muốn giúp cũng không giúp được”

XÀ PHU : “Đồ tiểu nhân, chờ đó, ta cho người lãnh đủ”

Mục tiêu 2 : Thu Hương.

Thu Hương nghe tiếng hét chạy vào phòng, vừa vào đã gặp ngay ánh mắt “nhớ nhung quyến luyến” của XÀ PHU. Thu Hương liếc một vòng đánh giá tình hình, sau đó :

- Tướng quân, tổng quản đang chờ ngài ở hậu viện.

- A, ta tới ngay.

Triệu Lam chớp được cơ hội chạy trốn liền bỏ chạy, để cho ba người có “không gian riêng tư” mà xử lý vấn đề.

“Ầm...ầm...xoẹt...á...”

Khi 10 người còn lại và lão quản gia đến nơi chỉ thấy cửa phòng đóng kín cộng với những âm thanh kích thích trí tưởng tượng bay cao bay xa.

- Đại bá, chuyện gì vậy ? – KIM NGUU.

Triệu Lam bị tiếng “đại bá” làm cho ruột gan mát mẻ, vui vẻ kể lại từ đầu tới đuôi ọi người.

- Con rắn đó giỏi thật, chọc trúng cái vẩy ngược của hai tên đó – SONG TỬ.

- Ủ, chọn con gì không chọn lại chọn đúng “chuột nhất”, tên này đúng là rất có tiềm chất chọc điên người khác – SỬ TỬ

- Khoan, hai đứa nói vậy là sao ? – Triệu Lam ngu ngơ nhìn hai người.

- Chuyện là vậy, hai tên đó đời này ghét nhất một loài động vật chính là CHUỘT – NHÂN MÃ.

- Hả ??? – Triệu Lam, Thu Hương cùng lão quản gia còn có KIM NGUU đơ mặt tập thể.

- Chuyện này kể ra rất dài, đợt đó KIM NGUU không có mặt – BẠCH DƯƠNG.

- Không lẽ là lần thám hiểm nhà ma gì gì đó ? – KIM NGUU hỏi lại, câu nhớ mang máng lúc nhỏ có một lần đám bạn rủ đi thám hiểm nhà ma. Khổ cái lúc nhỏ cậu lại rất rất là sợ ma cho nên ở nhà, không biết lần đó xảy ra chuyện gì.

- Ủ, là lần đó – BẢO BÌNH.

- Nè, nhà ma gì vậy ? - Triệu Lam.

- Lúc nhỏ, gần nhà hai tên đó có một ngôi nhà hoang, người ta đồn là nhà ma – SỬ TỬ.

- Đại bá, người nghĩ xem, trẻ con nghe nhà ma là phải né xa mười thước, đằng này hai tên đó lại tinh lực dư thừa, kéo nhau đi tìm hiểu – BẠCH DƯƠNG.

- Lúc đó, bọn con cũng có đi theo, căn nhà đó ma đâu không thấy, chỉ thấy toàn là chuột – THIÊN BÌNH.

- Đúng vậy, nhớ lại lúc đó, căn nhà thì tối om, lâu lâu lại có mấy con chuột chạy vụt qua. Sau lần đó chị em với em gặp ác mộng tới mấy ngày luôn – SONG NGƯ.

- Cái chính không phải chỗ này, lúc đó đi tới nửa đường rồi, lúc XỬ NỮ nói dơ mà bỏ về trước, rồi GIẢI với NGƯ cũng đi theo, còn có tội này đi chung với hai tên đó thôi. Lúc đó đang đi, NHÂN MÃ đạp trúng chỗ nào đó, cửa tầng hầm đột nhiên mở ra, y như phim ma vậy – SONG TỬ.

- Tội này đã cảnh báo, kêu hai tên đó quay lại đi, ai biết hai đứa đó không thấy quan tài không đổ lệ, cứ thế mà bước vào – NHÂN MÃ.

Mấy bạn sao khác trên mặt đột nhiên hiện ra thần sắc kinh tởm, giống như phải nuốt sống nguyên bầy gián vậy.

- Sao nữa ? – Thu Hương.

- Biết trong đó có gì không ? – BẢO BÌNH vừa nói vừa làm ra vẻ thần bí.

Ba người kia lắc đầu.

- Chuột chết, trải đầy sàn nhà. Chỗ đó có lẽ từng bị ngập, mấy con chuột đó toàn bộ chết đuối, xác chuột thối rữa nhão nhoẹt bám đầy trên sàn – BẢO BÌNH.

Triệu Lam, Thu Hương cùng lão quản gia nghe xong, mặt từ từ chuyển trắng, rồi chuyển xanh, ba người cùng cầm chúng trà lên uống để tránh nôn.

- Có điều chỉ nhiều đó thì chưa đủ, hai tên không sợ trời không sợ đất kia cứ vậy mà đi qua, đi một hồi thì tới một căn phòng tối thui khác. Lúc đó đèn tự nhiên tắt, hai người đó không thấy đường đi cứ vậy mà vấp té – BẠCH DƯƠNG.

- Ủa, có khúc đó hả ? – THIÊN BÌNH.

- Có, tại chị thấy nguyên bãi xác chuột xong thì vội vàng chạy ra nên không biết – NHÂN MÃ.
- Có điều, chỉ té thì không nói, đằng này hai người đó ập ngay lên nguyên một đàn chuột. Cứ tưởng tượng cảm giác bị mấy chục con chuột bò qua bò lại trên người, trước mắt lại có nguyên cái đầu chuột bự chảng, người lớn còn chịu không nổi huống chi mấy đứa nhóc – BẠCH DƯƠNG.
- Hai tên đó hét lên một tiếng dọa mấy con chuột chạy hết ra ngoài, tụi này còn tưởng có ma thiệt liền phóng hết lực chạy ra. Hai người kia chạy còn nhanh hơn, rõ ràng chạy sau mà ra trước – SỰ TỬ.
- Hai người đó chạy nhanh dữ lắm, lúc đó mình tưởng có ma nên chạy vô xem thử, ai ngờ gặp hai tên đó phóng ra rồi bị kéo theo luôn - BẢO BÌNH nhớ lại vẫn thấy tiếc, ở lại chút nữa không chừng được gặp ma rồi.
- Em còn muốn chạy vô xem nữa hả ? – BẠCH DƯƠNG đen mặt nhìn BẢO BÌNH đang hiện lên thần sắc tiếc nuối.
- Chứ sao, đâu phải lúc nào cũng có cơ hội thấy ma, gặp một chút thì có mất miếng thịt nào đâu – BẢO BÌNH cúi đầu, nét mặt còn hiện rõ vẻ tiếc hận.
- BẠCH DƯƠNG nhìn BẢO BÌNH, nhất thời không nói được gì. Xem ra sau này phải giáo dục lại tư tưởng của cô mới được (nhắm mắt không ???)
- Không ngờ hai người kia cũng có điểm yếu nha – KIM NGUU sờ cằm nói.
- KIM NGUU, cậu sẽ không cho rằng hai tên đó vì vậy mà sợ chuột chứ ? – SONG TỬ.
- Bộ không phải sao ? – KIM NGUU trừng mắt nhìn SONG TỬ. Gặp qua chuyện như vậy ai mà không bị ám ảnh tâm lý chứ.
- Sai. Bọn họ không sợ mà là nảy sinh ác cảm. Chỉ cần người khác trước mặt họ nhắc tới chữ “chuột”, bảo đảm bọn họ sẽ lên cơn chém người – TIỂU SONG phát quát, ra vẻ chuyên nghiệp giảng giải.
- Những người còn lại : “Giờ sao, loại người gì vậy. Không phải, đã qua trình độ tiếp thu của con người rồi, hai tên đó là loại sinh vật hắc ám kinh khủng tới mức nào nga~”
- Lúc này, tiếng động bên trong đã im lặng. THIÊN BÌNH liếc CỤ GIẢI và XỬ NỮ một cái, hai người hết sức hiểu ý mà lên gõ cửa (chỉ có hai bạn này là bảo đảm 100% không bị chém).
- MA KẾT, THIÊN YẾT, hai người xong chưa, bọn em vào được không ?
- Bên trong lại im lặng một hồi. Lát sau vọng ra giọng nói của XÀ PHU :
- Các tiểu mi nhân tốt nhất là tới phòng khách đi, một lát nữa chúng ta sẽ sang.
- Mọi người nhủ mày, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đợi thêm một lát, cánh cửa liền mở ra. Ba người cùng nhau ra ngoài.
- Chưa bao giờ được đánh thoải mái như hôm nay – THIÊN YẾT vừa xoay cổ vừa nói.
- Đúng vậy, lâu lâu đánh hết sức thật là khỏe – MA KẾT vừa xoay khớp tay vừa nói.
- Công phu hai người thực tốt, ta cũng chưa bao giờ đánh đến gân cốt thư sướng như hôm nay, sau này có cơ hội chúng ta lại đánh tiếp – XÀ PHU vừa xoa bóp đầu vai vừa nói.
- Tốt – hai người kia đồng thanh.
- Sau đó ba người vừa nói chuyện vừa đi về hướng phòng khách, bộ dạng như hận không thể gặp nhau sớm hơn.
- Đây là cái gì ? – KIM NGUU chia chia ba người kia quay sang hỏi những người khác.
- Sáng nay bọn họ hình như vẫn còn là kẻ thù nha – THIÊN BÌNH
- Hay là đánh tới phát khùng rồi ? – BẢO BÌNH
- BẢO BÌNH, CẬU NÓI AI KHÙNG – CỤ GIẢI và XỬ NỮ cùng hét lên

- Này, ai giải thích cho tớ tình hình này đi – NHÂN MÃ
- Theo em nghĩ... - SONG NGƯ xoay lọn tóc trong tay.
- Tất cả mọi người cùng nhìn về phía TIỂU NGƯ
- Đây chắc chắn là truyền thuyết của câu : “Không đánh không thành bằng hữu nha”
- Mọi người im lặng suy nghĩ, sau đó liền gật đầu
- Quả nhiên là vậy.

45. Chương 45: Quý Phi Đến Thăm

Phòng khách, không khí căng thẳng.

- Được rồi, Triệu tướng quân, người mau giải thích rõ ràng đi ? – XÀ PHU nâng chung trà lên uống.

Triệu Lam xoa bóp hai bên thái dương từ từ cất giọng :

- Thật ra không có chuyện mang thai gì hết, các người nghĩ sao mà nam nhân có thể mang thai hả. Nhìn thịt cá muốn ói chẳng qua là do trước đó ta ăn quá nhiều thối, ăn đồ chua là ta muốn giảm cân. Các người nghĩ sao mà dám lan truyền bốn đại tướng quân nam nhân bảy thước MANG THAI HẢ !!!

Triệu Lam càng nói càng nặng, nắm đấm đập mạnh lên bàn làm mọi người giật mình.

- Đại tướng quân, chuyện là do ta lan truyền, người muốn xử phạt ta sao ? – Thu Hương nghiêng đầu nhìn Triệu Lam, đặt chung trà xuống, môi nở nụ cười sáng chói.

- Ách...ta...ta...Hương Nhi, người...đừng có cười... - Triệu Lam đỏ mặt hơi lạnh. Thu Hương...ách...tuyệt đối không thể chọc vào.

- Đại bá, con có ý kiến – SONG NGƯ gơ tay.

- Con nói đi.

- Tại sao người lại sợ Thu Hương ?

- Ai sợ hả, ta...ách...Hương Nhi, người đừng liếc...ta...ta không có ý gì nha.

12 người nhú mày, rõ ràng là rất sợ mà.

- Để ta nói cho.

XÀ PHU mở quạt, bắt đầu nói :

- Thu Hương vốn là con gái của Miêu Cương cổ vương, hần ta...

- Khoan, Miêu Cương cổ vương là gì ? – KIM NGƯU.

- Nơi giáp ranh giữa Kim Quốc và Caidoz là một vùng sa mạc, nơi đây có bộ tộc người Miêu sinh sống. Bọn họ không những tinh thông độc thật, còn nuôi dưỡng mấy con sâu nhỏ gọi là cổ, nuôi bằng máu của cổ chủ. Bị mấy con đó chui vào người không chết thì cũng thê thảm. Cổ vương là một người nuôi dưỡng nhiều cổ độc nhất. Lúc trước, hần từng cứu với phụ hoàng ta một mạng. Người đã hứa sẽ làm cho hần một việc. Trước lúc chết, hần để lại di ngôn mong người cho con gái hần ở Caidoz có cuộc sống an lành. Thu Hương vốn được phụ hoàng phong là công chúa, ai ngờ cô gái này cá tính cương liệt, cảm thấy hứng thú với Triệu Lam nên xin ta cho vào phủ tướng quân làm việc. Xem ra Triệu Lam cũng ăn không ít khổ nên mới sợ tới mức đó. Hần vốn không biết Thu Hương là ai.

XÀ PHU nói một hơi dài sau đó liếc Triệu Lam một cái. Mọi người nghe tới đoạn nuôi mấy con sâu trong người, không nhịn được liếc nhìn Thu Hương :

- Nhìn cái gì, bốn cô nương không ngu tới mức nuôi mấy con trùng đó làm phá hủy nhan sắc đâu. Ta chỉ dùng độc thôi.

- Dùng độc cũng đủ rồi. Hoàng thượng, ngài không có nghĩa khí, sao không nói cho ta biết trước ? – Triệu Lam dùng ánh mắt “oán phụ” nhìn XÀ PHU.

- Là ta không cho hẳn nói, người có ý kiến ? – Thu Hương liếc Triệu Lam, khóe môi câu lên một vòng cung nhỏ.

- Ta không dám, ta mà dám có ý kiến sao ? Còn không bị người độc cho thê thảm – Triệu Lam cúi đầu, bộ dáng hệt như con dâu đứng trước mẹ chồng.

- Người dám nói thêm một câu tội nay liền ra mao phòng ngủ.

Mọi người nhìn Triệu Lam rồi lại nhìn Thu Hương, cuối cùng kết luận : trong nhà này, Triệu Lam là người đứng đầu trên danh nghĩa, Thu Hương mới là quyền lực cao nhất.

- Được rồi, đại bá, người nói rõ chuyện mang thai đi – MA KẾT

- Ừm, thật ra mấy hôm trước ta nhặt được một con mèo. Con mèo này rất kì lạ, cho nó ăn cái gì cũng ói hết ra, bụng nó lại to giống như có cái gì ở trong đó vậy.

- Nghĩa là nó có con thôi, có gì lạ đâu – THIÊN BÌNH.

- Nó là mèo đực.

Mọi người im lặng.

- Khụ...sau đó, ta nhớ lại quyển sách của Bảo Nhi có từng đề cập tới việc này. A, BẢO BÌNH, con có gì muốn hỏi ?

BẢO BÌNH thu hồi cánh tay giơ cao :

- Mẹ con viết sách sao ?

- Ách...cái này...khụ...khụ, thật ra trước khi đi Bảo Nhi có để lại cho ta một quyển sách, nói là tiểu thuyết do muội ấy viết. Lúc trước ta có đọc qua, nội dung...khụ...có hơi...

- Đại bá, mẹ con viết đam mỹ đúng không ?

- Đam mỹ là cái gì ?

- Là chuyện tình của hai nam nhân đó.

Triệu Lam im lặng, gật đầu coi như xác nhận.

- Oa, mẹ con thật vĩ đại, theo tính khí của người bảo đảm sẽ lấy đại bá làm hình mẫu nha. Đại bá, trong truyện của mẹ con, người là công hay thụ ? Nằm trên hay dưới vậy ? Là nhất thụ nhất công hay là nhất thụ đa công nha ? Còn có...

Khuôn mặt Triệu Lam ngày càng đen. BẠCH DƯƠNG thấy người sắp nổi bão liền nhanh chóng ngăn cản cái miệng đang liến thoắng của BẢO BÌNH, ôm người lên ghế đẩu :

- Từ từ, sau này mượn cuốn sách đó về xem không phải được rồi sao. Bây giờ nghe đại bá nói rõ ràng đã.

BẢO BÌNH tạm thời im lặng nhưng đôi mắt vẫn hướng về phía Triệu Lam phát sáng. XÀ PHU ngồi một bên thấy vậy cười nhẹ, hai mắt phát sáng, trong đầu bắt đầu suy tính kế hoạch chôm cuốn sách kia về.

- Khụ...chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi. Con mèo ta nhặt được đích thực kì lạ. Nên ta định xem sách của Bảo Nhi xem có lý giải gì cho việc này không. Vừa lúc bị Thu Hương nhìn thấy nên...

- Người giữ sách của cô nương người ta cũng kĩ quá nha~ Mười mấy năm vẫn còn nguyên vẹn – Thu Hương lườm Triệu Lam một cái. Vị chua nồng nặc khắp phòng.

- Hương...Hương nhi...người... - Triệu Lam đột nhiên cảm thấy run rẩy

- Chẳng bù cho ta, tặng người vài cái túi hương được vài ngày người liền không vô tình để rơi vào nước thì làm mất, thật sự phụ tấm lòng của ta mà.

- Hương nhi, người đừng nói kiểu đó...ta...ta không có cố ý làm mất đâu...người...

Nhìn một cảnh trước mắt, 12 người bắt đầu nhỏ giọng bàn luận.

- Có cảm giác đại bá thật sự sợ Thu Hương tử - SONG NGƯ.

- Cái này không giống sợ, biểu hiện giống như mấy tên thê nô vậy - SONG TỬ.

- Không lẽ đại bá thích Thu Hương ? - CỰ GIẢI cùng KIM NGƯ đồng thanh.

- Rõ ràng quá rồi, nhìn biểu hiện của tên đó đi. Có ai lại đối xử với nha hoàn nhà mình kiểu đó chứ - THIÊN BÌNH.

- Nhưng mà xem ra ông ta còn chưa nhận ra, biểu hiện tuy có hơi quá nhưng vẫn không thể gọi là “tình nồng ý mật” được - BẠCH DƯƠNG.

- Hay là chúng ta động tay động chân một chút, tạo cơ hội cho bọn họ ? - SƯ TỬ.

- Các cậu định làm gì ? - XỬ NỮ nhún mày, có cảm giác bất an.

- Chúng ta thử giả làm cường đạo hay cướp giật đi, tạo cơ hội cho đại bá “anh hùng cứu mỹ nhân” - NHÂN MÃ.

Mọi người nhún mày, nhìn Thu Hương lại nhìn MÃ MÃ :

- Cậu nhắm được mấy phần ? - THIÊN BÌNH đột nhiên hỏi.

- Ách...chắc là 0,1% đi - NHÂN MÃ cúi đầu. Người cả tướng quân như Triệu Lam còn phải sợ, ai dám đụng vào chứ ?

- Hay là dùng được đi - THIÊN YẾT.

- Ủ, hạ xuân được cả hai, nhốt chúng một chỗ. Gạo nấu thành cơm rồi tính - MA KẾT.

Mọi người lại nhìn chăm chú hai tên vừa phát ngôn.

- Theo mình nhớ thì Thu Hương tử chuyên dùng độc - KIM NGƯ

- Xuân được không phải độc - MA KẾT mặt không đổi sắc giải thích

- Cách này cũng quá thất đức đi - BẢO BÌNH

Mọi người chuyển tầm nhìn sang BẢO BẢO, đôi mắt như muốn hỏi : “Cậu còn biết hai chữ ‘thất đức’ hả ?”

- Ta cảm thấy cách này được đó... - giọng nói của XÀ PHU đột ngột chen vào - ...chúng ta tối nay hành động đi.

Liếc nhìn con rắn vừa xen vào, tất cả cùng lựa chọn - làm lơ.

Đúng lúc đó, một gia nô chạy vào :

- Tướng quân, có Lan phi tử trong cung tới.

Đôi mày của XÀ PHU nâng lên, liếc qua Triệu Lam như muốn hỏi : “Phi tử của ta đến tìm người làm quái gì ?”

- Ta trước giờ cùng Lan phi không hề quen biết, sao đột nhiên lại có người tìm tới tận cửa nhỉ ? - Triệu Lam vuốt cằm tự hỏi.

- Là bọn con mới đến - XỬ NỮ

- Hả ? Mấy đứa quen biết với Lan phi sao ?

- Ủ, là một người bạn cũ. Mau gọi Lan phi vào đi - CỰ GIẢI

Gia nô chạy nhanh ra ngoài. Tầm nhìn của XÀ PHU lại chuyển lên 12 người đang uống trà :

- Bạn của các người sao ? Ta chưa từng biết đó.

- Cái loại vừa cười về đã quăng người ta vào lãnh cung như người không có tư cách thắc mắc – SONG TỬ trả lời, không quan tâm đến gương mặt của XÀ PHU ngày càng khó coi.

XÀ PHU mở miệng ra định cãi lại, đã thấy một bóng người lướt nhẹ vào phòng. Trường bào hồng sắc tôn lên làn da trắng mịn, gương mặt thanh tú có vẻ nhu nhược nhưng đôi mắt lại cực kì linh động. Giai nhân không tô son phấn lộ ra hương vị tự nhiên thuần khiết, tựa như trích tiên du lâm chốn nhân gian.

Chỉ có điều...

- Oa, mọi người đông đủ qua nha. Lâu rồi không gặp, nhớ quá đi à

~

Giai nhân một phút trước còn nhã nhặn xinh đẹp, tiếp theo đã không màng hình tượng bay tới ôm người ta tới tấp. Gân xanh trên trán XÀ PHU nổi lên. Được rồi, hẳn là diên mới nhìn người này ra tiên nữ. Nhưng mà ai dạy cô ta cái kiểu gặp người là bay tới ôm như vậy chứ, không có lễ giáo không biết liêm sỉ, rốt cuộc tên Thượng Thư đó dạy con kiểu gì vậy ?

Ôm hết một lượt xong, Y Lan mới để ý một cặp mắt hiện rõ hai chữ “bất mãn” đang chiếu thẳng vào mình. Cô bước tới đi vòng quanh XÀ PHU, đá đá mấy cái vào người hắn, nhứu mày sau đó phát tay áo nói :

- Tự nhiên để nguyên đồng rác trên ghế, đúng là làm hỏng mỹ quan tướng phủ.

“Khục...khụ...”

Triệu Lam bị sắc trà, đôi vai run run khả nghi. Trong lòng chiêng trống khua reo : “Thật quá giải hận a~”

- Nữ nhân không biết sống chết, nhìn thấy ta không quỳ, còn dám xuất ngôn phạm thượng.

XÀ PHU nổi giận, không khí ảm áp phút chốc hạ nhiệt. Có điều Y Lan vẫn không cảm nhận được, nâng mặt nói :

- Người chính là tên hoàng đế quăng lão nương vào lãnh cung. Lão nương chưa đánh cho người kêu cha gọi mẹ thì thôi, bảo ta quỳ hả ? Nằm mơ cũng không có đâu.

XÀ PHU sắc mặt cực kỳ tồi tệ, định phát tác mang nữ nhân này ra chém đầu. Nhưng nghĩ lại, chắc chắn sẽ bị đám người kia xử đẹp. Quân tử không chấp nữ nhi, ta nhận.

Y Lan không thềm nhìn mặt XÀ PHU, xoay sang nói chuyện cùng đám bạn :

- Có chuyện gì mà tập hợp ở đây hết vậy ?

- Cũng không phải chuyện gì lớn, từ một con mèo mà ra hết thôi – SỰ TỬ

- Hừm, mèo. Tổ nhớ là các cậu nói có người mang thai mà ?

Triệu Lam trên đầu xuất hiện một chữ thập đỏ. (biểu tượng nổi giận đó mọi người)

- Không phải, Lin...Lan à. Cậu qua đây tớ nói cho nghe – THIÊN BÌNH kéo Y Lan ngồi xuống, bắt đầu giải thích từ con mèo tới cuốn sách, kể cả mấy tin đồn cùng tiền căn hậu quả đều lôi ra nói hết một lượt làm ặt Triệu Lam càng lúc càng đen.

- Là vậy đó – THIÊN BÌNH cầm ly trà SONG TỬ đưa tới thỏa mãn uống sạch.

- Vậy thì dễ, đem con mèo đó mổ bụng ra là xong.

XÀ PHU mí mắt phải giật giật (t.g: ai da, mắt trái có tài mắt phải có tai, coi chừng đó. XP: người biển *đập*. t.g: *thành chấm đen bay lên trời* người tốt mệnh khổ a~). Tay trái vội đè xuống mí mắt đang giật liên hồi, trong lòng niệm Tĩnh tâm kinh liên tục.

- Vậy bắt đầu luôn đi, Linh nhi, lấy bộ đồ của ta tới đây. Còn có... - Y Lan quét mắt qua đám người, chỉ vào KIM NGŨU - ...cậu vào giúp tớ.

XÀ PHU đột nhiên thấy khó chịu. Sủng hay không sủng cũng là vợ hắn nga. Vội chạy lại nói ;

- Tại sao lại là hắc giúp người mà không phải ta ?

Hỏi xong câu này, vị hoàng đế từ trước tới nay tự tin vô bờ đột nhiên có xung động muốn đập đầu vào tường. Chết tiệt, sao hắc giống như mấy tên ngốc đang ghen thế này.

Y Lan liếc XÀ PHU, sau đó từ trong túi đồ lấy ra hai vật :

- Cái nào là kẹp, cái nào là nhíp ?

XÀ PHU sững người, sau đó sờ cằm, ngón tay xoay xoay lộn tóc dài. Tiếp theo lại mở quạt ra, lại gấp vào, mở ra, gấp vào. Cuối cùng, KIM NGUU không chịu được lên tiếng :

- Cái lớn là kẹp, cái nhỏ là nhíp.

XÀ PHU gấp quạt, mỉm cười xoay sang Thu Hương hỏi :

- Hương nhi, người nói xem. Tại sao hắc biết mà ta không biết ?

- Hoàng thượng, người muốn nghe nói thật hay nói dối ?

- Đương nhiên là nói thật.

- Cái này người bình thường ai cũng biết.

XÀ PHU để tay lên ngực, hít vào một hơi thật sâu rồi thở ra. Sau đó lại hỏi :

- Còn nói dối ?

- Hoàng thượng cửu ngũ chí tôn, hằng ngày đều bận trăm công nghìn việc không có thời gian để ý những việc vặt vãnh như lông gà vỏ tỏi thế này.

XÀ PHU xoa xoa ngực, sau đó nói :

- Sau này nói dối cho ta, nói thật ta chém đầu.

Mọi người câm lặng.

- Hôn quân – Y Lan phun ra hai từ phá vỡ im lặng, nhanh chóng quay lưng đi mỗ mề.

- Thu Hương, tại sao nàng ấy bảo ta hôn quân ?

- Hoàng thượng, nữ nhân then thùng luôn không nói lời thật lòng. Nàng chính là hàm ý hoàng thượng là minh quân yêu dân như con.

Ý cười trên mặt XÀ PHU nở rộ. lát sau, hắc nhìn Thu Hương :

- Người vừa nói thật hay nói dối ?

- Nô tỳ vừa nói dối.

- Vậy còn nói thật ?

- Trong mắt người ngoài, người căn bản là một hôn quân.

XÀ PHU nhú má, giật giật khóe miệng :

- Vẫn là nói dối dễ nghe hơn.

Mọi người im lặng, trán hạ xuống ba đường hắc tuyến.

46. Chương 46: Bí Mật Quân Cơ

Trong phòng, Y Lan cùng KIM NGUU đang “mổ mèo”...

- NGUU, cậu nhìn nè, giữa bụng nó có một đường chỉ - Y Lan vạch ra đám lông tơ trắng muốt, lộ ra một đường chỉ nhỏ xíu.

- Không lẽ đã có người mổ bụng nó trước ?

- Chắc vậy rồi. Mèo đực không mang thai được, chắc chắn là có người giấu gì đó trong bụng nó.

- Ác quá, tội nghiệp con mèo.

- Chúng ta mau mổ ra coi là cái gì.

Bên ngoài...

- Chết tiệt, làm quái gì mà lâu vậy chứ ? Không phải rạch một phát là xong sao – XÀ PHU ngồi trên bàn đá lẩm bẩm, cả người tản mát khí tức “cầm lại gần”.

- Hắn bị gì vậy ? – NHÂN MÃ

- Đại khái là bị cướp vợ đi – SONG TỬ

Lúc này, một tiếng gọi vang vọng đến :

- ĐẠI CA OI, TIỂU ĐỆ YÊU QUÝ TỐI NÈ !!!

Thiên Ân từ cửa chạy vào, theo sau là một cô nương thanh tú vận hồng y, bên môi nở nụ cười nhẹ cùng bắt đầu đi. Thiên Ân la hét xong liền chạy đến bên cạnh Triệu Lam, nhìn tới nhìn lui, cuối cùng hỏi :

- Triệu Lam, mấy tháng rồi ? Chừng nào cho bọn ta gặp cha của bảo bảo đây ?

Triệu Lam xanh mặt, mọi người cùng cúi đầu ôm bụng, hai vai run rẩy.

- Uy, về mặt này là sao ? Không lẽ người bị người ta cưỡng ?

Về mặt Triệu Lam tái mét, mọi người càng run rẩy dữ dội.

- Bị ta nói trúng rồi hả ? Không sao, người cứ chỉ mặt tên đó đi, ta đi đòi công đạo cho người. Chúng ta không thể để bảo bảo ra đời mà không có...

- NGƯỜI CẦM MIỆNG !!! – Triệu Lam rốt cuộc không nhìn được quát lên, bất chấp tên trước mặt là ai, đập cho hắn một cú.

Thiên Ân theo bản năng né qua, vuốt ngực nói :

- Người...người...người giận cá chém thớt nha. Ta đã có lòng giúp người, người còn đá ta. Được lắm, ta không thèm quan tâm người nữa. Để cho người một mình làm “khuê phòng oán phụ”, để cho bảo bảo của người ra đời mà không biết mặt cha.

- CHẾT TIẾT, NGƯỜI CÒN NÓI NỮA LÃO TỬ THIÊN NGƯỜI – Triệu Lam điên tiết hét vào mặt Thiên Ân. Thuận tiện đập thêm cho hắn một cú nữa.

Thiên Ân vội bay ra xa, chạy đến bên cạnh hồng y nữ tử báo oán :

- Yên nhi, muội xem muội xem. Ta có lòng giúp hắn, hắn lại đánh ta, muội mau đòi công đạo cho ta đi.

- Ai bảo huynh chọc người ta, muội đã sớm nói có lẽ là hiểu lầm huynh không chịu nghe.

- A, Chu Tước, là cô phải không ? Lâu rồi không gặp – SONG NGŨ thấy người quen nhanh chóng chạy lại chào hỏi (bé ngoan a~)

- Mọi người đã lâu không gặp – nữ tử cười nhẹ đáp lại. Thiên Ân mặt đen thui kéo lại :

- Không cho cười, Yên nhi chỉ cười với ta thôi.

- Uy, tên kia, không cho cười là ý gì ? Bọn ta đâu có cùng họ sắc lang với người, suốt ngày lòi lòi kéo kéo người ta. Ta nói, lúc trước người cố ý đưa người ta về vương phủ làm gì a ? Rõ ràng là người ý đồ đen tối mà. Cười với ai cũng không vấn đề, cười với người mới là có chuyện đó – XÀ PHU phát tiết một bụng oán khí xong, tiếp tục im lặng nhìn chăm chăm cánh cửa.

Thiên Ân đột nhiên bị chữ thì đơ ra quay qua SONG TỬ hỏi :

- Huynh ấy bị gì vậy ?

- Bị cướp vợ.

- Ách...hình như người vừa nói huynh ấy bị cướp vợ, hay là tại lỗi tai ta có vấn đề ? – Thiên Ân ngoáy lỗ tai hỏi lại.

- Lỗi tai người bình thường, ta đúng là vừa mới nói hấn bị cướp vợ.

Thiên Ân nghe xong liền đơ tại chỗ, trong đầu xoay xoay hai chữ “cướp vợ...cướp vợ...cướp...vợ...vợ...vợ”

- Huynh ấy thật sự bị cướp vợ sao ?

- Một quá, người tự xem đi – SONG TỬ bị hỏi đi hỏi lại phát khùng quát lên rồi đi nói chuyện với THIÊN BÌNH, quãng tên Thiên Ân đáng ghét qua một bên.

Thiên Ân đi lại chỗ XÀ PHU, đi qua đi lại, nhìn tới nhìn lui. Cuối cùng :

- Đại ca, bọn họ nói huynh...

- Biến, không thấy ta đang bực mình hả ?

Thiên Ân giật mình vội chạy sang chỗ khác. Trong đầu nhớ lại biểu tình của XÀ PHU vừa rồi. Đột nhiên lấm bầm :

- Huynh...nghĩ thông rồi sao ?

- Chu Tước, sao hấn lại gọi cô Yên nhi vậy ? – NHÂN MÃ

- Tên thật của tôi là Liễu Yên. Chu Tước chẳng qua là biệt danh mà thôi – Liễu Yên nhẹ cười. Gặp lại các bằng hữu khiến cô cảm thấy thật thoải mái.

Bỗng nhiên, cánh cửa mở ra. Y Lan cùng KIM NGŨU một người ôm mèo, một người cầm một cái gói vải dầu đi ra.

- Có người nhét cái này vào bụng con mèo đó – Y Lan vừa nói vừa “vô tình” quăng cái bọc thẳng lên đầu XÀ PHU.

- Ê, ta là hoàng thượng, là phu quân của người đó. Bộ phụ mẫu không dạy người “Nữ kinh” sao ? Không có lễ giáo gì hết.

- Giáo giáo giáo giáo cái đầu người. Ta mà không có lễ giáo, thứ bay vào mặt người là dao đó – Y Lan một tay chống hông, một tay chỉ vào mặt XÀ PHU quát.

- Người...

- Uy, đại ca, đại...tẩu. Hai người bình tĩnh, chúng ta coi trong đây là gì được không ? – Thiên Ân chạy ra ngăn hai người lại. Lúc nói chữ “đại tẩu”, đôi mắt nhìn về phía XÀ PHU, đầy mắt ánh lên một tia thăm dò.

XÀ PHU ảm ức ngồi xuống, hoàn toàn không có phản ứng với hai chữ “đại tẩu”. Thiên Ân nhìn biểu tình như không nghe thấy gì của hoàng huynh, trong lòng có đôi chút nuối tiếc, lại có chút chờ mong.

- Nè, mở ra coi đi – NHÂN MÃ

- Ủ, mau mở ra coi đi – SƯ TỬ

XÀ PHU kéo kéo cái nút thắt. Một lát sau đưa cho THIÊN YẾT :

- Xé luôn đi.

THIÊN YẾT liếc nhìn một cái, không nói hai lời liền nắm cái túi xé toạc ra. Bên trong rơi ra một tấm da dê được gấp làm tám.

XÀ PHU cầm tấm da dê lên xem, đột nhiên khuôn mặt trở nên nghiêm trọng :

- Triệu Lam, người xem đây là gì ?

Triệu Lam ít khi thấy khuôn mặt thâm trầm của XÀ PHU liền biết đây không phải chuyện nhỏ, vội cầm tấm da dê qua xem. Khuôn mặt đột nhiên trắng bệch :

- Đây...đây là...

- Thiên Ân, trấn giữ biên cương phía tây là Lưu Vũ. Đệ nhanh chóng gọi ông ta về kinh... – XÀ PHU vừa nói vừa quăng một cái kim bài cho Thiên Ân - ...Còn có chuẩn bị sẵn sàng, sắp tới có lẽ phải đón sứ giả Kim Quốc.

XÀ PHU nói xong liền cầm tấm da dê chạy về triều. Thiên Ân vội hỏi :

- Triệu Lam, đó là cái gì ?

- Nhị vương gia, đó là bản đồ phân bố binh lực toàn vùng núi Hải Thạch phía tây Caidoz (tên nghe quen không). Cũng là cửa khẩu trọng yếu thông với Kim Quốc.

—o0o—

Hoàng cung, ngự thư phòng...

- Tâu hoàng thượng, Nhị vương gia Thiên Ân cầu kiến.

- Truyền – XÀ PHU khuôn mặt hầm hờ dọa tiểu thái giám chạy vội ra ngoài. Chỉ sợ đứng thêm lát nữa bị đánh họa thì nguy.

- Hoàng thượng, hạ thần có chuyện quan trọng cần bẩm báo – Thiên Ân cúi đầu, đôi mắt liếc về mấy tên hầu cận bên cạnh.

XÀ PHU phát tay hiệu cho những người khác lui ra ngoài.

- Chuyện đó làm tới đâu rồi ?

- Đại ca, thám tử của chúng ta báo lại, bản đồ bị phát hiện đã mất ba ngày trước. Ở quân doanh chỉ có một bản giả mạo. Do Lưu Vũ sợ tội, không dám kinh động thánh thượng nên vẫn chưa báo về triều đình – Thiên Ân vừa ngồi xuống một cái ghế gần đó vừa nói.

- Hồn dẫn... - XÀ PHU đập tay lên long án - ...không dám kinh động, ta thấy ông ta là có tâm làm phản mới đúng. Bản đồ phân bố binh lực một khi rơi vào tay người Kim, coi như vùng biên quan cầm chắc thất thủ.

- Đại ca, huynh nói xem tại sao bản đồ này lại thất lạc đến kinh thành. Hơn nữa lại nằm trong bụng một con mèo – Thiên Ân nhíu mày, ngón tay khẽ gõ lên bàn.

- Ý đệ là có người muốn tạo phản ?

- Phải, kẻ này chắc chắn đã cài người trong quân doanh, lấy trộm bản đồ, sau đó chuyển về kinh thành.

- Nhưng tại sao lại nằm trong bụng mèo ? Mèo ở kinh thành không ít, chọn cách này để liên lạc tuy giữ được bí mật nhưng khả năng thất lạc giữa đường là rất cao – XÀ PHU cầm một cây bút lông xoay xoay suy nghĩ.

- Đại ca, đại...Lan phi hôm trước báo lại : con mèo này có dấu hiệu hít phải mê dược. Đệ đoán kẻ này cho con mèo ngủ liên tục, giả vờ đưa nó vào kinh chữa bệnh nhưng giữa đường lại làm mất – Thiên Ân suýt nữa phun ra chữ đại tấu vội sửa lại, xém nữa cắn vào lưỡi.

- Dù là vậy nhưng một vật quan trọng như vậy sao có thể tùy tiện làm mất. Chưa kể người nhặt được là Triệu Lam. Tên này suốt ngày trốn ở nhà, ít khi ra ngoài. Vừa ra ngoài đã nhặt ngay được một cái bí mật kinh thiên động địa. Ta không nghĩ đây chỉ là trùng hợp – XÀ PHU tựa hồ không bận tâm đến thái độ kì quái của Thiên Ân, vẫn tiếp tục suy đoán.

- Huynh nghi ngờ còn có kẻ khác ? – Thiên Ân hỏi lại, gương mặt hiện vẻ nghiêm túc. Có thêm kẻ thứ ba, vậy chuyện càng rối.

- Đúng, hơn nữa kẻ này xem ra có ý muốn giúp chúng ta.

—o0o—

Tướng quân phủ, phòng khách...

- Đại bá, bản đồ này là sao ? Người giải thích rõ ràng đi – BẠCH DƯƠNG cầm bản đồ hỏi.

- Bản đồ này đánh dấu những nơi phân bố trọng binh ở vùng phía Tây. Do hoàng thượng áp dụng chế độ cho binh lính giả làm nông phu, nên ở núi Hải Thạch có khá nhiều làng mạc do quân binh dựng lên. Người Kim lúc trước mỗi lần có ý xâm lược, đi tới các làng này đều bị phục kích mà bại trận. Nhưng tấm bản đồ này lại chỉ rõ đâu là làng của thường dân, đâu là làng của quân đội. Chưa hết, nó còn chú thích rõ ràng số lượng và năng lực của từng đội binh. Ví dụ như nơi này... - Triệu Lam chỉ tay lên một vùng nhỏ được đánh dấu đỏ, ghi : đặt bẫy, 120 người - ...quân binh ở nơi này thiên về thiết lập cơ quan. Do nơi này địa hình phù hợp, có rừng núi, đường đi ngoằn ngoèo. Nhưng trên bản đồ này lại chú thích rõ số lượng cùng cách đi để không đụng phải cơ quan. Cho nên, có cái này trong tay, biên quan Caidoz cầm chắc thất thủ.

Mọi người nhìn bản đồ nghiên cứu, quả nhiên có rất nhiều nơi đánh dấu đỏ. Mỗi nơi đều chú thích số lượng cùng khả năng của quân binh nơi đó. Đột nhiên, SỰ TỬ nói :

- Sao mình thấy cái núi Hải Thạch này quen quen ?

- Ủ, quen thiệt đó – KIM NGƯU

- Hình như gặp qua rồi – BẢO BÌNH

- Hơn nữa ấn tượng còn rất mạnh – NHÂN MÃ

MA KẾT tặng mấy người kia ánh mắt “khinh bỉ” nói :

- Chỗ tụi mình rớt xuống tên gì ?

- A, đúng là chỗ đó. Lâu nay nhiều chuyện quá nên quên luôn – THIÊN BÌNH

- Cái chỗ nhà của tên xem bị anh em tên này chém ấy hả ? – SONG TỬ vừa nói xong liền cảm thấy sát khí ngùn ngụt. Cậu đỏ mặt hơi lạnh nhìn MA KẾT. Chọc trúng tử huyệt của hắn rồi.

- TIỂU SONG, lâu rồi chưa ăn đòn. Ngứa hả ? – THIÊN YẾT cười “gian ác”.

- Oa, GIẢI ời, quần con bọ cạp nhà cậu đi. Sắp cắn người kia – SONG TỬ kéo kéo áo CỰ GIẢI. Tuy nhiên...

- Xê ra, ai cho nói YẾT YẾT “cắn người”. Cậu bị đánh là đáng – CỰ GIẢI dùng hai ngón tay nhấc tay SONG TỬ lên, sau đó làm ra vẻ mặt ghê tởm phải phải áo.

- Đúng đó, cho cái tội ăn nói lung tung – XỬ NỮ đối với đoạn kí ức về tên Tử Đạt có một loại ác cảm cường liệt. Bị SONG TỬ nhắc tới liền tức giận trừng mắt nhìn một cái.

SONG TỬ nhìn chung quanh không tìm được đồng minh liền biết hôm nay mình tới số rồi vội quay sang THIÊN BÌNH “trần trối” :

- BÌNH NHI, anh đi rồi, em đừng tái giá nha. Anh trên thiên đàng sẽ...

THIÊN BÌNH trán nổi lên hình chữ thập, động đầu SONG TỬ đập xuống bàn :

- Chết sớm đi. Cái gì mà tái giá chứ, lão nương còn là con gái nha.

- Hahaha.... – Triệu Lam cùng những người khác nhìn thấy cảnh này liền lăn ra cười. Tiếng cười vui vẻ truyền khắp tướng phủ.

Bên ngoài, những cơn bão bắt đầu kéo đến.

47. Chương 47: Minh Âm Chi Quân

Hoàng cung, ngự thư phòng...

- Hoàng huynh, Kim Quốc phái sứ giả tới, nghe nói là muốn cầu thân – Thiên Ân tay cầm một chiếu thư vàng nhạt hướng về phía XÀ PHU đang trầm tư nói.

- Hừ, bản đồ còn ở Caidoz, bọn họ dám không tới sao?... – XÀ PHU nhìn tới hai chữ “cầu thân” liền nhú mày - ...Cầu thân cho ai ?

- Hình như là Ngũ công chúa của Kim Quốc - Hoàng Phủ Lâm Uyên. Mệnh danh đệ nhất mỹ nhân, tính thông cảm kì thi họa, tính tình đoan trang lại hiền thực. Là người thiện tâm có tiếng – Thiên Ân dùng giọng như trả bài tuôn ra một tràng, không bận tâm hoàng huynh nhà mình có để ý hay không.

XÀ PHU nghe đệ đệ nói xong liền cười nhẹ :

- Thiện tâm ? Nữ nhân trong cung cầm cũng có kẻ thiện tâm sao?... - nói đến đây, XÀ PHU giật mình, cúi đầu lẩm bầm - ...Có, Dung nhi, ít nhất là có muội.

Thiên Ân cảm thấy XÀ PHU không bình thường, cũng loáng thoáng nghe được câu nói thâm ý. Hắn đột nhiên hỏi :

- Đại ca, cái kia...huynh đối với Lan phi...là thế nào vậy ?

XÀ PHU giật mình, nhớ tới nữ nhân kì lạ kia, ánh mắt chứa một tia ôn hòa. Thực nhẹ, thực nhỏ, đến chính hắn cũng không biết :

- Nàng...ta cũng không biết. Đối với Dung nhi, ta cũng chưa từng có cảm giác này. Nói ghét không ghét, nói thích...hắn là có một chút đi... - rồi lại như nghĩ đến chuyện gì đó, hắn buông một tiếng thở dài - ...lúc thấy nàng ta đi với người khác sẽ vô thức khó chịu, gặp mặt nhau lại muốn gây sự, đôi khi vô thức nghĩ đến lại cảm thấy...muốn gặp.

Thiên Ân siết chặt chiếc quạt trong tay, thở dài một tiếng :

- Huynh thích người ta rồi.

- Ta không biết. Thiên Ân, nếu ta thực thích Y Lan, vậy trước đây, ta đối Dung nhi là gì ?

Chết tiệt, không phải chuyện tình của người sao ? Hỏi ta làm quái gì ? Chẳng lẽ muốn ta nói : “Mỗi người có kiểu thích khác nhau”. Quên đi, không chắc thì không nên nói bừa.

- Được rồi, đại ca, chúng ta không nói chuyện này nữa. Huynh tính xử lý cô công chúa kia thế nào ?

- Còn thế nào nữa... - XÀ PHU nở nụ cười “hồ ly” - ...người ta đã tặng đồ thì phải nhận. Cứ để cho cô ta ném chút thủ đoạn của hậu cung thôi.

—o0o—

Tướng quân phủ...

Ngày nắng đẹp trời, mười hai người không có gì làm liền lúi túi tản bản đồ ra nghiên cứu.

KIM NGƯU nhìn nhìn tấm bản đồ, lại ngẩng đầu lên, nhăn thần mờ mịt như đang cố nhớ gì đó, lại cúi xuống, lại ngẩng lên, lại cúi xuống...

- NGƯU ca, anh không mỏi cổ hả ? – SONG NGƯ ngồi bên cạnh hết sức tâm lý mát xa vai cho KIM NGƯU.

Bạn NGƯU thường thức tay nghề của người yêu, cười hết sức thỏa mãn nói :

- Ân, anh cảm thấy chỗ này quen quen – KIM NGƯU chỉ vào một cái dấu đỏ đặc biệt lớn.

Mấy người kia nghe vậy cũng bay sang châu đầu vào.

- Cái chấm này hả ? Sao cậu biết nó quen ? Nhìn bản đồ này thì hiểu gì – NHÂN MÃ.

XỬ NỮ kí đầu MÃ một cái, bắt đầu lên giọng :

- Dốt, mấy tiết địa lý bay đâu rồi ? Ăn học vậy đó hả, nhìn bản đồ mà cũng nhìn không ra nữa. Sau này ra ngoài lỡ bị người ta dụ đi thì sao ?

- Lo gì, có Tiểu SƯ mà. Ai dám đụng tới em chứ - NHÂN MÃ nghênh mặt lên ca ngạo con mèo nhà mình. SƯ TỬ nghe xong liền đỏ mặt, gãi đầu cười hết sức ngu với NHÂN MÃ.

- Quay lại chủ đề đi, NGƯU, cậu nói chỗ nào quen ? – SONG TỬ.

- Chỗ này nè, phía Tây núi Hải Thạch, bên cạnh là rừng rậm, giữa có một ngôi làng.

Mười hai người ngó vào, bắt đầu rặn óc suy nghĩ.

- Chỗ đó là chỗ tụi mình rớt xuống – MA KẾT đột nhiên nói, giọng nói lạnh lẽo từ tính giữa không gian im lặng khiến mọi người run một cái.

- Ủ, cái làng này là làng của Tử Y – THIÊN YẾT nhìn cái dấu đỏ.

- Vậy không lẽ tiểu cô nương đó cũng là quân binh ? – BẢO BÌNH.

Mọi người bảo trì im lặng.

- Mình nghĩ... - CỰ GIẢI nhẹ giọng phá vỡ im lặng - ...chắc không đâu. Tử Y vẫn là một tiểu cô nương mà.

- Ủ, ai lại mang một cô nương như thế đi đánh trận – SONG NGƯ.

- Vậy cái làng này... - THIÊN BÌNH nhìn chăm chú vào tấm bản đồ - ...sao lại màu đỏ ?

- Kế bên có chữ nè – BẠCH DƯƠNG chỉ tay vào hàng chữ nhỏ xíu phía trên cái dấu đỏ.

- Đọc, 35 – SƯ TỬ đọc xong liền gãi cằm suy nghĩ.

- Ý là chỗ đó chuyên dùng để đọc được, có 35 người. Mới hôm qua nói hôm nay đã quên rồi, ăn ở kiểu đó hả ? – XỬ NỮ vừa nghiêng răng giải thích vừa liếc xéo con mèo một phát làm SƯ TỬ lông lá đều dựng đứng hết lên.

- Nhưng mà đó đúng là làng của Tử Y mà. Hôm qua đại bá nói, trong làng của quân binh không có dân thường. Hay là lộn chỗ rồi ? – BẢO BÌNH.

- Chắc không đâu, phía tây núi này chỉ có mấy cái làng, nằm kế rừng thì có hai cái, mà ở dưới chân núi thì chỉ có một cái thôi – SONG TỬ.

Mười hai người nhú mày suy nghĩ, không khí im lặng một cách quái dị.

Triệu Lam sáng sớm bước vào đại sảnh, hình ảnh đầu tiên chính là mười hai người quay xung quanh cái gì đó, không khí im lìm khác hẳn thường ngày. Gió lạnh thổi qua, Triệu Lam xoa xoa cánh tay nổi đầy những nốt nho nhỏ được dân gian đặt cho cái tên “thân thương” là da gà. Hắn vừa bước vào sảnh vừa nghĩ xem lại có chuyện kinh thiên động địa gì đây.

- Mấy đứa làm gì đó ? – Triệu Lam vừa hơi nhướn người lên định xem đám cháu này đang chú ý cái gì liền bị BẠCH DƯƠNG lôi vào giữa.

- Đại bá, người xem cái làng này đi – KIM NGƯU chỉ vào cái dấu đỏ.

Triệu Lam vừa liếc qua, mặt liền chuyển thành màu xanh. Lát sau, hắn quay sang hỏi :

- Có chuyện gì vậy ?

- Đại bá, lúc bọn con tới đây có đi qua làng này. Còn gặp được hai huynh muội đã giúp đỡ bọn con. Có điều đây là làng của binh lính, không lẽ tiểu muội muội đó cũng là binh lính sao ? – SONG TỬ

Triệu Lam run lên một cái, nhìn chằm chằm đám người kia, sau đó hỏi :

- Có phải một tiểu cô nương tên Tử Y cùng một ca ca tên Tử Đạt đúng không ?

Mười hai người nhìn thái độ của Triệu Lam cảm thấy quái lạ nhưng vẫn gật đầu.

Triệu Lam co rút khóe miệng, hít sâu một hơi từ từ giải thích :

- Hai người đó không phải huynh muội, là phu thê đó (đả kích tập 1). Tuổi tác cũng trên bốn mươi rồi, ta gặp mặt còn phải gọi một tiếng tiên bối mà (đả kích tập 2). Một người gọi là “Độc nhất phụ nhân tâm”, một người là “Vô độc bất trượng phu”. Hai người này chuyên dùng độc công, luyện Trú Nhan Thuật nên có được dung nhan bất lão. Tử Đạt phong lưu có tiếng, thích trêu chọc thiếu nam lẫn thiếu nữ. Tử Y tính cách kì dị, thích cải trang thành tiểu cô nương suốt ngày chạy tới chạy lui. Hai người này tuy hơi “bất thường” nhưng trên giang hồ vẫn là có danh tiếng.

Triệu Lam nói xong liền thở ra một hơi dài, uống hết chung trà nhìn mười hai cục đá trước mặt.

Cái...cái...cái gì vậy ???

Tiểu cô nương Tử Y đáng yêu dễ thương thực ra là một lão thái bà trên bốn chục tuổi ??????????

Hai người đó là một đôi phu thê chuyên dùng “độc” ??????????

Mười hai người bất giác nhớ lại nụ cười tươi tắn đáng yêu dễ thương của Tử Y cùng với bữa cơm mà tối hôm đó bọn họ ăn.

- Mình cảm thấy thực may mắn vì còn sống – SONG TỬ bật ra một câu giữa không khí căng thẳng.

Mười hai người lại cảm thấy lạnh người.

Lát sau, THIÊN BÌNH chợt hỏi :

- Uy, vậy sao bọn họ lại thành quân binh ? Không phải giang hồ với triều đình luôn là nước sông không phạm nước giếng sao ?

- Thực ra, vốn là vậy. Có điều là hoàng thượng lên tiếng nên bọn họ phải đi làm.

Mười hai người cảm thấy kì quặc. Con rắn đó là hoàng thượng chứ không phải mấy loại minh chủ gì gì đó. Lấy tư cách gì mà ra lệnh cho người ta ?

Triệu Lam nhìn đám người vẻ mặt nghi hoặc liền hảo tâm giải thích :

- Thực ra có chuyện mà mấy đứa chưa biết. Nhị vương gia Thiên Ân là Minh chủ của Võ lâm minh đứng đầu bạch đạo. Mà hoàng thượng là Cung chủ Xích Nguyệt cung đứng đầu hắc đạo.

“WHAT THE HELL ??????”

Bọn họ vừa mới nghe cái gì ??????

Thiên Ân = Minh chủ võ lâm ?????

XÀ PHU = Đại ma đầu ?????

Ai nói cho bọn họ biết tại sao hai cái loại hình tượng không có một chút xíu tính liên quan lại cố tình đứng chung một chỗ là sao ??????????

Cái tên Thiên Ân cà lơ phát phơ đó thì làm Minh chủ quái gì ?????

Còn con rắn kia, hắc dù sao cũng là hoàng thượng a. Luật pháp chính là lấy hiệu của hắc mà đặt tên nha. Hắc có thể nào mà quăng hết qua một bên chạy đi làm một tên Đại ma đầu chứ ????

Thực ra là bọn họ đang mơ đi

Thế giới này loạn rồi

~Mười hai người chìm trong đả kích mạnh mẽ chưa tỉnh lại. Quên đi, họ còn phải hảo hảo gia cố tinh thần phòng sau này lại bị đả kích tiếp.

Triệu Lam nhìn mười hai người “xuất hồn” lắc đầu. Tuổi trẻ đúng là có năng lực tiếp nhận cao nha. Lần đầu nghe thấy tin này hẳn chính là trực tiếp ngất xỉu nga.

Triệu Lam hết sức tự giác không làm phiền đám người đang hóa đá, tự châm trà tự uống (tự kỉ).

- Thời tiết đẹp nga.

—o0o—

Một ngôi làng phía Tây núi Hải Thạch...

Trong ngôi nhà nhỏ, đôi “độc phu thê” đang trình diễn mang “ân ái” như thường :

- Phu quân ơi.... – cô nương áo tím gọi người bên cạnh.

- Ôi... - nam nhân bên cạnh cưng chiều vòng tay ôm eo vợ.

- Chàng nói bọn họ có nhớ chúng ta không ?

- Tất nhiên nhớ, Tử Y của ta là người gặp người thích, gặp rồi sẽ không quên

- Phu quân ơi....

- Ôi...

- Lúc trước chàng trêu chọc MA KẾT ca ca có vẻ rất là chân tâm nha – giọng nói đã có mùi chua.

- Ai da, nương tử đừng hiểu lầm vi phu nha. Trong lòng vi phu chỉ có mình nương tử thôi. Mấy người khác cùng lắm là dùng để ngắm thôi – Tử Đạt nghe vậy vội ôm bình dấm nhà mình vào lòng dỗ dành.

- Ủ, biết vậy thì tốt.

- Nha, ăn bánh nè – Tử Đạt cầm một khối điểm tâm lên đút cho nương tử.

- Ân, ngon... - Tử Y chớp chớp mắt - ...Phu quân ơi

~ Ôi...

- Muội nhớ tới mấy ca ca đẹp trai nha~ - Tử Y hai mắt mơ màng không chú ý tới nam nhân bên cạnh đã đen mặt - ...Vừa anh tuấn vừa có tài, đúng loại muội thích nha. Lại còn....Oái, huynh bề muội làm gì ? Nè, thả xuống...thả...

Tử Đạt đen mặt ôm thê tử mang vào phòng :

- Thê tử còn tinh lực nhớ tới nam nhân khác chứng tỏ vi phu chưa tận sức. Đến, chúng ta kiểm nghiệm xem ai mới là loại nam nhân muội thích.

- Oa...thả xuống...thả...chết tiệt...

Thời tiết đẹp, thích hợp làm vài loại vận động cải thiện tâm tình a

48. Chương 48: Hoàng Phủ Lâm Uyên

Sáng sớm hôm nay, đường phố một mảnh rục rĩ. Triều đình từ sớm đã cho người trang trí quét dọn, nghe nói là để đón vị mỹ nhân nào đó của Kim Quốc tới cầu thân. Có điều dân chúng Caidoz từ lâu thấm nhuần tư tưởng “trong lòng hoàng thượng chỉ có hoàng hậu”, tự nhiên sẽ đem cái “nghe nói” này thành lời nhàn thoai mà vứt ra sau đầu.

Trong dịch quán, đoàn sứ giả Kim Quốc đã gấp đến độ lửa cháy bàn chân. Công chúa của bọn họ cư nhiên giam mình trong phòng từ tối đến giờ, cả lễ phục cũng chưa thay.

- Công chúa, sắp tới giờ khởi hành, xin người mau chóng thay y phục - nữ tì sa quần hồng nhạt đứng ngoài cửa, vẻ mặt gấp gáp bưng khay y phục gọi.

- Mang đi – trong phòng có tiếng người truyền ra, ngữ khí nghiêm trọng không cho phép trái lệnh.

- Công chúa, đã sắp tới giờ, xin người mau chóng thay y phục - nữ tì một lần nữa khẩn cầu.

“Xoảng”

- TA NÓI MANG ĐI.

Âm thanh đồ vật bị đập vỡ cùng tiếng quát tháo truyền ra. Nữ tì ngoài cửa run người, do dự không biết có nên bước vào hay không.

Bỗng, một nam nhân cao lớn mặc y phục thị vệ bước tới :

- Đưa cho ta - nữ khí trầm thấp lạnh lùng vang lên.

Nữ tì sửng sốt một hồi cũng nhận ra, nam nhân này là thị vệ theo bên người công chúa từ nhỏ vội hành lễ :

- Đoạn thị vệ, công chúa người không chịu thay y phục.

- Đưa cho ta, người ra ngoài.

Đoạn Quân Khanh đưa tay đoạt lấy khay y phục, đợi nữ tì ra ngoài mới cất bước vào phòng.

- Cút, ai cho phép người vào phòng.

Đột nhiên vang lên tiếng gió xé không, Đoạn Quân Khanh nhanh tay chụp lấy gương đồng đang bay tới đồng thời lên tiếng gọi :

- Công chúa, là hạ thần.

Nữ nhân vừa nãy còn hung hãn liền ngẩn người, vội chạy lại hỏi :

- Quân Khanh, người...người có sao không ? Là ta tưởng lầm, người đừng giận.

Đoạn Quân Khanh khẽ lui người về phía sau cúi đầu hành lễ :

- Hạ thần không việc gì. Công chúa, xin thay y phục chuẩn bị lên đường.

Nữ nhân giật mình, bàn tay giờ ra giữa không trung một lát liền lùi về. Nàng xoay người đến trước bàn trang điểm, đưa lưng về phía nam nhân. Giọng điệu có chút run rẩy hỏi nhỏ :

- Quân Khanh, người có biết lần này ta tới đây làm gì không ?

- Hạ thần biết rõ.

Bờ vai nữ nhân khẽ run rẩy, tấm áo tuyết bạch khẽ phiêu động tựa như một khắc sau liền theo gió tán đi.

- Không, người không hiểu.

Đoạn Quân Khanh thân hình cứng đờ, trong vô thức khẽ gọi :

- Uyên nhi.

Hoàng Phủ Lâm Uyên nghe được tiếng gọi này, bờ vai càng run rẩy dữ dội, nàng cắn chặt môi không inh phát ra thanh âm nửa lời.

- Quân Khanh, ta lần này đi chính là đi làm thiếp của người khác. Một khi vào cung, ta là phi tử của hoàng thượng, còn người cùng lắm là một cận vệ mà thôi. Mà cũng chưa biết chừng, để quân đa nghi sẽ đem người chuyển đi, ta một mình cô độc trong cung cấm. Mãi mãi không gặp.

Đoạn Quân Khanh tay cầm khay y phục siết chặt. Mãi mãi không gặp. Hẳn sao lại không biết, nàng một bước này chính là trọn đời chia cách. Muốn giữ chặt nàng, muốn cùng nhau trốn chạy. Thế nhưng, chân trời góc bể, trốn được một ngày không trốn được cả đời. Càng hướng chi, nàng là công chúa một nước, mà hẳn....chỉ là một thị vệ mà thôi.

Đoạn Quân Khanh cố gắng bình ổn nội tâm như sóng trào, giọng nói không kèm nổi run nhẹ :

- Xin công chúa thay y phục, chớ để quần thần đợi lâu.

Hoàng Phủ Lâm Uyên cả người cứng đờ, khó khăn tìm lại hô hấp của mình. Nàng dùng tay che kín miệng không để thanh âm bật ra.

Nàng từ nhỏ bị nhốt trong hoàng cung, tiếp nhận sự giáo dục của một công chúa, người người đối nàng đều là kính sợ xa lánh. Chỉ có hắc mị không cố kỵ gì có thể cùng nàng chơi đùa, cùng nàng tâm sự. Hoàng cung là một bể nhuộm người, nếu không có hắc mị, e là nàng từ lâu cũng như những ca ca tử tử khác, trở nên thâm trầm tàn nhẫn. Bản thân là công chúa, từ nhỏ đã biết phải vì quốc gia mà bị gả đến một đất nước khác, trở thành một vật phẩm trao đổi. Nhưng nàng vẫn không thể ngăn được tâm tư thiếu nữ. Muốn cùng người thương răng long đầu bạc, vĩnh kết đồng tâm.

Chỉ tiếc hạnh phúc không được bao lâu, mười ngày trước nhận được tin phải gả sang Caidoz, nàng thậm chí muốn cùng hắc mị bỏ trốn, cao chạy xa bay. Biết rõ là không thể, tâm lại cứ cố chấp nuôi một tia hi vọng. Quả nhiên...

- Quân Khanh, người...người thực muốn ta đi ?

Hoàng Phủ Lâm Uyên xoay người lại. Đôi mắt hoa đào nhuốm đầy thủy quang, hàm răng cắn chặt môi dưới cơ hồ bật máu.

Đoạn Quân Khanh trái tim co thắt, né tránh ánh mắt đỏ ửng kia. Hắc mị dùng hết lực đè lại xung động muốn ôm chặt nàng nói :

- Xin công chúa...thay y phục.

Hoàng Phủ Lâm Uyên cắn chặt môi dưới vội xoay người lại, một giọt nước mắt rơi xuống, thấm ướt một khoảng nhỏ trên y bào tuyết bạch.

- Để đó đi.

Đoạn Quân Khanh đặt khay y phục xuống bàn, hành lễ rồi lui người ra ngoài.

- Xin công chúa...nhanh chóng thay y phục.

Cánh cửa khép lại, Đoạn Quân Khanh phun ra một búng máu. Hoàng Phủ Lâm Uyên cũng không ngăn được từng chuỗi thủy châu chảy dài.

Giữa hai người chỉ có một cánh cửa. Nhưng lại có ai dám bước qua ?

—oOo—

Tướng quân phủ...

Sáng hôm nay, phủ tướng quân cũng thực náo nhiệt.

Từ sáng sớm nghe tin đón công chúa gì gì đó, mười hai người đã vô cùng hưng phấn. Quyết tâm phải gặp cho được vị công chúa này. Chỉ khổ cho Triệu Lam bị hỏi tới hỏi lui.

- Đại bá, khi nào công chúa tới ? - SONG NGŨ.

- Giờ Dậu đi - Triệu Lam mặt vẫn còn ngái ngủ trả lời.

Một lát sau...

- Đại bá, công chúa vào ở cổng nào ? - BẢO BÌNH.

- Chắc là Chu Tước môn đi - Triệu Lam tiếp tục trả lời.

Lại thêm một lát nữa...

- Đại bá, tên hoàng thượng đó sẽ đón người ta ở đâu vậy ? - NHÂN MÃ

- Ở cổng hoàng cung - Triệu Lam bắt đầu có dấu hiệu cảm thấy phiền.

Thêm một lát nữa...

- Đại bá, làm sao gặp công chúa đó ? - KIM NGŨ

- Một quá, vào hoàng cung tìm hoàng thượng hỏi. Ta đi ngủ.

Triệu Lam phát tác xong liền đi thẳng về phòng. Từ sáng sớm đã bị kéo tới kéo lui. Thật xin lỗi, hấn già rồi, không có biện pháp bồi mấy người trẻ tuổi tinh lực dư thừa đó.

Mười hai người nhìn Triệu Lam bỏ đi một mạch, quay đầu nhìn nhau, cuối cùng quyết định : vào cung.

Về chuyện vào cung phải giải thích một tí. Chẳng qua lúc trước, sau khi Lan phi “lập công” liền đòi ban thưởng chính là cho phép mười hai người có thể tùy thời vào cung thăm nàng. XÀ PHU trước đó đã lỡ miệng hứa không thể không chấp nhận. Cho phép mười hai người tùy thời vào cung nhưng chỉ có thể đến cung của Lan phi. Đồng thời ít nhất phải làm áy tóc thành màu đen để tránh gây loạn. BẢO BÌNH sau đó dùng nửa ngày chế tạo thuốc nhuộm “không thấm nước, màu đẹp, lâu phai” hiệu Bảo Bảo giúp mười hai người có thể vui vẻ thoải mái tùy thời tùy lúc vào cung chơi.

Hoàng cung, ngự thư phòng...

XÀ PHU cố gắng đè xuống ham muốn nổi điên, kiên nhẫn nghe đám đại thần lải nhải cái gì mà nghi thức a~ chào đón a~. Phải biết đời này hấn sợ nhất chính là mấy loại nghi thức vừa rườm rà vừa tốn thời gian này a.

Đám đại thần ở dưới vẫn hồn nhiên không biết hoàng đế của bọn họ sắp bạo phát, nói đến mưa bay đầy trời :

- Hoàng thượng, lần này đến là một vị công chúa, hơn nữa còn là cầu thân. Lễ nghi tuyệt đối không thể sơ sài - một vị quan nào đó nói.

- Ta biết.

- Hoàng thượng, về thịnh yến tẩy trần cho Kim Quốc công chúa tối này, thần đã sắp xếp đầy đủ xin trình lên cho hoàng thượng xem xét - lại một vị nào đó.

- Ủ, để đó đi.

- Hoàng thượng, về đội ngũ chào đón, nhị vương gia muốn đưa gia quyến cùng theo. Thần thấy việc này không thích hợp.

XÀ PHU tinh thần lơ mơ đang muốn gục xuống đột nhiên hai mắt sáng rõ :

- Đúng rồi, cảm ơn người đã nhắc nhở trẫm. Người đâu, truyền nhị vương gia đến.

Bá quan xung quanh dần mặt ra. Không phải đâu, bình thường hoàng thượng bọn họ đối với nhị vương gia là vô cùng ân sủng. Không lẽ hôm nay đổi tính, nghe lời quan lại mà phạt y ? Chỉ tội cho vị quan kia, phút chốc bị một đám người chú mục, cả người liền run rẩy.

- Thần đệ khấu kiến hoàng huynh – Thiên Ân hành lễ, trong lòng lồi con rắn nào đó ra chửi rủa. Hết chuyện sao mà sáng sớm dám làm phiền hấn cùng Yên nhi tình thương mến thương nga.

- Miễn lễ. Thiên Ân, trẫm giao cho ngươi toàn quyền chuẩn bị tiếp đón Kim Quốc ngũ công chúa. Tuyệt đối không được sơ sài. Rõ chưa ?

Thiên Ân nghiêng răng nghiêng lợi phun ra chữ “rõ” trong uất ức. Được lắm, giao hết cho ta để bản thân nhàn nhã vui chơi. Đáng ghét !

XÀ PHU nhìn vẻ mặt nén giận của Thiên Ân, trong lòng hết sức vui vẻ chuồn đi. Để lại đệ đệ bị vây giữa một đám phiền phức.

Đương kim hoàng thượng bỏ bê công việc sau lưng, lòng không vướng bận chạy tới Bích Lan Cung chơi.

Vừa bước vào Bích Lan Cung, XÀ PHU đã nghe tiếng cười đùa quen thuộc vọng ra. Bước chân đột nhiên khựng lại, mồ hôi lạnh chảy thành dòng : “Không lẽ ta bị trời phạt vì giao hết việc cho Thiên Ân sao ? Đám ôn thần đó sao lại ở đây a~”

XÀ PHU trong lòng gào thét, mặt ngoài vẫn duy trì tươi cười, từng bước đi vào Bích Lan Cung. Ông trời, ta đã gây nên tội ác gì aaaaa....

- A, hoàng thượng – Linh nhi đang bưng điểm tâm vào cho các chủ tử, thấy hoàng thượng liền tự động cúi chào.

- Linh nhi, hôm nay bằng hữu của Lan phi đến hả ?

- Phải a. Hoàng thượng, ngài muốn vào không ?

- Không...ta...

XÀ PHU lùi lại định bỏ chạy đột nhiên một tên thái giám chạy ra. Hắn nhìn thấy hoàng thượng liền cao giọng :

- Hoàng thượng giá lâm.

XÀ PHU nghiêng rằng, trừng mắt nhìn tên thái giám chết tiệt chặn đường lui của hắn. Vị thái giám vừa rồi đột nhiên bị trừng thì run rẩy. Không phải chứ, hắn chẳng qua chỉ muốn giúp hoàng thượng thông báo thôi mà. Sao không được thưởng mà còn bị trừng a

~Đám người trong Bích Lan Cung nghe thông báo, liếc ra thân ảnh màu vàng trước cửa một cái, sau đó lại xem như không mà tiếp tục trò chuyện.

Linh nhi nhìn các chủ tử nhà mình, sau đó quay sang XÀ PHU :

- Hoàng thượng, người vào không ?

XÀ PHU nhìn Linh nhi, lại nhìn đám người đang làm lơ hắn cắn răng :

- Vào.

Y Lan vốn đang nói chuyện vui vẻ đột nhiên trước mắt tối đen. Ngẩng đầu lên liền thấy tên rảnh nợ nào đó không có gì làm cứ chui tới chỗ nàng làm ố, lập tức không nhịn được mà chầm chọc :

- Hoàng thượng, Thiên Sùng Cung của ngài sắp rồi đi. Bằng không sao cứ suốt ngày như mấy tên khát cái không nhà không cửa chạy tới Bích Lan Cung của ta ăn chực vậy a~ ?

Y Lan vừa nói xong câu này, thái giám cùng cung nữ xung quanh hít một hơi lạnh. Vị quý phi này không phải thị sủng sinh kiêu đi, dám mang hoàng đế bệ hạ so sánh với khát cái. Đây... đây căn bản là đại nghịch bất đạo a

~XÀ PHU bị mắng chẳng những không tức giận, còn cảm thấy tinh thần thoải mái. Thoải mái hơn hẳn nghe đám đại thần kia lải nhải nhiều. (t.g: anh bị tự ngược cuồng à ? XP: cút *đá*. t.g: *bay đi* oaoaoa.....lại bị đá aaaaa...)

- Thiên Sùng Cung của ta vẫn tốt, chẳng qua là trong lòng tưởng nhớ ái phi. Muốn đến nhìn một chút cho đỡ nỗi khổ tương tư ấy mà.

Y Lan dùng ánh mắt “người bệnh hủ” nhìn tên trước mắt :

- Vậy hoàng thượng chắc là nhìn xong rồi. Có thể về được rồi đi.

Đám hầu cận xung quanh tiếp tục đổ mồ hôi hột. Vị quý phi này đủ can đảm nha. Người người trong cung đều mong được hoàng thượng sủng ái, người này cứ như vậy mà hạ lệnh trục khách. Thực.....cá tính a

~ Ái phi nói sai rồi. Trầm chịu nỗi khổ tương tư thực lâu, chỉ nhìn một chút sao đủ bù đắp. Đương nhiên phải thừa dịp nhìn cho đủ a

~ Hoàng thượng quá lời. Y Lan nhan sắc không sánh bằng Lệ phi, tính tình không được hiền hòa như Đức phi, nói chuyện cũng không ngọt như Yến phi. Lấy tài cán gì để hoàng thượng nhung nhớ.

- Ái phi hạ thấp mị lực bản thân rồi. Chỉ bằng ái phi vừa thông minh lại có cá tính cũng đủ để trầm nhớ mong ngày đêm nga.

- Dạ tạ hoàng thượng có lời khen.

Hai người người một câu ta một câu, hoàn toàn quên mất trong sảnh còn có người khác. Đem bọn họ toàn bộ như không khí không nghe không thấy chỉ biết bay qua bay lại.

Mười hai người ngồi uống trà ăn bánh, nghe hai người kia “tán tỉnh” nhau nghe đến phát chán. Cuối cùng liền không kìm được mà lên tiếng :

- Này, hai người muốn liếc mắt đưa tình gì đó để sau được không ? Bọn này vẫn còn sống a

~SONG TỬ dẫn đầu lên tiếng, thu hút sự chú ý của hai người kia liền cảm thấy cả người cứng ngắc. Bốn con mắt mang điện chiếu thẳng lên người làm hắn khóc không ra nói chuyện mắt. Làm ơn đi hắn cũng không biết quấy rầy người khác trao đổi tình cảm cũng có tội nha.

THIÊN BÌNH ngồi bên cạnh cũng không chịu nổi cường độ điện cao thế bắn về phía mình liền lên tiếng :

- Hai người tạm đình chiến đi, bọn này tới đây là có chuyện muốn hỏi. Không phải tới nghe hai người tán tỉnh nhau.

Y Lan nghe tới hai chữ “tán tỉnh”, mặt đỏ lên một chút. Bất quá rất nhanh lại khôi phục như cũ. Còn XÀ PHU thì dần mặt ra, căn bản không hiểu “tán tỉnh” là gì.

- Khụ...mấy người muốn hỏi gì ? – Y Lan ho một tiếng, thoát khỏi không khí im lặng quái dị trong đại sảnh.

- À, bọn này là muốn hỏi chừng nào cô công chúa gì gì đó tới ? - BẢO BÌNH

Y Lan nghe nhắc tới công chúa, cả người liền cảm thấy không thoải mái. Từ ngày biết tin vị công chúa kia là đến cầu thân tới giờ, cảm giác không thoải mái này cứ đeo bám mãi. Đặc biệt mỗi lần nhìn thấy tên hoàng thượng nào đó, cảm giác này càng mạnh mẽ hơn, khiến nàng không xía xói hẳn hai ba câu liền không chịu được. Kì quái ! (bạn ấy đang ghen)

XÀ PHU đang ngồi đột nhiên có xung động muốn bay qua bịt miệng BẢO BÌNH lại. Đương nhiên, chỉ là xung động thôi. Hắn mà làm thật sợ là không sống nổi tới ngày mai !

- Hoàng Phủ công chúa khoảng giờ Dậu sẽ đến. Các người muốn theo không ? – XÀ PHU nở nụ cười “chính hiệu nai vàng - lừa tình vô biên lừa tiền vô số” độc quyền 100%.

Mười hai người quay đầu nhìn nhau, lại nhìn đến nụ cười “chân thành” của con rắn kia, bắt đầu cẩn thận cân nhắc.

- Tớ cảm thấy có điều bất thường, con rắn đó không tự nhiên đi giúp người đâu – THIÊN BÌNH.

- Chính xác. Nhìn cái mặt hắn đi, rõ ràng là điệu bộ tính kế người khác – SONG TỬ.

- Nhưng không nhờ hắn thì nhờ ai? Trong này hắn là boss còn gì – SỰ TỬ

- Nhưng mà...vẫn không an tâm. Tên này nguy hiểm lắm - XỬ NỮ

- Em nghĩ, có khi hắn là tốt đột xuất muốn giúp chúng ta đó. Minh cứ nghe hắn cho xong đi – SONG NGƯ

- Tốt đột xuất là chuyện mà hắn có bắn đại bác cũng không với tới nổi - BẢO BÌNH bĩu môi liếc qua XÀ PHU.

- Chính xác - BẠCH DƯƠNG lập tức gật đầu phụ họa.

- Vậy bây giờ làm sao ? – NHÂN MÃ sốt ruột. Mấy người này, quyết định nhanh đi a.

Mười hai người im lặng suy nghĩ. XÀ PHU giống như sắp chờ không nổi lên tiếng thúc giục :

- Quyết định nhanh đi. Chậm nữa là đội ngũ chào đón không có các người đâu.

Cuối cùng, mười hai người trong tình trạng bị trí tò mò thôi thúc đã gạt đầu đồng ý với đề nghị của XÀ PHU. Dẫn tới...

- AAAAA...CON RẮN CHẾT TIẾT KIA...

—oOo—

Trước Chu Tước môn, một đoàn người dẫn đầu là một chiếc kiệu đỏ. Hai bên đứng hơn mười thị nữ đều là nhan sắc khuynh thành. Phía sau còn có một đoàn xe ngựa, chở đầy những vật phẩm quý giá. Chiêng trống kêu vang, hoàng kì phất phới, quả thực là một khung cảnh đầy khí thế.

Cánh cổng khắc đồ án khổng tước màu đỏ mở rộng, cấm vệ quân đứng thành hai hàng chỉnh tề. Phía trong đứng một đám quan viên, dẫn đầu là hoàng đế Caidoz cùng phi tử đang được sủng ái nhất hiện nay – Lan phi. Bên cạnh là Bình Nam vương gia cùng thê tử. Hai bên họ là mười hai thị nữ cùng thái giám, nhan sắc hơn người. Quan viên phía sau đứng theo thứ bậc. Trên mặt mỗi người đều là nụ cười tiêu chuẩn “quý tộc” – ngoài cười trong không cười.

Vậy mười hai chòm sao tài năng vô số xinh đẹp có thừa đâu mất rồi ?

- Aaaaa...chết tiệt, dám bắt bọn mình đứng cầm dù cho hắc - một thái giám tay nâng lọng bắt mẫn nói.

- Ai biết được hắc lại đề ra cái chủ ý chết tiệt này chứ, Tiểu SU, lát nữa anh với chú cho hắc một trận - một thái giám khác đứng kế bên nói.

Đúng như mọi người đang nghĩ, mười hai thị nữ cùng thái giám trong đội ngũ chào đón chính là mười hai chòm sao cải trang. XÀ PHU đã lợi dụng cơ hội bắt mười hai người làm “người hầu không lương” ình.

Nhìn mười hai người muốn nói mà không thể nói, XÀ PHU cảm thấy thực thoải mái. Nhìn đi, hậu quả các người cứ chống đối ta đó nga.

- Hoàng huynh, chú ý hình tượng.

Thiên Ân thấy ca ca mình cười đến cực kỳ “vô liêm sỉ”, bất đắc dĩ vì mặt mũi hoàng gia phải nhắc nhở một tiếng. Thuận tiện liếc về mười hai người bên cạnh, nói thật : hắc cũng rất vui về a

~ Thiên Ân, chú ý hình tượng.

XÀ PHU đem nguyên câu vừa rồi quảng lại cho Thiên Ân, hai người nhìn nhau, tiếp tục cười “vô sỉ”.

Mười hai người thấy nụ cười này liền nghiêng rằng : “Hai người chờ chết đi”.

Đoàn người Kim Quốc qua khỏi Chu Tước môn, đến trước mặt đoàn chào đón của Caidoz, vị sứ giả dẫn đầu cung kính cúi chào XÀ PHU :

- Bệ hạ thiên tuế, thiên thiên tuế.

- Miễn lễ - XÀ PHU duy trì hình tượng uy nghiêm, cả giọng nói cũng trở lên lạnh như băng.

- Bệ hạ, chúng thần hộ tống công chúa đến Kim Quốc, hi vọng gắn chặt thêm tình thâm giao giữa hai nước.

“Thâm giao cái đầu nhà ngươi, con mắt ngươi để dưới móng hay sao mà nói hai nước thâm giao hả ?”

Đương nhiên, bệ hạ hoàng thượng của chúng ta không bao giờ nói ra những câu mất mặt như thế. Lôi mười tám đời tổ tông tên sứ giả ra chửi rửa một hồi, tâm trạng thoải mái hơn một chút, nâng mắt nhìn tên sứ giả đang cúi đầu run rẩy, trong lòng lại khinh bỉ một hồi. Khẽ phất tay trả lời :

- Sứ giả đường xa mệt mỏi, không nên đa lễ quá.

Vị sứ giả cúi đầu đã sớm mồ hôi lạnh, nghe ra một câu không rõ ý nghĩa của XÀ PHU càng run rẩy dữ dội. Lúc này, trong kiệu truyền ra tiếng nói :

- Hoàng thượng suy nghĩ chu toàn, quả là phúc của bá tánh Caidoz.

Tiếng nói vừa dứt, màn kiệu đỏ rực bị vén lên. Một thiếu nữ mặc lễ phục hai màu vàng đỏ, tóc cài trâm vàng, trên môi là nét cười như có như không. Thiếu nữ nhẹ nhàng hành lễ :

- Lâm Uyên bái kiến bệ hạ.

XÀ PHU ngẩn ngơ nhìn thiếu nữ trước mắt. Hoàng y pha đỏ, mắt hạnh môi son, nét cười luôn đọng bên khóe môi. Người này...

Hoàng Phủ Lâm Uyên mãi cảm thấy không ổn, cả quảng trường đột nhiên im lặng. Nàng khẽ nhún mào nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, lòng có chút bối rối.

Thiên Ân đứng cạnh XÀ PHU, cùng một số đại thần đã luống tuổi khi nhìn thấy Hoàng Phủ Lâm Uyên liền kinh ngạc. Dung mạo người này, thật giống...

Mười hai người đang bực bội cũng cảm thấy không ổn, nhìn XÀ PHU. Chỉ thấy tên này mở to mắt ra nhìn người ta. Y Lan bên cạnh đang muốn mắng thầm hần háo sắc, đột nhiên nghe giọng XÀ PHU thì thầm :

- Lệ Dung...

49. Chương 49: Phiên Ngoại : Chuyện Cũ

Thiên Tộ đế năm thứ 30, dân chúng sống trong yên bình hạnh phúc.

Nghe nói năm ấy, đế vương vì hoàng hậu khi đó vẫn còn là một tần phi, trồng lên một rừng đào trong vườn thượng uyển. Lại nghe nói, hoàng hậu đương thời, vì ghen tị mà hủy đi ba cây đào, liền bị phế, tống vào lãnh cung.

Năm ấy, hậu cung tranh sủng, có người nói tình cảm của hoàng thượng và Yến phi năm đó mới thật là chân tình. Cũng có người nói hoàng thượng bởi tình thế bắt buộc phải rời xa tình nhân, lấy hoàng hậu làm vợ, sau lại tìm cách đưa ái nhân vào cung.

Bất kể có là “nghe nói” gì đi nữa, sự thật vẫn là Thiên Tộ đế vì Yến phi mà phế hậu, lập nàng lên ngôi quốc mẫu. Triều thần có người không nghe, qua nửa năm liền bị tài năng của nàng chinh phục. Hoàng hậu Phi Yến vẫn vô tình thông, một lòng vì nước. Dân chúng đều vui mừng có được một hảo hoàng hậu.

Vườn thượng uyển, trăm hoa đua nở, ánh mặt trời soi sáng những cảnh đào.

Bốn đứa trẻ ba trai một gái chạy xuyên qua những tàn cây. Tiếng cười đùa thơ ngây như sáng lên một góc nhỏ giữa hoàng cung đen tối.

“Thiên Vũ ca ca, hôm qua muội một đám người mặc đồ đỏ đi trên đường đó”

Tiểu cô nương hai má hồng hồng do chạy giỡn, ngồi phịch xuống thảm cỏ nói với nam hài cao nhất trong đám.

“Dung nhi ngốc, phụ hoàng nói đó gọi là hôn lễ” - Nam hài mặc áo trắng, tay cầm lá sen vừa quạt vừa nói.

“Thiên Vũ đại ca, Thiên Ân ca nói muội ngốc kìa. Muội mới không ngốc”

Tiểu cô nương phồng má, giơ hai nắm tay bé xíu nắm tay nam hài áo trắng vừa nói....cặp một cái.

“Oa, Dung nhi chơi bẩn quá. Bỏ ra, bỏ...”

“Dung nhi, bỏ ra đi. Thiên Ân biết sai rồi, nó không nói nữa. Đừng giận nữa”

Đứa nhỏ được gọi là Thiên Vũ mặc áo vàng vội tách hai đứa ra.

“Đúng đó Dung nhi, muội đừng giận nữa, ta cần dìu muội”

Nam hài áo xanh bị bỏ quên này giờ chạy qua, lôi tay kia của Thiên Ân....cần.

“Uy uy, hai người chơi bẩn, đại ca, huynh mau kéo hai đứa này ra cho đệ”

Thiên Ân bị cần liền la lên, đôi mắt ngập nước nhìn về phía Thiên Vũ.

Thiên Vũ nhìn ba đứa nhỏ quần thành một đoàn, hết sức ông cụt non mà thở dài :

“Được rồi, Dung nhi, muội buông Thiên Ân ra, Thiên Dương cũng buông ra, chúng ta chơi trò khác”

Hai đứa trẻ đang mãi mê cặp cặp cánh tay liền buông ra, đôi mắt sáng rỡ. Nữ hài tử la lên :

“Muội muốn chơi hôn lễ, muội muốn làm tân nương”

Đứa bé nhảy lên túm áo Thiên Vũ nói.

“Hảo, cho Dung nhi làm tân nương”

Thiên Ân vắt vẻo ngồi dậy, nghe xong liền lè lưỡi :

“Tân nương thích cần người như người ai thêm cười chứ ?”

“Ai nói, Thiên Vũ ca ca, huynh xem hấn kìa”

Thiên Vũ nhìn quanh, bắt đầu đau đầu. Hai tên nhóc này không cãi liền ăn ngủ không ngon sao ?

“Thiên Ân, nam nhi không cần chấp nữ hài tử. Dung nhi đáng yêu như vậy, nhất định có nhiều người theo đuổi”

“Thiên Vũ ca ca tốt nhất”

Nữ hài tử ôm cánh tay Thiên Vũ cười thật tươi. Đôi mắt hoa đào loan thành hình bán nguyệt. Còn nhỏ mà đã chọc người thương yêu như thế, lớn lên chắc chắn là một mỹ nhân khuynh thành.

“Vậy tân lang cho ta làm”

“Thiên Dương, người còn nhỏ lắm. Tân lang phải để đại ca làm”

“Đúng đó, ta mới không thêm tên nhóc như người”

Thiên Vũ đứng một bên nghe liền bật cười. Xoa xoa mái tóc rối bù của Thiên Dương. Một đám nhóc ! (t.g: này, người quen bản thân mình cũng là một thằng nhóc à ?. TV: *trùng mắt*..... t.g: oa, đừng trùng nữa mà *run rẩy*. TV: *tiếp tục trùng*..... t.g: oa, hảo đáng sợ aaaaa~)

“Chúng ta chơi thôi, đại ca làm tân lang, Dung nhi làm tân nương nha. Lên đường”

Thiên Ân hào hứng lôi một đồng hoa cài lên đầu nữ hài tử, lôi ra một cái khăn đỏ không biết ở đâu trèo lên đầu nàng, thuận tay cài lên áo Thiên Vũ một bông hồng đỏ. Làm xong còn hết sức vui vẻ gật đầu :

“Ân, tốt lắm. Thực giống nha. Bây giờ tân lang phải dẫn tân nương đi bái đường...ờ...giở khăn...ờ....nói chung là làm vậy đi”

Thiên Vũ nhìn đệ đệ làm ra bộ dáng ông cụ non liền bật cười. Thuận theo hấn nắm lấy tay nữ hài tử dẫn đến gốc đào to nhất trong vườn.

“Oa, Thiên Dương, đệ làm gì vậy ?”

“Đệ làm sơn tặc, sơn tặc cướp tân nương”

“Thiên Dương, đệ chơi ăn gian”

“Thiên Ân đáng ghét”

“Thiên Dương ca hảo anh dũng, cố lên”

“ ... ”

Trong lương đình nghỉ mát cách đó không xa, để vương nhìn bốn đứa trẻ chơi đùa, ánh mắt sắc bén chứa một tia nhu hòa.

Ngồi bên cạnh là hoàng hậu Phi Yến, dù vào cung đã lâu nhưng phong thái vẫn bảo trì nguyên vẹn. Mĩ nhân chốn giang hồ thêm một phân thì quá chói mắt, bớt một phân lại trở nên tầm thường. Đuôi mày khoe mắt đều là sắc bén cao ngạo, như xưa kia khi nàng vẫn là “Độc thủ” chốn giang hồ.

“Tể tướng, Lê Dung nhà người thực là một tiểu mỹ nhân nha. Sau này cho ta làm con dâu đi”

Nam tử trung niên ngồi đối diện giật mình nhưng cũng nhanh trấn định. Chỉ thấy y vòng tay đáp :

“Đó là phúc của hạ thần”

Phi Yến nhìn phu quân, lại nhìn tể tướng chỉ biết thở dài. Nữ hài tử thuần khiết vô tri như vậy. Thực đáng tiếc !

Năm ấy Thiên Vũ 9 tuổi, Thiên Ân 8 tuổi, Lê Dung 6 tuổi, Thiên Dương 6 tuổi.

—o0o—

Đêm khuya, ánh nến ngự thư phòng vẫn cháy sáng. Thiên Vũ đối diện với đế vương chất vấn :

“Phụ hoàng, người vì sao làm vậy ?”

Thiên Tộ để nhìn đứa con trước mắt, mười năm trôi qua, đứa trẻ ngày nào đã trở thành thái tử. Tuy chỉ 19 tuổi nhưng tài năng của nó khiến cả hần cũng phải kinh ngạc. Mấy năm nay, đứa trẻ này chưa từng cãi lại hần, hần cũng chưa từng nổi giận với nó. Không ngờ cũng có ngày, nó dám đứng trước mặt hần mà chất vấn.

“Người không thích sao ?”

Thiên Vũ rất muốn nói chữ “không”, nhưng nói thế nào đây, khi mà hần đối người kia là hữu tình.

“Người thích nó, ta biết”

“Nhưng...người cũng biết, Dung nhi yêu...là Thiên Dương”

Thiên Vũ cắn răng nói ra sự thật mà hần không muốn thừa nhận nhất : người con gái hần yêu lại yêu đệ đệ của hần.

“Thiên Vũ, tuy ngươi là thái tử nhưng thế lực chưa ổn định. Thành thân với Lệ Dung, kết thâm giao với tể tướng là cách tốt nhất”

“Phụ hoàng, làm vậy Dung nhi sẽ không hạnh phúc”

Thiên Tộ để thở dài. Hần bước xuống long án đến trước mặt thái tử. Đôi mắt nó thực giống hần năm ấy. Muốn người con gái mình yêu hạnh phúc, nhưng sinh ở đế vương, chỉ trách “thân bất do kỷ”.

“Vũ nhi, ngươi có biết vì sao ta chọn ngươi làm thái tử không ?”

“Vì ta là đại hoàng tử”

“Không phải, vì ngươi là con của Yến nhi”

Thiên Vũ giật mình. Vậy còn Thiên Ân, Thiên Dương ? Bọn hần cùng một mẹ mà.

“Thiên Ân tính tình hơi hợm, làm việc chỉ theo sở thích. Thiên Dương lại không có tố chất là vương. Mà ngươi, trầm ổn thông minh, là người thích hợp nhất...”

“Nhưng ta...”

“Nghe ta nói hết đã, Vũ nhi”

Thiên Vũ sững người, “Vũ nhi”...đã lâu lắm rồi mới lại nghe hai tiếng này.

“Ta biết ngươi không muốn làm hoàng đế, chỉ yêu thích cuộc sống tiêu điều tự tại. Có điều Tam hoàng tử Thiên Ngạc, tính cách hung tàn không được lòng người. Tứ hoàng tử Thiên Tường âm hiểm bá đạo, để hần làm vua các ngươi sẽ không có ngày yên lành. Vũ nhi, ngươi là con của người mà ta yêu nhất, cũng là người duy nhất ta có thể kí thác hi vọng. Ngươi nhất định không thể buông bỏ vương vị này”

Thiên Vũ im lặng. Nhiều năm qua, trong cung người tranh ta đấu hần đã thấy nhiều. Tam đệ cùng tứ đệ đều do hoàng hậu lúc trước sở sinh, không cùng bọn hần giao hảo, hần cũng biết hai người này nếu lên vương vị sẽ không tha bọn hần. Nhưng mà....Dung nhi....

“Ngươi về suy nghĩ đi. Chiều chỉ đã ban ra, mười ngày sau bất kể ngươi muốn hay không, hôn lễ vẫn diễn ra. Có điều ta vẫn mong ngươi hiểu rõ”

“Dạ, phụ hoàng”

Cùng lúc đó tại phủ tể tướng....

Lệ Dung nắm trong tay cây trầm cài bằng gỗ, trên thân khắc dòng chữ xiên xẹo “Thiên Dương yêu Lệ Dung”, đôi mắt ngập nước.

Năm đó hần hao tâm tổn trí, học khắc gỗ cả tháng trời chỉ để khắc cho nàng một chiếc trầm nhỏ.

Năm đó hần mỗi ngày đều sáng sớm đến phủ, mang cho nàng một cành đào, mưa gió không đổi.

Năm đó dưới gốc đào hoa ấy, hắt mặt mũi đỏ bừng, ấp úng nói hắt yêu nàng.

Năm đó hắt từ biệt nàng đến biên cương giết giặc, nói khi thành tướng quân sẽ về thú nàng vào nhà.

Lệ Dung rằng cần chặt, ngăn từng dòng kí ức về hắt. Nàng sợ mình sẽ không tìm được mà đi tìm hắt. Lệnh vua đã ban, có ai lại dám nghịch ý.

Đêm nay, ánh nến tương phủ cháy suốt một đêm.

—o0o—

Thiên Vũ trở về Đông cung, trong đầu còn suy nghĩ những lời của phụ hoàng ban nãy. Hành cung trong đêm tối, một mảnh tiêu điều âm u. Người trước hành cung áo trắng khẽ bay, dung mạo như ngọc, chính là nhị hoàng tử Thiên Ân.

Nhìn thấy Thiên Ân thực ra cũng nằm trong dự đoán, Thiên Vũ không một chút kinh ngạc bước qua, dẫn y vào phòng.

“Đại ca, tại sao ca làm vậy ?”

Câu đầu tiên Thiên Ân hỏi hắt cũng giống như hắt đã hỏi phụ hoàng. Đều là vì chuyện của người con gái đó.

“Đây là lệnh của phụ hoàng”

“Nếu ca không muốn, ai có thể ép ?”

Ai có thể ép ? Thiên Ân, người quên là trên ta còn có một phụ hoàng sao ? Người quên xung quanh chúng ta còn một đám lang sói thèm muốn hoàng quyền sao ?

“Thiên Ân, ta có thể lựa chọn sao ?”

Thiên Ân im lặng...

Sinh ở vương gia, còn muốn được quyền lựa chọn ?

Nực cười !

“Vậy còn Thiên Dương ?”

“Ta tin nó là đứa hiểu chuyện, sẽ không tùy tiện làm bậy”

Đúng, Thiên Dương qua mười năm cũng đã trở nên hiểu chuyện. Cho nên y rời xa hoàng cung, rời xa kinh thành, rời xa tranh đấu.

“Chẳng lẽ không còn cách khác sao ? Lệ Dung cùng chúng ta là thanh mai trúc mã, sao có thể xem muội ấy như công cụ để củng cố quyền lực. Nhất định còn cách khác, chỉ là chúng ta chưa nghĩ ra thôi. Nhất định còn cách khác...”

“THIÊN ÂN, BÌNH TĨNH LẠI”

Thiên Vũ quát lớn rồi im lặng. Hắt ngồi xuống ghế, tựa đầu ra sau. Đợi cho đệ đệ lấy lại bình tĩnh mới nói tiếp.

“Thiên Ân, người yêu Dung nhi”

Là khẳng định, không phải câu hỏi.

Hắt thực sự yêu Lệ Dung.

Khó ai tưởng tượng được, nhị hoàng tử Thiên Ân phong lưu thành tính thực chất chưa bao giờ cùng ai đồng sàng.

Bởi vì hắt đã yêu, còn là yêu một người không nên yêu.

Thiên Vũ tranh đấu trong cung, có gì mà chưa từng thấy qua. Huống chi là huynh đệ, cảm giác lại càng linh mãnh.

Hắn đã sớm thấy được, mỗi một cô nương bên người Thiên Ân đều có một hai nét của Lệ Dung.

Hắn cũng sớm biết được, đệ đệ hắn chưa từng đồng sàng với ai.

Bởi vì những người đó dù giống nhưng không phải nàng.

Nến đỏ cháy sáng, cả hai cùng im lặng. Thiên Ân nhìn ánh nến, nhớ đến người kia có lẽ giờ đang khóc rất thương tâm, cứ nghĩ như vậy, lòng lại đau nhói. Muốn đến bên an ủi, chỉ tiếc người nàng cần.....không phải hắn.

Chưa bao giờ là hắn.

“Chúng ta đều lún quá sâu rồi”

Cũng không biết là ai trong hai người nói ra câu này. Chỉ là.....thực đúng.

Thiên Vũ ngửa đầu cười lớn. Hắn cười thiên địa trở trời, để ba huynh đệ hắn lại cùng yêu một người. Lại cười bản thân ngu ngốc, rõ ràng yêu lại không dám bày tỏ.

Thiên Ân nhìn đại ca, cũng không ngăn được tự giễu chính mình.

Ba người bọn hắn, một người cam tâm làm ca ca tốt, chúc phúc cho nàng. Một người không dám thừa nhận, dùng mọi cách ngăn mình lún quá sâu. Mà chỉ có một người dám bày tỏ với nàng.

Hoàng cung đen tối, Thiên Dương lại như mặt trời tỏa sáng, chính trực thẳng thắn.

Bởi vậy, phụ hoàng mới đưa hắn ra biên cương kháng Kim, hi vọng hắn bảo toàn tính mạng.

Thiên Dương, người sẽ ra sao ? Khi biết chốn kinh thành, ái nhân của người lại trở thành đại tẩu của người.

Đông cung đêm nay, tựa hồ càng âm trầm u ám.

—oOo—

Thành Lũng Tây được xây dựng trên sườn núi Hải Thạch, là cửa ải quan trọng ở biên cương.

Thiên Dương năm 14 tuổi đã bị đưa ra chiến trường. Hắn không bắt mẫn ngược lại rất vui vẻ. Hắn từ nhỏ thiện võ hơn văn, tính cách lại bộc trực nóng nảy, không hợp với tranh quyền đoạt lợi trong cung. Đến biên cương, hắn như ngựa hoang thoát cương, thỏa sức tung hoành, chỉ trong một năm đã được thăng làm phó tướng.

Nhưng đêm nay, hắn hối hận.

Hối hận khi đó bỏ lại Dung nhi mà đi, để lại nàng giữa hoàng thành đen tối.

Cho nên hắn bị báo ứng.

“Trung thu năm nay, cử hành hôn lễ của thái tử Thiên Vũ cùng trưởng nữ của tể tướng Lệ Dung”

Trong phút chốc, hắn cơ hồ muốn chạy về hoàng thành, chất vấn hoàng huynh của hắn.

Tại sao người đoạt Dung nhi của ta ?

Người biết rõ ta cùng Dung nhi là thật tâm mà.

Nhưng hắn cuối cùng, cái gì cũng không làm.

Mười năm trôi qua, hắn hiểu nhiều chuyện lắm. Ví như người ta hay nói “vô tình nhất, để vương gia”, ví như tam ca cùng tứ ca luôn hâm hận đại ca mong giành ngôi thái tử, ví như hắn....không có khả năng sinh tồn trong cung.

Cho nên hắn rời khỏi hoàng cung, an phận làm một phó tướng nho nhỏ.

Cho nên hắn đánh mất Dung nhi, đánh mất cả đời mình.

Dung nhi...Dung nhi.....sau này ta không thể gọi nàng là Dung nhi nữa rồi.

Dung nhi của ta.....đại tẩu.....

Đêm nay, kinh thành biên cương, bốn người cùng nhau thức trắng.

—o0o—

Mười lăm tháng tám, trăng thật tròn.

Đêm trung thu, Đông cung mở tiệc rượu mừng hôn lễ.

Lệ Dung ngồi trong kiệu đỏ, trên tóc chỉ cài đúng một chiếc trâm bằng gỗ, nàng không thoa phấn tô son mà dùng lệ tẩy mặt.

Đêm nay, nàng là tân nương nhưng tân lang không phải hấn.

Cũng giống như mười năm trước, có điều đêm nay, không có hấn làm cường đạo cướp tân nương, không có đại ca bất đắc dĩ mỉm cười nhường cho hấn.

Thiên Dương, ngươi có nhớ ta không ?

Thiên Dương, là ta phụ ngươi. Ngươi có hận ta không ?

Thiên Dương, mai này gặp lại, chúng ta làm cách nào nhìn mặt nhau đây ?

Thiên Dương....Thiên Dương của ta.

—o0o—

Thiên Vũ nhìn chiếc kiệu đỏ đến trước Đông cung, nhìn bà mai dẫn nàng vào bái đường, lại nhìn nàng lấy lý do mệt mỏi mà lui vào tân phòng trước.

Người khác nói nàng then thùng, chỉ có hấn biết nàng đau khổ.

Dung nhi....xin lỗi muội.

Thiên Vũ thu lại tâm tình, chuyên tâm nhận rượu mừng của bá quan văn võ. Người người đều nói chúc mừng hấn, hấn cũng chỉ cười nhạt.

Thái tử từ nay có thể tướng chống lưng, thế lực Đông cung càng trở thêm mạnh mẽ.

Những kẻ ở đây, có được mấy người thật tâm vui mừng ?

Nụ cười giả dối, mỗi một lời nói đều giấu diếm lưỡi dao.

Hoàng cung chính là như thế.

Hấn nhìn về một góc tối, nhị đệ của hấn bên cạnh là một cô nương xinh đẹp đang mặc sức uống từng li rượu.

Thiên Ân, tha thứ cho ta....

Vì ta không thể cho nàng hạnh phúc.

Thiên Dương, ngươi hận ta không ?

Vì ta đoạt đi ái nhân của ngươi.

Thiên Vũ, ngươi sai rồi....

Vì ngươi đoạt đi trân bảo không thuộc về mình.

Tiệc rượu kéo dài tới đêm, đám đại thần lục tục ra về.

Hấn cũng phải về....gặp “tân nương” của hấn.

—o0o—

Tân phòng trang hoàng một mảnh đỏ tươi, một bàn tiệc, hai chén rượu giao bôi, nến long phụng thấp sáng.

Nhưng tân nương vốn phải mặt hỉ phục đồ thăm lại vận một bộ bạch y.

Bước vào cửa, hấn thấy nàng mặc bạch y, tóc chỉ cài một chiếc trâm gỗ, trong mắt lộ ra cương quyết.

Nàng mặc bạch y là cương quyết không lấy hần....

Nàng cài trâm gỗ là cương quyết chỉ yêu y....

Thiên Dương, người thực hạnh phúc.

Thiên Vũ ngồi xuống định nói gì đó đã thấy nàng quỳ xuống trước mặt.

“Thiên Vũ ca ca, ta chỉ yêu Thiên Dương. Mong người hiểu cho”

Hần im lặng, sau đó cười nhẹ nâng nàng đứng dậy.

“Ta biết, Dung nhi không cần lo lắng. Đợi khi ta đăng cơ rồi sẽ gọi hần về, lúc đó tìm một lý do cho hai người quy ẩn điền viên”

Hần nói thực trôi chảy, giống như hần vốn phải nói thế.

Nàng nhìn hần, trong mắt là cực độ vui mừng. Cho đến bây giờ, nàng vẫn tín nhiệm hần, như một ca ca.

Mãi mãi, hần chỉ có thể làm một đại ca của nàng.

Đêm đó, hần một mình uống rượu, một mình ăn cơm.

Hần tự cười bản thân mình ngu ngốc.

Đêm tân hôn, thê tử hần nói nàng yêu người khác.

Hần lại có thể vui vẻ, nói lời hứa tác hợp cho hai người.

Không phải ngu ngốc thì là gì đây ?

—o0o—

Trung thu năm ấy, bè đảng Đông cung liên kết với tể tướng, vị trí của thái tử càng vững mạnh.

Đông chí năm ấy, Thiên Tộ để bắt đầu chuyển giao việc triều chính cho thái tử. Ngôi vị đế vương xem như đã được ấn định.

Mùa xuân, hoàng đế thoái vị, thái tử đăng cơ.

Tân hoàng lên ngôi, theo tục lệ lấy hiệu Thiên Vũ đế, cải danh XÀ PHU.

Một tháng sau trong đại điển đăng cơ, tam hoàng tử cùng tứ hoàng tử dẫn quân phản loạn thất bại, bị tân hoàng chém đầu.

Hai tháng sau, Kim quốc thừa cơ tân đế chưa ổn định đất nước, dẫn binh xâm chiếm.

Quân Caidoz chiến đấu dũng cảm, giành được thắng lợi. Tam vương gia Thiên Dương mất tích giữa loạn chiến.

—o0o—

Ngự hoa viên, đào hoa nở một mảnh rực rỡ.

Lệ Dung nay đã là hoàng hậu đứng giữa biển hoa, trong tay là chiếc trâm gỗ mộc mạc. Đôi mắt nàng nhìn về hướng Tây, nơi đó có biên cương, có Lũng Tây thành, có Thiên Dương.

Tam vương gia mất tích trong chiến loạn, chỉ là mất tích.

Thiên Dương....vẫn chưa chết.

Thiên Vũ nay đã là XÀ PHU ngồi trong lương đình, nhìn bóng hoàng y giữa biển đào hoa rực rỡ.

Hần đã từng nghĩ nàng nghe tin Thiên Dương mất tích, có khi nào sẽ chấp nhận hần ?

Chỉ là từng nghĩ mà thôi.

Bởi vì hần biết chỉ cần Thiên Dương chưa chết, nàng vẫn yêu hần. Mà dù Thiên Dương đã chết, nàng vẫn sẽ không chấp nhận ai khác.

Trong mắt Lệ Dung chỉ có Thiên Dương.

Hắn uống trà Long Tĩnh, vị trà thanh lương làm đầu óc hắn thêm tỉnh táo.

Hắn nhớ về ngày đó.

Sinh thần hai mươi tuổi cũng là đại diện đẳng cơ của hắn.

Ngày đó là lần đầu tiên hắn giết người.

Người thứ nhất là tam đệ Thiên Ngạc của hắn vì y dẫn binh phản loạn.

Người thứ hai là tứ đệ Thiên Tường của hắn vì y ám sát hắn.

Người thứ là nhũ mẫu chăm sóc hắn từ nhỏ vì bà phản bội hắn.

Ba người đầu tiên hắn giết lại là ba người “thân” bên cạnh hắn.

Hắn nên trách trời cao không có mắt hay trách bản thân hắn vô tình đây ?

Hai tháng sau ngày đó, hắn nhận được tin tam đệ mất tích.

Hắn đã nghĩ nàng biết tin này sẽ thế nào ? Đau khổ, rơi lệ hay thậm chí là muốn tự thân đi tìm Thiên Dương ?

Nhưng ngược lại, nàng cái gì cũng không làm. Chỉ mỗi ngày đến ngự hoa viên nơi bọn hắn từng chơi đùa, nhìn về phía Tây.

Nàng như vậy càng làm hắn đau lòng.

—o0o—

Vườn đào trong ngự hoa viên ở giữa có một dòng suối nhỏ.

Mỗi năm hoa đào rơi, dòng suối này sẽ mang những cánh hoa chảy khắp hoàng cung.

Thiên Ân nhìn từng đóa hoa rơi rụng, trong lòng lại nghĩ vẫn vơ.

“Lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình. Đã biết lưu thủy vô tình, sao hoa lại cứ mù quáng mà rơi ?”

Giọng nói thanh thoát, hương hoa đào nhẹ nhàng, là nàng.

“Dung nhi, muội nói vậy là ý gì ?”

Thiên Ân ngập ngừng hỏi.

Lẽ nào nàng đã biết ?

Lệ Dung chỉ mỉm cười, rũ xuống hàng mi dày, nàng đưa tay đón lấy một đóa hoa đào đang rơi.

“Muội là nữ nhân. Nữ nhân rất mẫn cảm. Huống chi chúng ta là thanh mai trúc mã, bên nhau lâu như vậy, muội sao lại không hiểu”

“Dung nhi, nếu đã vậy, tại sao muội...”

“Thiên Ân ca, tâm của muội sớm đã trao cho Thiên Dương. Đời này chỉ yêu một mình huynh ấy. Tình cảm của đại ca, của huynh chỉ sợ đời này không có cách báo đáp. Thôi thì cứ như vậy đi”

Thiên Ân sững sờ rồi lại bật cười. Hắn sao lại quên, Lệ Dung là nữ tử thông minh tới cỡ nào, mẫn cảm tới cỡ nào. Thì ra....nàng đã sớm biết.

Ngày hôm đó, hoa đào rơi thật nhiều. Hai người đứng nhìn từng cánh hoa rơi xuống dòng nước, không nói lời nào.

—o0o—

Ba tháng sau, mật thám truyền tin tể tướng tạo phản.

Mười hai ngày sau, quân phản loạn bị bắt, tể tướng gửi đến cho hoàng thượng một lá thư.

XÀ PHU ngồi trên long án, nhìn lá thư trước mặt, trong lòng thầm ước đây chỉ là mơ.

Thiên Ân vừa dẫn quân diệt trừ phản loạn trở về, thấy đại ca nhìn bức thư xuất thần liền vội lại gần xem thử.

Trong thư....là sự thật.

“Bệ hạ thiếu niên đăng cơ, hạ thần lại là công cao chấn chủ, trong triều lòng người không nhất, có người mưu đồ. Hạ thần làm như vậy, kỳ thật là muốn lấy thân dụ sói. Tối nay cung biến, là kẻ điếu hồ ly sơn, hạ thần sớm ngồi chờ tại phủ, chờ Bình Nam vương gia tới bắt. Hạ thần vì bệ hạ tể cờ, chết cũng không tiếc, chỉ mong vương triều Caidoz, thiên thu muôn đời.”

Bên cạnh là danh sách những quan lại câu kết cùng chứng cứ phản loạn.

“Hoàng huynh...”

Thiên Ân chỉ nói được hai chữ này.

Hoàng đế trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn trần nhà khắc kim long, trong đầu lại nhớ đến nhiều thứ. Tỷ như người nam nhân luôn đứng cạnh phụ hoàng cười nhẹ, tỷ như khi hắn đăng cơ, y dìu hắn bước lên ngôi hoàng đế, tỷ như người luôn ngạo mạn phản bác lại quan thần trong triều....

Tể tướng....á phụ....

“Á phụ hắn..... lúc trước hắn bắt ta tự mình chấp chính, hắn ngay từ đầu đã tồn tại tâm tư này, hắn..... hắn dùng mạng của hắn cho ta lập uy. Không phải di chiếu nói hắn phải phụ chính sao ? Hắn.....”

XÀ PHU nói không được, nghẹn ngào khóc không thành tiếng. Dù là đế vương kiên cường, cũng bị đả kích thành những mảnh vụn yếu ớt.

“Hoàng huynh, người cũng đã chết. Người đừng...”

XÀ PHU hai mắt càng đầm lệ, yếu ớt cầm lấy bản danh sách nghẹn ngào.

“Ta tình nguyện hắn thật sự phản ta”

—o0o—

Thiên Vũ đế năm thứ nhất, tể tướng tạo phản bị chém đầu thị chúng. Hoàng hậu Lệ Dung bị đưa vào lãnh cung.

Bốn tháng sau, biên cương truyền tin tìm được xác của tam vương gia.

Bảy ngày sau, hoàng hậu bệnh nặng qua đời. Hoàng thượng tưởng nhớ không thôi, hạ lệnh cả nước để tang mười ngày, tự mình đưa tro cốt nàng vào hoàng lăng, sau cùng còn phế cả hậu cung. Ai từng được sủng hạnh thì ở lại, ai chưa từng được sủng hạnh liền rời đi.

Mười ngày sau, quốc tang chấm dứt.

Rừng trúc ngoài kinh thành, một chiếc xe ngựa mộc mạc, một đôi nam nữ gương mặt hạnh phúc rời đi, để lại bóng người áo trắng vẫn còn nhìn theo như luyện tiếc.

Bốn tháng trước, Thiên Dương thoát chết, tự mình tìm đường về kinh thành gặp được Thiên Ân lúc đó đang thi hành công vụ, Thiên Ân liền an bài hắn ở trong vương phủ, sau đó báo về hoàng cung.

XÀ PHU biết chuyện liền báo cho Lệ Dung, bọn họ bàn nhau cho hai người giả chết, từ nay lưu lạc thiên nhai.

Dung nhi, cả đời nàng xem ta như ca ca, ta cũng tận lực đối xử với nàng như muội muội.

Dung nhi, hôm nay tiễn nàng rời đi, ta sẽ cố gắng buông tay, đi tìm hạnh phúc cho chính mình.

Nàng phải hạnh phúc đó, hoàng hậu của ta.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/12-chom-sao-xuyen-khong>